

Ὁρθόδοξος Ἕνστασις καὶ Μαρτυρία

Περίοδος Γ΄

Ἄριθ. 7 • Δεκέμβριος 2012

ΟΡΘΟΔΟΣΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ἕνισταμένων

«ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΝΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΑ»

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΩΝ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ

ὑπὸ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

ΠΡΟΝΟΙΑ

Τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ὁρεῶν κ. Κυπριανοῦ
Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΗΣ ΚΛΗΣΕΩΣ

210 2411511

ΤΗΛΕΑΝΤΙΓΡΑΦΑ (Telefax)

210 2411080

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟΝ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ (e-mail)

HolySynod@synodinresistance.org

ΙΣΤΟΣΕΛΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟΝ

<http://www.synodinresistance.org>

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ ΚΑΙ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἱερά Μονή Ἁγίου Κυπριανοῦ Φυλῆς Ἀττικῆς
Α.Γ. 112 - 133 51 ΦΥΛΗ

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ - ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ

«ΒΙΒΛΙΟΤΕΧΝΙΑ»
Ζωοδόχου Πηγῆς 52Α, Ἀθήνα
Τηλ. 210 3801844.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΝΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΩΝ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ

• Περίοδος Γ΄ • Ἀριθμὸς Τεύχους 7 • Δεκέμβριος 2012 •

Περιεχόμενα

• « <i>Συνοδικὴ Παραίνεσις</i> ». Ἐγκύκλιος.	3
Α΄. Ἐπίσημα Κείμενα	
ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ	
■ Ἡ τακτικὴ ἐτήσιος Συνεδρίασις Αὐτῆς ΛΘ΄/3.10.2012 ἐκ.ἡμ.	9
ΔΙΑΡΚΗΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ	
■ Ἐκθεσις ἐνώπιον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου περὶ τῶν Πεπραγμένων τῆς Δ.Ι.Σ. Περιόδου Ε΄	13
■ Αἱ τακτικαὶ Συνεδριάσεις Αὐτῆς, Περίοδος ΣΤ΄, 17.10.2012-21.11.2012 ἐκ.ἡμ.	18
■ Οἰκουμενισμὸς καὶ Β΄ Βατικανὴ Σύνοδος (1962-2012): 50 ἔτη Διαχριστιανικοῦ καὶ Διαθρησκειακοῦ Συγκρητισμοῦ	21
■ Κοινὴ Ἀνακοίνωσις τῶν Ἐπιτροπῶν Διαλόγου μεταξὺ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων	25
■ Κοινὴ Ἀνακοίνωσις Α΄	27
■ Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος μας, ὁ φωτισμὸς καὶ ἡ φωτο-ποίησίς μας	28
Β΄. Μελέται – Κείμενα – Μαρτυρίαι	
■ Ἀντι-οικουμενισμὸς: Βήματα Διαλόγου πρὸς Ἐνωσιν	33
■ Οἱ Ἠσυχαστικαὶ Σύνοδοι τοῦ ΙΔ΄ αἰῶνος ὡς ἡ Θ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας	43
Γ΄. Χρονικὰ Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων	
■ Προσκύνημα στὴν Ρουμανία	61
■ Συνεορτασμὸς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στὴν Σόφια τῆς Βουλγαρίας	62
■ Ἡ Ἐτήσιος Πανήγυρις τῆς Ἱερᾶς Μητροπολιτικῆς Μονῆς τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης	63
■ Ἡ δευτέρα τακτικὴ Κληρικολαϊκὴ Σύναξις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς	65

Συνοδική Παραίνεσις (γ')

Πρὸς τὸ χριστεπώνυμο Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοδοσίας μας

Ἐν Φυλῇ Ἀττικῆς
τῇ 3ῃ Ὀκτωβρίου 2012 ἐκ.ἡμ.
† Μνήμη τοῦ Ἁγίου Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου

«Τοῦ δὲ πλήθους τῶν
πιστευσάντων ἦν ἡ καρδία
καὶ ἡ ψυχὴ μία» (Πράξ. δ' 32)

Ἡ οικονομικὴ καὶ κοινωνικὴ κρίσις καὶ τὸ Κοινωνικὸ ἦθος τῶν Χριστιανῶν

*Τέκνα Φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας·
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·*

Κᾶς ἀσπαζόμεθα ἐν ἀγίῳ φιλήματι Ἀγάπης, Εἰρήνης καὶ Ἐνότητος ἐν Χριστῷ, καὶ Σᾶς χαιρετίζομε γιὰ μία ἀκόμη φορὰ μὲ τὸν ἀποστολικὸ καὶ λειτουργικὸ ἀσπασμό: «Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός, καὶ ἡ Κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἶη μετὰ πάντων ὑμῶν»!

Ἀόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν! Μᾶς ἀξίωσε ὁ Κύριος καὶ ἐφέτος νὰ συγκεντρωθοῦμε, ἐμεῖς οἱ ἐλάχιστοι ἐν Χριστῷ πνευματικοὶ Σας Πατέρες, οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων κατὰ τῆς καινοτομίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, στὴν ΛΘ' Συνεδρίασι τῆς Ἱεραρχίας μας (3.10.2012 ἐκ.ἡμ.) καὶ νὰ ἀντιμετωπίσουμε ποικίλα θέματα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κοινοότητός μας.

Ἐκφράζομε τὴν εἰλικρινῆ μας εὐχαριστία καὶ εὐγνωμοσύνη πρωτίστως πρὸς τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τὸν ἕνα καὶ τριαδικὸ Θεὸ μας, γιὰ τὴν

ὄντως μεγάλη αὐτὴ δωρεά, ἀλλὰ καὶ πρὸς ὄλους Ἐσᾶς, γιὰ τὶς προσευχῆς Σας, οἱ ὁποῖες μᾶς ἐβοήθησαν νὰ συσχεθοῦμε καὶ συναποφασίσωμε κατὰ τὸ θεῖον θέλημα, πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῆς τῆς δωρεᾶς τῆς Ἀγάπης τοῦ Σωτήρος μας, ἐπιθυμοῦμε νὰ Σᾶς ἀπευθύνωμε καὶ πάλι λόγον Ἐλπίδος, Παραμυθίας καὶ Οἰκοδομῆς, ἐφ' ὅσον μάλιστα ἡ οικονομικὴ καὶ κοινωνικὴ κρίσις τῆς Πατρίδος μας καὶ τοῦ κόσμου παρατείνεται.

* * *

Πλησιάζει ἡ συμπλήρωσις τοῦ τρίτου ἔτους τῆς βαθείας αὐτῆς κρίσεως καὶ τὰ χέρια τῶν νεο-πτύχων καὶ νεο-αστέγων, τὰ ὁποῖα ἀπλώνονται πρὸς τοὺς Ποιμένες, τὶς Ἐνορίες καὶ τὶς Μονές μας, συνεχῶς αὐξάνονται μαζὶ μὲ τὴν ἀγωνία γιὰ τὸ αὔριο, γιὰ τὴν ἐπιβίωσι, γιὰ τὰ στοιχειώδη.

Ἡ πραγματικότης αὐτῆ, ἡ ὁποία μᾶς

προξενεί μεγάλη θλίψι, μᾶς θυμίζει τὴν τόσο κατανυκτικὴν προτροπὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου:

«[Ὅπως ὁ Κύριος καὶ οἱ Μαθηταί, μετὰ τὸν Μυστικὸν Δεῖπνον, ἐξήλθον εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν], ἃς ἐξέλθωμεν καὶ ἡμεῖς πρὸς τὰ χέρια τῶν πτωχῶν, διότι αὐτὸς ὁ τόπος εἶναι γιὰ μᾶς τὸ Ὅρος τῶν Ἐλαιῶν καὶ τὸ πλῆθος τῶν πτωχῶν εἶναι Ἐλαῖαι, αἱ ὁποῖαι ἔχουν φυτευθῆ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ· αὐταὶ σταλάζουν τὸ Λάδι, τὸ ὁποῖον ἐκεῖ [εἰς τὴν συνάντησιν μετὰ τὸν Νυμφίον Χριστόν], θὰ μᾶς εἶναι χρήσιμον...» (PG τ. 58, στλ. 743-744).

Στὶς προηγούμενες *Παραίνεσις* μας εἶχαμε ἀναφερθῆ στὴν εὐθύνη μας, στὴν συλλογικὴ-ἐνοριακὴ εὐθύνη μας, γιὰ τὴν κρίσι αὐτῆ, ἐφ’ ὅσον ὡς Χριστιανοὶ δὲν λειτουργοῦμε κοινοτικά, ὥστε νὰ φανερώναμε τὸ Μυστήριον τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμον.

Εἶναι λοιπὸν εὐκαιρία, ἰδιαιτέρως τώρα, ὄχι γιὰ μία παθητικὴ αὐτοκριτικὴ, ἀλλὰ γιὰ μία ἐνεργητικὴ αὐτογνωσία, ὥστε νὰ ἀλλάξῃ ριζικὰ ἡ κοινωνικὴ συμπεριφορὰ μας, μετὰ κέντρο πάντοτε τὴν Ἐνορίαν καὶ μετὰ περιφέρεια συνεχῶς διευρυνομένη, ὥστε τὸ ἐνδιαφέρον μας γιὰ τὸν Ἄλλο-τὸν Ἀδελφὸν μας νὰ μὴν ἔχη στατικὸ, ἀλλὰ δυναμικὸ χαρακτῆρα.

Ὁφείλουμε νὰ ἐργαζώμεθα συνεχῶς στὴν καλλιέργεια μιᾶς *συλλογικῆς κοινωνικῆς συνειδήσεως* ὄχι ἀφηρημένης καὶ ἀσαφοῦς, ἀλλὰ συγκεκριμένης καὶ χειροπιαστῆς, ἂν θέλωμε νὰ ἀσκοῦμε ὑπεύθυνα

τὴν θεόδοτη ἐλευθερίαν μας καὶ νὰ εἴμεθα καλοὶ οἰκονόμοι τῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ πολῖτες μετὰ εὐθύνη καὶ σοβαρότητα.

Τοῦτο σημαίνει πρακτικὰ, νὰ προτιμᾶται καὶ νὰ προτάσσεται πάντοτε τὸ καλὸ καὶ τὸ συμφέρον τοῦ συνόλου σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα, μετὰ θυσιαστικὴν διάθεσιν, μετὰ εὐαγγελικὴν αὐταπάρνησιν καὶ χριστο-κεντρικὸν Ἐθελοντισμόν.

Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λησμονῆται ἀπὸ τοὺς Χριστιανοὺς, ὅτι πρῶτος καὶ αὐθεντικὸς Ἐθελοντὴς ὑπῆρξε ὁ Σωτὴρς μας Χριστὸς, ὁ Ὅποιος διεκήρυττε ὅτι «οὐκ ἤλθον διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν μου λύτρον ἀντὶ πολλῶν» (Ματθ. κ' 28).

Ὁ Κύριός μας μετὰ τὴν ἐκούσια Κένωσιν, Πτωχεῖαν καὶ Θυσίαν Του γιὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου, ἀνεδείχθη σὲ αἰώνιον καὶ ἀπαράμμιλον πρότυπον Ἐθελοντισμοῦ καὶ προτρέπει τοὺς Χριστιανοὺς νὰ Τὸν μιμηθοῦν, δηλαδὴ νὰ προσφέρουν τὰ Χαρίσματα τοῦς γιὰ νὰ σπογγίσουν δάκρυα, νὰ ἐπουλώσουν πληγὰς, νὰ διακονήσουν τὸν πάσχοντα ἄνθρωπον, τὸν πτωχόν, τὸν ἄστεγον, τὸν ἀσθενῆ, τὴν χήραν, τὸν πεινασμένον, τὸν γυμνόν, τὸν φυλακισμένον...

Ἡ ἐθελοντικὴ προσφορὰ στοὺς ἀναξιόπαθοῦντας μᾶς καθιστᾷ θεοὺς κατὰ χάριν: «γενοῦ τῷ ἀτυχοῦντι θεός, τὸν ἔλεον τοῦ Θεοῦ μιμούμενος», μᾶς διδάσκει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Θεολόγος (PG τ. 91, στλ. 769Α).

* * *

Στις Πράξεις τῶν Ἀποστόλων ἔχομε μία πολὺ χαρακτηριστικὴ εἰκόνα μιᾶς χριστιανικῆς κοινωνίας με *συλλογικὴ συνείδησι*:

«**Τοῦ** δὲ πλήθους τῶν πιστευσάντων ἦν ἡ καρδιά καὶ ἡ ψυχὴ μία, καὶ οὐδὲ εἷς τι τῶν ὑπαρχόντων αὐτῷ ἔλεγεν ἴδιον εἶναι, ἀλλ' ἦν αὐτοῖς ἅπαντα κοινά»· «οὐδὲ γὰρ ἐνδεής τις ὑπῆρχεν ἐν αὐτοῖς· ὅσοι γὰρ κτήτορες χωρίων ἢ οἰκιῶν ὑπῆρχον, πωλοῦντες ἔφερον τὰς τιμὰς τῶν πιπρασκομένων, καὶ ἐτίθουν παρὰ τοὺς πόδας τῶν Ἀποστόλων· διεδίδοτο δὲ ἐκάστῳ καθότι ἂν τις χρεῖαν εἶχε» (Πράξ. δ' 32 καὶ 34-35).

Καρπὸς εὐλογημένος τῆς Ἀγάπης, τῆς Καινῆς Ἐντολῆς, εἶναι ἡ ἔνωσις τῶν Χριστιανῶν σὲ μιὰ καρδιά καὶ ψυχὴ· καὶ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνώσεως εἶναι τὸ «ἅπαντα κοινά», πρὸς κοινὴν χρῆσιν καὶ ἀνακούφισιν τῶν ἐνδεῶν· οἱ ἔχοντες δὲν ἦσαν *κατέχοντες*, δὲν θεωροῦσαν τίποτε ἰδικόν τους, ἦσαν μόνον διαχειρισταὶ τῶν ἀγαθῶν τοῦ Θεοῦ καὶ πάλι ὄχι ἀπ' εὐθείας, ἀλλὰ διὰ μέσου τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τῶν πνευματικῶν Πατέρων τους.

«**Καὶ** Χάρις τε μεγάλη ἦν ἐπὶ πάντας αὐτοὺς» (Πράξ. δ' 33). Καὶ ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου μας ἐξεχέετο σὲ ὅλους τοὺς πιστοὺς ἀφθόνως, ὥστε νὰ εἶναι δυνατοὶ καὶ ἐλεύθεροι στὴν ἀμοιβαία ἀγάπη, τὴν ὁμόνοια, τὴν ἀκτημοσύνη καὶ τὴν βίωσι τοῦ «ἦν αὐτοῖς ἅπαντα κοινά».

* * *

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά·

Θερμὴ πατρικὴ παράκλησις καὶ προτροπὴ ἀπευθύνομε στὴν ἀγάπη Σας. Οἱ μὲν Ποιμένες νὰ ἐργάζωνται ἀνυστάκτως γιὰ τὴν καλλιέργεια αὐτοῦ τοῦ *Κοινωνικοῦ ἦθους* τῶν Χριστιανῶν, τῆς *συλλογικῆς κοινωνικῆς συνειδήσεως*· οἱ δὲ Χριστιανοί μας νὰ ἐμβαθύνουν συνεχῶς στὴν *Κοινωνικὴ Εὐθύνη* τους, νὰ καθιστοῦν ὅ,τι τοὺς ἔχει δοθῆ ἀπὸ τὸν Θεὸ «κοινόν», νὰ τὸ μοιράζωνται με τοὺς ἄλλους «καθότι ἂν τις χρεῖαν ἔχει».

Ἡ ἀμέλεια, ἡ ἀδιαφορία, καὶ ἡ ἐπάρατος φιλαυτία, τὰ ὁποῖα ὀδηγοῦν στὸ «ἀκοινωνήτον», καθιστοῦν τὸν Χριστιανὸν «ἀλλότριον τῆς ἀγάπης τοῦ Κυρίου»· «τοῦτό ἐστιν ὃ ἐξισοῦσθαι δυνάμεθα τῷ Θεῷ: τὸ ἐλεεῖν καὶ οἰκτεῖρειν· ὅταν οὖν τοῦτο μὴ ἔχωμεν, τοῦ παντὸς ἀπεστερήμεθα»· «ὁ πτωχῷ κοινωνήσας, εἰς τὴν μερίδα τοῦ δι' ἡμᾶς πτωχεύσαντος ἑαυτὸν καταστήσει» (Ἁγίου Εἰρηναίου, Ἁγίου Γρηγορίου Θεολόγου, Ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης, PG τ. 91, στλ. 765-769).

Κλείνομε τὶς ταπεινές μας παραινέσεις, με τὴν ὑπόμνησι τῆς ἀποστολικῆς παροτρύνσεως, γιὰ τὶς κοινωνικὲς ὑποχρεώσεις τῶν εὐσεβῶν:

«**Ἡ** φιλαδελφία μενέτω· τῆς φιλοξενίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε· μιμνήσκεσθε τῶν δεσμιῶν, τῶν κακουχουμένων· τῆς δὲ εὐποιίας καὶ κοινωνίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε· τοιαύταις γὰρ θυσίαις εὐαρεστεῖται ὁ Θεὸς» (Ἐβρ. ιγ' 1-3 καὶ 16).

Μή λησμονήτε τὴν ἀγαθοεργίαν καὶ τὴν μεταδοτικότητά («κοινωνίαν»), μετὰ τίς ὁποῖες συμμετέχουν καὶ οἱ ἄλλοι, καὶ πρωτίστως οἱ ἄλλοι, στὰ ἀγαθὰ Σας!...

Μὲ τὸ ὄραμα αὐτὸ μιᾶς *Συλλογικῆς Κοινωνικῆς Συνειδήσεως*, μακρὰν τῆς ἐπανάπαυσης, τοῦ συμβιβασμοῦ, τῆς συντήρησης, τῆς παθητικότητος, τῆς μιζέριας καὶ τῆς ἐσωστρέφειας, θὰ ἀποδεικνύωμε τὴν ἀθροιστικότητά μας, θὰ δίδωμε μαρτυρίαν τῆς Ἀναστάσεως, θὰ μεταγγίζωμε Ἐλπίδα στὸν Κόσμον γιὰ τὸ πρόσκαιρον παρὸν καὶ τὸ αἰώνιον Μέλλον.

Εἶθε ἡ εὐλογία τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, τῆ δυνάμει τοῦ Ζωοποιῦ Σταυροῦ, νὰ μᾶς διατηροῦν στὴν θεοποιὸν Κοινωνίαν μετὰ τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ἀμήν!

Διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῶν Ἐνισταμένων

Ὁ Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος
† Ὁ Ὁρεῶν Κυπριανὸς

Ὁ Γραμματεὺς
† Ὁ Γαρδικίου Κλήμης

Α΄.

Ἐπίσημα Κείμενα

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ

Ἡ τακτικὴ ἐτήσιος Συνεδρίασις Αὐτῆς

ΛΘ'/3.10.2012 ἐκ.ἡμ.

Α. ΤΗΝ 3/16ην Ὀκτωβρίου 2012, ἡμέραν Τρίτην, συνήλθεν εἰς τὴν τακτικὴν ἐτήσιον *Συνεδρίασιν* Αὐτῆς, ὑπ' ἀριθ. ΛΘ', ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῶν Ἐνισταμένων, τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Πατρῆου Ἡμερολογίου ἐν Ἑλλάδι.

α. Ἐάν καὶ βάσει τοῦ προαναγγεληθέντος *Προγράμματος* προεβλέποντο δύο ἡμέραι συνοδικῶν διαβουλεύσεων (3-4.10.2012 ἐκ.ἡμ.), πρὸς ἐξάντλησιν τῶν *Θεμάτων τῆς Ἡμερησίας Διατάξεως*, τελικῶς ἐκρίθη σκόπιμον ὅπως τὸ θεματολόγιον ἐξ-αντληθῆ ἐντὸς μιᾶς καὶ μόνον ἡμέρας.

β. Τὴν πρωΐαν τῆς Τρίτης, 3ης Ὀκτωβρίου, ἐτελέσθη ἡ Θεία Λειτουργία, ὡς καὶ *Τρισάγιον* ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν προκεκοιμημένων Ἀρχιερέων τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, ὑπὸ τοῦ νεωτέρου τῆ τάξει Ἐπισκόπου Γαρδικίου κ. Κλήμεντος, εἰς τὸν προσκυνηματικὸν Ναὸν τοῦ Μητροπολιτικοῦ ἡμῶν Κέντρου, ἤτοι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης παρὰ τὴν Φυλὴν Ἀττικῆς.

γ. Περὶ ὥραν 09:00', εἰς τὴν Αἴθουσαν Συνεδριάσεων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐν τῇ αὐτῇ Ἱερᾷ Μονῇ, ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ὁρεῶν, *Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου*, κ. Κυπριανοῦ ἡ εἰδικὴ *Ἀκολουθία τοῦ Μικροῦ Ἀγιασμοῦ ἐπὶ τῇ Ἐνάρξει τῆς Νέας Συνοδικῆς Περιόδου*, συμπροσευχομένων τῶν Συνοδικῶν Μελῶν.

δ. Μετὰ τὸν Ἀγιασμόν, ἤρχισαν ἀμέσως αἱ ἐργασίαι τῆς Ἱεραρχίας, αἱ ὁποῖαι διε-

ξήχθησαν εἰς δύο κυρίας φάσεις (09:00'-13:00' καὶ 16:00'-23:00'), εἰς τὰς ὁποίας συμμετέσχον οἱ Σεβασμ. Ἐπίσκοποι Νόρα κ. Μιχαὴλ καὶ Λούνης κ. Σιλουανὸς καὶ οἱ Θεοφιλ. Ἐπίσκοποι Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσόστομος, Φωτικῆς κ. Αὐξέντιος, Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμης, Γραμματεὺς, τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου Ἑτνα κ. Χρυσοστόμου συμμετέχοντος τηλεπικοινωνιακῶς, ἐφ' ὅσον ἡ κατάστασις τῆς υἰείας του δὲν ἐπέτρεψεν εἰς αὐτὸν τὴν αὐτοπρόσωπον παρουσίαν.

ε. Ἀπουσίαζεν ἠτιολογημένως ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μακαριουπόλεως κ. Ἰωάννης, διακονῶν εἰς Σουηδίαν, λόγῳ σοβαρῶν προβλημάτων υἰείας, ἔχων ὁμως ὀρίσει ὡς Ἀντιπρόσωπον αὐτοῦ τὸν Θεοφιλ. Ἐπίσκοπον Φωτικῆς κ. Αὐξέντιον.

στ. Παρίστατο, τελῶν χρέη διερμηνέως εἰς τὴν ἰταλικὴν γλῶσσαν, ὁ Ἀρχιμ. π. Γλυκερίος Ἀγιοκυπριανίτης.

ζ. Ἡ *συνοδικὴ διαδικασία* ἦτο ἄψογος, χάριτι Θεοῦ, διεξαχθεῖσα ἐν πνεύματι ἀλληλοσεβασμοῦ καὶ εἰρήνης, ἕκαστος δὲ Ἀρχιερεὺς εἶχε τὴν πλήρη ἀνεσιν χρόνον νὰ ἐκφράσῃ τὰς ἀπόψεις αὐτοῦ καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ αὐτὰς ἐντὸς ἐνὸς κλίματος ἀλληλοκατανοήσεως καὶ ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ τιμῆς.

η. Ἐν πρώτοις, ἀνεγνώσθη τὸ κείμενον τοῦ Πρακτικοῦ τῆς *Συνεδριάσεως ΔΗ'/4.10.2011 ἐκ.ἡμ.* τῆς Ἱεραρχίας, τὸ

ὁποῖον ἐνεκρίθη καὶ ἐπεκυρώθη διὰ τῆς ὑπεγραφῆς ὑπὸ πάντων τῶν σεπτῶν Μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Θ. Ἐν συνεχείᾳ, ὠρίσθη ὅπως αἱ Συνεδριάσεις τῆς Ἱεραρχίας πραγματοποιῶνται εἰς τὸ ἐξῆς σταθερῶς, ἐκτὸς ἐκτάκτων περιπτώσεων, τὴν 4ην Ὀκτωβρίου ἐκάστου ἔτους, συνεχιζόμεναι -ἂν ἀπαιτῆ τοῦτο ἢ περιστάσις- καὶ τὴν ἐπομένην ἡμέραν, εἰς συνεδριάσεις πρωΐνας καὶ ἀπογευματινάς, ἐν τῷ ἡμετέρῳ Μητροπολιτικῷ Κέντρῳ.

Ι. Τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἀπησχόλησαν συνολικῶς ἕξ (6) *Θέματα* ἀναγραφόμενα εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς *Ἡμερησίας Διατάξεως*.

Β. ΕΠΙ τοῦ *πρώτου Θέματος* τῆς *Ἡμερησίας Διατάξεως*, ὁ Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης, ὡς Γραμματεὺς καὶ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀνέγνωσε τετρασέλιδον Ἔκθεσιν αὐτοῦ «*Περὶ τῶν Πεπραγμένων τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου (Περίοδος Ε', Ὀκτώβριος 2011-Σεπτέμβριος 2012)*», ἀναφερθεὶς συνοπτικῶς εἰς τὸ Συνοδικὸν ἔργον τῆς παρελθούσης Περιόδου, τὸ ὁποῖον περιελάμβανε Συνοδικὰ Θέματα (Ἀδελφαὶ Ἐκκλησίαι, Ἐπισκοπαὶ Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, Ἱεραποστολικάι Κοινότητες Ἐξωτερικοῦ, Ἐνότης εἰς τὸ Πάτριον Ἡμερολόγιον καὶ σχέσεις μετὰ τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, Οἰκουμενισμὸς-Ἀντιοικουμενισμὸς, Διάφορα), ὡς καὶ Μητροπολιτικὰ Θέματα.

Γ. ΕΠΙ τοῦ *δευτέρου Θέματος* τῆς ἀνανώσεως τῶν Μελῶν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀπεφασίσθη καὶ πάλιν ὁμοφώνως, ὅπως καὶ κατὰ τὴν *Συνοδικὴν Περίοδον ΣΤ'* (Ὀκτ. 2012 - Σεπτ. 2013), συνεχίσουν νὰ

προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των τὰ αὐτὰ Μέλη, ἤτοι οἱ Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι Ὠρεῶν κ. Κυπριανὸς (Ἀναπληρωτῆς Πρόεδρος), Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσόστομος, Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμης (Γραμματεὺς).

Δ. ΕΠΙ τοῦ *τρίτου Θέματος* τῶν *Πεπραγμένων* τῶν διαποιμαινόντων Ἐπισκόπων ὠμίλησαν ἐκτενῶς,

α) ὁ μὲν Θεοφιλ. Ἀναπληρωτῆς Πρόεδρος διὰ τὰς δύο Κληρικολαϊκὰς Συνάξεις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς ὡς καὶ διὰ τὴν ἐπικειμένην τοιαύτην, διὰ τὴν ἐνεργοποίησιν τοῦ Ποιμνίου ἡμῶν εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου, διὰ τὸ «Συνοδικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον», διὰ τὸ νέον Κατηχητικὸν καὶ Ἱεραποστολικὸν Δελτίον «Οἰκοδομὴ καὶ Παραμυθία», τὸ ὁποῖον θὰ ἐκδίδεται εἰς ὀκτῶ γλῶσσας κ.ἄ. Ἐπίσης, διὰ οὐσιαστικὰ βήματα ἀναπτύξεως τῆς Ἱεραποστολῆς ἡμῶν εἰς τὴν Σουηδίαν, περὶ τῆς ὁποίας ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν καὶ σχετικὴ Ἔκθεσις τοῦ Αἰδεσιμ. π. Ἀνδρέου ὙΟκερstrom.

β) ὁ δὲ Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Νόρα κ. Μιχαὴλ διὰ τὴν προσπάθειαν διαμορφώσεως νέου Ἱεροῦ Ναοῦ ὡς ἔδρας τῆς Ἐπισκοπῆς αὐτοῦ, πλησίον τοῦ Κάλιαρι τῆς Σαρδινίας, ὡς καὶ διὰ ἑορτολογικὰ καὶ ἱεραποστολικά θέματα.

γ) ὁ Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Λούνης κ. Σιλουανὸς ἀνεφέρθη εἰς θέματα Ἐνοριῶν τῆς Ἐπισκοπῆς αὐτοῦ ἐν Ἰταλίᾳ (προοπτικά, προβλήματα), ὡς καὶ διὰ τὸ ἔργον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ «Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Μεγάλου» εἰς Πιστόϊαν,

τῆς ὁποίας εἶναι Ἰδρυτὴς καὶ Διευθυντής·

δ) ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Φωτικῆς κ. Αὐξέντιος ἀνεφέρθη εἰς ζητήματα Ἐνοριῶν καὶ Κληρικῶν τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐξαρχίας ἡμῶν καὶ ἐνεκρίθησαν διάφοροι ἀναγκαῖαι ρυθμίσεις·

ε) ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος ὠμίλησεν διὰ τὰς Κοινότητάς μας εἰς Νότιον Ὀσσετίαν καὶ εἰς Αὐστραλίαν, ὡς Τοποτηρητὴς τῶν ἐκεῖσε Ἐπισκοπῶν ἡμῶν, ὡς καὶ περὶ τῶν Κοινοτήτων ἡμῶν εἰς Ἀγγλίαν, Κένυαν, Κονγκὸ-Κινσάσα καὶ Κονγκὸ-Μπραζαβίλ·

στ) ὁ δὲ Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης ἀνέγνωσεν Ἐκθεσιν αὐτοῦ περὶ τῆς καταστάσεως καὶ τῶν θετικῶν προοπτικῶν τῶν Κοινοτήτων ἡμῶν εἰς Τσεχίαν, ἐνθα ἐδόθη εἰδικῶς ἔμφασις εἰς τὴν προετοιμαζομένην Ἱστοσελίδα ἡμῶν εἰς τὴν τσεχικὴν γλῶσσαν, ὡς καὶ εἰς Σλοβακίαν.

Ε. ΔΙΑ μίαν Ἐπιστολὴν Ποιμαντικὴν ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὸς τὸ εὐσεβὲς Πλήρωμα τῶν Ἐνισταμένων ὠμίλησεν ὁ Θεοφιλ. Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος, ὁ ὁποῖος παρουσίασεν ἐν σχεδίῳ τὴν *Συνοδικὴν Παραίνεσιν (γ')*: «*Ἡ οἰκονομικὴ καὶ κοινωνικὴ κρίσις καὶ τὸ Κοινωνικὸ ἦθος τῶν Χριστιανῶν*», ἡ ὁποία ἐνεκρίθη ὁμοφώνως πρὸς ἔκδοσιν καὶ δημοσίευσιν.

ΣΤ. ΕΠΙ τοῦ Θέματος τῶν Σχέσεων μετὰ τῶν Ρουμάνων Ἀδελφῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, ἔγινεν ἱστορικὴ ἀναδρομὴ εἰς τὸ πρόσφατον παρελθὸν καὶ ἐνημέρωσις περὶ τῆς Διασυνοδικῆς Συσκεύεως μετὰ τῆς Ἱεραρχίας αὐτῶν πρὸ δύο μηνῶν εἰς Σλατιοάραν, ὡς καὶ περὶ τῶν μετὰ τὴν Σύσκεψιν, ἀπεφασίσθη δὲ ὅπως

προβῶμεν εἰς καταλλήλους ἐνεργείας πρὸς διατήρησιν καὶ ἐνίσχυσιν τῶν Σχέσεων τούτων.

Ζ. ΕΠΙ δὲ τοῦ ἔκτου καὶ τελευταίου Θέματος περὶ τοῦ Διαλόγου πρὸς ἔνωσιν μετὰ τῆς «Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος», ἔγινεν ἀναφορὰ εἰς τὰς σχέσεις μετὰ ἡγετικῶν στελεχῶν αὐτῆς πάλαι τε καὶ νῦν, ἐτονίσθη τὸ ἐπικρατοῦν καλὸν κλίμα μεταξὺ ἡμῶν καὶ ἀνεφέρθη ἡ ἐκ νέου τοποθέτησις ἐνὸς ἐπισήμου πλέον Διαλόγου ἡμῶν, βάσει γραπτῶν προτάσεων ἐκ μέρους αὐτῆς. Ἐπὶ τῶν σχέσεων καὶ δὴ τοῦ Διαλόγου προεκλήθη εὐρεία συζήτησις καὶ ἐξεφράσθησαν διάφοροι γνῶμαι καὶ θέσεις. Ὁ Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης ἀνέγνωσεν εἰδικὸν *Κείμενον* αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, μετὰ συγκεκριμένον *Προτάσεων* πρὸς «διευκόλυνσιν τῆς ἐνώσεως», αἱ ὁποῖαι δὲν ἐνεκρίθησαν πλειοψηφικῶς. Ἐτονίσθη, ἐν τέλει, ὅτι ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος διατίθεται ὑπὲρ τοῦ Διαλόγου, περὶ τοῦ καθορισμοῦ τῆς μορφῆς τοῦ ὁποῖου ἀνέθεσεν εἰς τὰ Μέλη τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου ὅπως φροντίσουν σχετικῶς καὶ ὑποβάλουν τὰς προτάσεις ἡμῶν εἰς τὴν ἐτέραν πλευράν, πρὸς προώθησιν τοῦ σημαντικοῦ τούτου θέματος.

Ἐκ τῆς Γραμματείας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
† Ὁ Ἐπίσκοπος Γαρδικίου Κλήμης

τῇ 12ῃ Ὀκτωβρίου 2012 ἐκ.ἡμ.
† Ἁγίου Συμεῶν τοῦ Νέου Θεολόγου

ΔΙΑΡΚΗΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ

Ἔκθεσις ἐνώπιον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων περὶ τῶν Πεπραγμένων τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου (Περίοδος Ε', Ὀκτώβριος 2011-Σεπτέμβριος 2012)

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος, κατὰ τὴν Περίοδον Ε' δραστηριότητος Αὐτῆς, ἀπὸ Ὀκτωβρίου 2011 ἕως Σεπτεμβρίου 2012, συνῆλθε σὲ 13 Συνεδριάσεις (δηλαδὴ εἶχε περίπου μία Συνεδρίασιν μηνιαίως). Οἱ Συνεδριάσεις ἦσαν πολὺωρες, διαρκείας 5-6 ὥρῶν ἐκάστη, καὶ περιελάμβαναν ἀντιμετώπισιν πλήθους θεμάτων.

Στὶς Συνεδριάσεις ἐπικρατοῦσε κατὰ κανόνα εἰρηνικὸν πνεῦμα συνεργασίας καὶ ἀλληλο-σεβασμοῦ καὶ ὅταν ἀκόμη ὑπῆρχαν διαφωνίες, μὲ σπάνιες τὶς προκλήσεις ἐντάσεων σὲ κάποιες δύσκολες περιστάσεις.

Ἀντιμετωπίσθησαν θέματα ἀφ' ἐνὸς μὲν Συνοδικῆς φύσεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ Μητροπολιτικῆς φύσεως, ἐφ' ὅσον τὰ Μέλη τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου διακονοῦν στὴν Ἱερὰ Μητρόπολι Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς ἐν Ἑλλάδι.

Α'. Συνοδικὰ θέματα

α1. Ἀδελφὲς Ἐκκλησίες

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ἀφιέρωσε με-

γάλο μέρος τοῦ Συνοδικοῦ ἔργου Αὐτῆς στὴν ἀντιμετώπισιν θεμάτων σχετιζομένων μὲ τὶς Ἀδελφὲς Ἐκκλησίες Αὐτῆς.

• Ρουμανία

Σὲ ἐννέα Συνεδριάσεις διασκέφθηκε ἐπὶ θεμάτων ἀφορώντων στὶς σχέσεις Αὐτῆς μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου ἐν Ρουμανίᾳ, οἱ ὁποῖες τὰ τελευταῖα ἔτη ὑπέστησαν κλονισμὸ ἐξωθεν προερχόμενο καὶ ἐγίναν εὐαίσθητες καὶ εὐπαθεῖς. Μὲ γνώμονα τὴν διαφύλαξιν καὶ ἐνίσχυσιν αὐτῶν, ἡ Δ.Ι.Σ. προσεπάθησε πάση θυσίᾳ νὰ ἀνταποκριθῆ στὶς νέες προκλήσεις φιλειρηνικὰ καὶ ἀποφασιστικά. Τὸ ἀποκορύφωμα ἦταν ἡ Διασυνοδικὴ Σύσκεψις Μελῶν Αὐτῆς μετὰ τῆς Ἱεραρχίας τῶν Ρουμάνων Ἀδελφῶν στὴν Σλατιοάρα τῆς Ρουμανίας, τὴν 4/17.8.2012, περὶ τῆς ὁποίας ἔχει συνταχθῆ ἰδιαιτέρα Ἔκθεσις, μὲ θετικὸ ἀποτέλεσμα διαφυλάξεως τῆς ἐνότητός μας.

• Βουλγαρία

Μὲ τὴν Ἀδελφὴ Ἐκκλησία τοῦ Πατρίου

Ἡμερολογίου Βουλγαρίας προέκυψε πρόβλημα ἀπὸ τὴν καλοπροαίρετη βεβαίως ἀνάμειξι Ἐπισκόπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας, στὸ θέμα ἐπανεξετάσεως τῆς ὑποθέσεως πρώην ἱερέως Αὐτῆς, ὁ ὁποῖος καθιρέθη. Ἡ ἀνάμειξις ὁμως αὐτὴ δημιούργησε κάποια ἔντασι, ἢ ὁποία ἀντιμετωπίσθηκε ὑπὸ τῆς Δ.Ι.Σ. καταλλήλως διὰ ἐκδόσεως σχετικῆς «Συνοδικῆς Διαβεβαιώσεως». Καταστατικῶς, δὲν ἀναμειγνύομεθα στὶς ἐσωτερικὲς ὑποθέσεις τῶν Ἀδελφῶν ἡμῶν Ἐκκλησιῶν, ὡς ἄλλωστε καὶ Αὐτὲς δὲν ἀναμειγνύονται στὶς ἰδικές μας ἐσωτερικὲς ὑποθέσεις. Ἐπίσης, ἢ ἀδελφικὴ κοινωνία μας ἐκφράσθηκε καὶ διὰ ἐπισήμου συμμετοχῆς μας στὴν Πανήγυρι τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στὴν Σόφια τὸν παρελθόντα Αὐγούστο.

• Ρωσικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Διασπορᾶς

Ἡ Δ.Ι.Σ. ἐνημερώθηκε γιὰ συναντήσεις Μελῶν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου μὲ Ἀρχιερεῖς τῆς ΡΟΕΔ στὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἀξιολογήσασα αὐτὲς σὲ δύο Συνεδριάσεις, ὡς ἐπίσης καὶ γιὰ θέματα ἐνδιαφέροντος Αὐτῆς, ἐπὶ τῶν ὁποίων διασκέφθηκε ἢ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς ΡΟΕΔ, σὲ ἄλλες δύο Συνεδριάσεις.

α2. Ἐπισκοπὲς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

Ἡ Δ.Ι.Σ. ἀσχολήθηκε διακριτικῶς καὶ μὲ θέματα ἀφορῶντα τὶς Ἐπισκοπὲς τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, εἴτε πρὸς ἐνημέρωσιν Αὐτῆς ἐπὶ σημαντικῶν συμβάντων, εἴτε στὴν

προσπάθεια συμπαραστάσεως τοῦ ἔργου Αὐτῶν διὰ σχετικῶν ἐπισκέψεων Μελῶν Αὐτῆς. Ἔτσι, ἐνημερώθηκε γιὰ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Θεοφιλ. Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου Ἐπισκόπου Ὁρεῶν κ. Κυπριανοῦ μὲ ὁμάδα πιστῶν στὴν Ἱερὰ Ἐπισκοπὴ Νόρα, στὸ Κάλιαρι τῆς Σαρδινίας, ὡς καὶ γιὰ τὴν ἐκδοσι τοῦ ἱεραποστολικοῦ περιοδικοῦ «Ὁρθόδοξος Σαρδινία» ἐπίσης, γιὰ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου στὴν Ἱερὰ Ἐπισκοπὴ Λούνης, στὴν Πιστόια τῆς Ἰταλίας, κατὰ καιροῦς δὲ ἐλάμβανε ἐνημερώσεις καὶ ὅταν χρειάζοταν ἔδιδε τὴν γνώμη Αὐτῆς σὲ θέματα τῆς Ἐξαρχίας Ἀμερικῆς, ἐνῶ ἀσχολήθηκε σὲ πολλὰς Συνεδριάσεις μὲ θέματα τῆς Ἱερᾶς Ἐπισκοπῆς ἐν Αὐστραλία, ὡς καὶ τῆς Ἱερᾶς Ἐπισκοπῆς Ἀλανίας, διὰ τοῦ Τοποτηρητοῦ Αὐτῶν Θεοφιλ. Μεθώνης.

α3. Ἱεραποστολικὲς Κοινότητες Ἐξωτερικοῦ

Ἡ Δ.Ι.Σ. ἀντιμετώπισε ποικίλα θέματα, προβλήματα, αἰτήματα καὶ ἀνάγκες τῶν Ἱεραποστολικῶν Κοινοτήτων μας τοῦ ἐξωτερικοῦ. Σὲ τρεῖς Συνεδριάσεις ἀναφέρθηκε σὲ θέματα τῶν Κοινοτήτων τῆς Σουηδίας, σὲ ὀκτὼ Συνεδριάσεις σὲ θέματα καὶ ἀνάγκες τῶν Ἱεραποστολικῶν Κοινοτήτων τοῦ Κονγκὸ καὶ τοῦ Κονγκὸ Μπραζαβίλ, σὲ δύο Συνεδριάσεις σὲ θέματα τῶν Ἱεραποστολικῶν Κοινοτήτων τῆς Κένυας, σὲ τρεῖς Συνεδριάσεις σὲ θέματα τῶν Ἱερῶν Μονῶν Ἀγγλίας, σὲ δύο Συνεδριάσεις σὲ θέματα τῆς «Ὁρθόδοξου Ἐπαρχίας Γκλντάνι» Τιφλίδος Γεωργίας, σὲ πέντε Συνεδριάσεις σὲ θέματα τῶν

Κοινοτήτων τῆς Τσεχίας καὶ σὲ δύο Συνεδριάσεις σὲ θέματα τῆς Κοινότητος στὴν Σλοβακία.

α4. Ἐνότης στὸ Πάτριον Ἡμερολόγιο καὶ σχέσεις μετὰ τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

Ἡ Δ.Ι.Σ. ἀσχολήθηκε μὲ τὸ φλέγον θέμα ἐπιτεύξεως Ἐνότητος στὸ Πάτριον Ἡμερολόγιο καὶ ἐξ ἀφορμῆς σχετικῆς ἐπιστολῆς Ἀγιορειτῶν Πατέρων σὲ δύο Συνεδριάσεις, ὡς καὶ ἐπὶ τῆς κυκλοφορηθείσης Ἐνωτικῆς Ἐκκλήσεως Αὐτῆς πρὸς ὑπέρβασιν τῆς διαιρέσεως σὲ δύο Συνεδριάσεις.

Ἐπίσης, ἀσχολήθηκε ἐνημερωτικὰ καὶ ἀξιολογικὰ μὲ ἐξελίξεις στὸν χῶρο τοῦ Πατρίου, ὡς καὶ μὲ τὸ πρόβλημα τῶν «ἀναβαπτισμῶν» ἐντὸς αὐτοῦ, σὲ δύο Συνεδριάσεις.

Εἰδικῶς ὡς πρὸς τὶς σχέσεις μὲ τὴν Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἀσχολήθηκε σὲ δέκα Συνεδριάσεις ἐξ ἀφορμῆς θετικῶν ἢ ἀρνητικῶν εἰδήσεων, περιστατικῶν καὶ ἐξελίξεων, στὴν προοπτικὴ μάλιστα ἐνάρξεως ἐπισήμου ἐνωτικοῦ Διαλόγου μετ' αὐτῆς.

α5. Οἰκουμενισμὸς - Ἀντι-οικουμενισμὸς

Ἡ Δ.Ι.Σ. ἐνημερώθηκε σοβαρὰ καὶ ὑπεύθυνα, συνεζήτησε καὶ ἀξιολόγησε τὶς ἐξελίξεις στὴν πορεία τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ στὴν ἀντίστοιχη ἀντίδρασι ἐκ μέρους τῶν Ἀντι-οικουμενιστῶν κυρίως τοῦ Νέου ἡμερολογίου, ἀποτεριχισμένων ἢ μὴ, σὲ ἕξι Συνεδριάσεις Αὐτῆς. Εἶναι χαρακτηριστικόν, ὅτι ἔχουν συνταχθῆ

πέντε σχετικῆς Ἐκθέσεις τῆς Γραμματείας Αὐτῆς ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, δηλαδὴ τῶν ἐξελίξεων τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τοῦ Ἀντι-οικουμενισμοῦ, ἐφ' ὅσον ἡ ἐκκλησιολογικὴ αἴρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀποτελεῖ οὐσιαστικὰ καὶ τὴν κύρια αἰτία ὑπάρξεως τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου.

α6. Διάφορα

Ἡ Δ.Ι.Σ. ἐνημερώθηκε σὲ τρεῖς Συνεδριάσεις Αὐτῆς γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν προβολὴ κειμένων Μελῶν Αὐτῆς ἐπὶ σημαντικῶν θεμάτων Πίστεως σὲ διάφορα Ἱστολόγια στὸ Διαδίκτυο, γεγονὸς τὸ ὁποῖο ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ἀγώνας καὶ ἡ μαρτυρία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας ἔχει εὐρύτερη ἀπήχησι καὶ ἀποδοχή.

Ἐπίσης, παρακαλούθησε τὴν πορεία τῆς Ἀντι-οικουμενιστικῆς Κοινότητος ὑπὸ τὸν ἐπίσκοπο κ. Ἀρτέμιο ἐν Σερβίᾳ καὶ ἀξιολόγησε τὴν ἀρνητικὴν, ὡς καὶ τὴν θετικὴν σχέσι μετ' αὐτῆς, ἐξ ἀφορμῆς σχετικῶν περιστατικῶν, σὲ τρεῖς Συνεδριάσεις.

Ἀκόμη, ἤχθη στὴν ἀνάγκη νὰ διαγράψῃ δύο Κληρικοὺς ἐκ τοῦ Ἱερατικοῦ Καταλόγου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας, ἐπίσης νὰ ἐξετάσῃ τρεῖς αἰτήσεις προσχωρήσεως κληρικῶν, στὶς ὁποῖες διετέθη ἀρνητικῶς, ὡς καὶ νὰ ἐγκρίνῃ τὴν χειροτονία νέων Κληρικῶν.

Ἡ δὲ ἐνεργοποίησις τοῦ «Συνοδικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου» (ΣΥ.ΦΙ.ΤΑ.) καὶ ἡ ἐξέλιξις τοῦ σημαντικοῦ ἔργου Αὐτοῦ, ἀναφέρεται κατωτέρω.

Β'. Μητροπολιτικά θέματα

Ώς πρὸς τὴν ἐν Ἑλλάδι παρουσία καὶ δραστηριοποίησι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας, καθὼς καὶ τὸν συντονισμό τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου καὶ τῆς ἐν γένει ἀντι-αιρετικῆς καὶ φιλανθρωπικῆς μαρτυρίας καὶ διακονίας Αὐτῆς, ἡ Δ.Ι.Σ. ἀσχολήθηκε:

1) Μὲ τὴν ὀργάνωσι, σύγκλησι, διεύθυνσι καὶ εὐθύνη τῆς ἐκτάκτου Κληρικολαϊκῆς Συνάξεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς, ὡς καὶ τῆς πρώτης τακτικῆς τοιαύτης, σὲ τρεῖς Συνεδριάσεις: οἱ Συνάξεις αὐτὲς εἶχαν σημαντικὰ θετικὰ ἀποτελέσματα, μεταξὺ δὲ ἄλλων ἐνεργοποίησαν τὴν λειτουργία τοῦ «ΣΥ.ΦΙ.ΤΑ.», γιὰ τὴν δυνατότητα διεξαγωγῆς τοῦ πολυσχιδοῦς ἔργου Αὐτῆς καὶ μάλιστα γιὰ τὴν βοήθεια τῶν ἐνδεῶν Κληρικῶν Αὐτῆς καὶ ἐν γένει τὴν διεκπεραίωσι τοῦ φιλανθρωπικοῦ καὶ προνοιακοῦ Αὐτῆς ἔργου.

2) Μὲ τὴν ὀργάνωσι καὶ διεξαγωγή τῆς «ΙΘ' Συνάξεως Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως» τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας τρ.ἔ., ὡς μία σημαντικὴ μαρτυρία Πίστεως.

3) Μὲ τὸν ἀπολογισμό τοῦ ἔργου τοῦ Φιλανθρωπικοῦ Συλλόγου Γυναικῶν «Ἅγιος Φιλάρετος ὁ Ἐλεήμων».

4) Μὲ τὴν μέριμνα γιὰ τὴν καλύτερα ὀργάνωσι τῆς Κατηχήσεως ἐνηλίκων καὶ ἀνηλίκων, σὲ δύο Συνεδριάσεις.

5) Μὲ θέματα καὶ προβλήματα Κληρικῶν Αὐτῆς, Ἑλλάδος καὶ ἐξωτερικοῦ, ὡς καὶ τὸν διορισμὸ Ἐφημερίων, σὲ ὀκτὼ Συν-

εδριάσεις.

6) Μὲ προσδιορισμὸ τοῦ λειτουργικοῦ καὶ ἐν γένει ποιμαντικοῦ ἔργου τῶν Μελῶν Αὐτῆς ἐνταῦθα, σὲ κάθε Συνεδρίασι Αὐτῆς.

7) Μὲ τὴν ἀντιμετώπισι ποικίλων λειτουργικῶν καὶ ποιμαντικῶν θεμάτων καὶ ἐρωτημάτων (π.χ. χρήσις Μικροῦ καὶ Μεγάλου Ἁγιασμοῦ, τέλεσις Θ. Λειτουργίας γιὰ τοὺς Ρουμάνους, πρόβλημα διαδόσεως ἀνεξελέγκτου «προφητολογίας», τρόποι καὶ μέσα ἀντιμετώπισεως τῆς οικονομικῆς κρίσεως καὶ συμπαραστάσεως στὸν δοκιμαζόμενο λαὸ μας, προβληματισμὸς γιὰ ἀποκατάστασι ἐλλειπῶν Βαπτίσεων, διαβούλευσις γιὰ τὴν θεώρησι προσώπων ὡς καταλλήλων ἢ μὴ γιὰ τὴν Ἱερωσύνη, ἀπόρριψις αἰτουμένων οικονομῶν στὴν τέλεσι ἰ. Μυστηρίων κλπ.).

Γ'. Ἐπίλογος

Τὸ ἔργο τῆς Δ.Ι.Σ. κατὰ τὴν Συνοδικὴ Περίοδο Ε' λειτουργίας Αὐτῆς ἀποτυπώνεται σὲ 70 μεγάλες ἐκτυπωμένες σελίδες τοῦ Βιβλίου Πρακτικῶν Αὐτῆς καὶ δυνάμεθα νὰ εἴπωμε ὅτι ἦταν σημαντικὸ ἀπὸ κάθε ἄποψι. Πρόκειται γιὰ ζωντανὸ ἔργο ζώσης Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος, πορευομένης ἐν ἀγωνία καὶ μαρτυρίῳ, ἀλλὰ καὶ θεία παρηγορία, στὴν ἐκπλήρωσι τῶν ὁραμάτων Αὐτῆς καὶ μάλιστα στὴν συνάντησι τοῦ πιστοῦ Αὐτῆς Λαοῦ μὲ τὸν Κύριον τῆς Δόξης ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Ἐσχάτων.

Γιὰ ὅσα πιθανὰ -ἀκούσια πάντως- λάθη ἔγιναν, ἐπικαλούμεθα τὴν θεία εὐμένεια καὶ τὴν ἐπιείκεια τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ

Σώματος. Ὅσα δὲ ἀγαθὰ ἐπετεύχθησαν, θεωροῦνται εὐλογία τῆς θείας Εὐσπλαγχνίας καὶ Χάριτος, διὰ τῶν εὐχῶν τοῦ ἀσθενοῦντος Σεβασμ. Μητροπολίτου καὶ σεπτοῦ Προέδρου ἡμῶν κ. Κυπριανοῦ.

Ὁ Γραμματεὺς
† Ὁ Γαρδικίου Κλήμης

Φυλὴ Ἀττικῆς
Σεπτέμβριος 2012

ΔΙΑΡΚΗΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ

Αί τακτικά Συνεδριάσεις Αύτης Περίοδος ΣΤ', 17.10.2012-21.11.2012 έκ.ήμ.

*† Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος
Γραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου*

Συνεδρίασις 1η / 17.10.2012 έκ.ήμ.

ΤΗΝ Τρίτη, 17.10.2012 έκ.ήμ., συνήλθε ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων στὴν πρώτη Συνεδρίασι Αὐτῆς τῆς νέας Συνοδικῆς Περιόδου ΣΤ', στὸ Συνοδικὸ Κέντρο Αὐτῆς, ἤτοι στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, ἀσχοληθεῖσα μὲ τὰ ἑξῆς:

1. Ἐνημερώθηκε γιὰ τὰ πεπραγμένα τοῦ τρίτου τριμήνου τρ.ἔ., βάσει σχετικῶν Ἐκθέσεων, τοῦ «Συνοδικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου» καὶ τοῦ Φιλανθρωπικοῦ Συλλόγου Γυναικῶν «Ἅγιος Φιλάρετος ὁ Ἐλεήμων».

2. Ἐνημερώθηκε γιὰ τὴν ἐπικειμένη τακτικὴ Κληρικολαϊκὴ Σύναξι Β' τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μητροπόλεως Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς, ὡς καὶ γιὰ ἕτερες ἐπικείμενες σημαντικὲς δραστηριότητες (Ἐκθεσι Ἁγιογραφείας, «Ἐκθεσι Ἀγάπης», Ἑόρτια Ἐκδήλωσι Χριστουγέννων, Σειρὰ Διαλέξεων γιὰ τὴν Οἰκογένεια κλπ.).

3. Καθώρισε τὰ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Συναξέως τῶν Ἁγίων Τριῶν Νέων Ἱεραρχῶν, Προστατῶν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, κατὰ τὴν πρώτη Κυριακὴ τοῦ Νοεμβρίου, διὰ σχετικῆς Ὁμιλίας τοῦ Ἐπ. Γαρδικίου, ἡ

ὁποία στὴν πληρότητά της θὰ δημοσιευθῆ, περὶ τῶν Ἡσυχαστικῶν Συνόδων τοῦ ΙΔ' αἰ. ἐπὶ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, οἱ ὁποῖες δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἡ Θ' Οἰκουμένη Σύννοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

4. Ἀπεφάσισε τὴν ἀποδοχὴ τῆς αἰτήσεως ὑπαγωγῆς στὴν Ἱερὰ Σύνοδό μας Μοναστικῆς Ἀδελφότητος ἀπὸ τὴν Ρωσία, ἡ ὁποία πρόκειται νὰ ἐγκατασταθῆ στὴν Ἱταλία, ὑπὸ τὸν Σεβασμ. Λούνης κ. Σιλουανό, ὅπου θὰ ἰδρῦση Ἱερὰ Μονή.

5. Ἀπεφάσισε τὴν ἀποστολὴ ἐπιστολῆς καὶ ἐνέκρινε σχέδιο αὐτῆς πρὸς τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου ἐν Ρουμανία, ὑπὸ τὸν Σεβασμ. Μητροπολίτη κ. Βλάσιο, πρὸς διευθέτησιν ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων, ἐνημερωθεῖσα καὶ περὶ τινῶν ἐξελίξεων ἐντὸς Αὐτῆς.

6. Ἐνημερώθηκε γιὰ τὴν πρόσφατη σύγκλησι τῆς Μονίμου Ἀρχιερατικῆς Συνόδου τῆς Ἀδελφῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς, ὑπὸ τὸν Σεβασμ. Μητροπολίτη κ. Ἀγαθάγγελο, στὴν Ὁδησσό, καθώρισε δὲ τὸ περιεχόμενο ἀπαντήσεως σὲ ἐρώτημα ἐπὶ ἐκκλησιαστικοῦ θέματος ἀπὸ μέρους τοῦ Σεβασμ. Μη-

τροπολίτου κ. Ἀγαθαγγέλου, ἐκφράσασα καὶ τὸν προβληματισμὸ Αὐτῆς ἐκ τοῦ γεγονότος ἀποδοχῆς ὑπὸ τῆς ΡΟΕΔ Κληρικοῦ τινος εἰς ἀλλοδαπὴν.

7. Διεσκέφθη γιὰ θέματα τῆς Ἱερᾶς Ἐπισκοπῆς ἡμῶν στὴν Αὐστραλία, ἐν ᾧψει τῆς ἐπικειμένης ποιμαντικῆς ἐπισκέψεως τοῦ Θεοφιλ. Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου ἐκεῖ.

8. Ἐνέκρινε πρόγραμμα κινήσεως καὶ ποιμαντικῆς-λειτουργικῆς δραστηριοποιήσεως τῶν Ἀρχιερέων ἐνταῦθα ἕως τὴν ἐπομένη Συνοδικὴ Συνεδρίασι.

9. Ἐνημερώθηκε, βάσει τῆς Ἐκθέσεως ΣΤ' τῆς Γραμματείας Αὐτῆς, ἐπὶ ἀξιωμανομένων προσφάτων Οἰκουμενιστικῶν καὶ Ἀντι-οικουμενιστικῶν συμβάντων στὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικόν, τὰ ὁποῖα συνε-

ζήτησε καὶ ἀξιολόγησε δεόντως.

10. Ἐρρύθμισε ποιμαντικὰ καὶ ὀργανωτικὰ θέματα καὶ ἐπίσης ἀπεφάσισε ὅπως οἱ Ἱεραποστολικὲς Κοινότητες Σινγκαπούρης-Μαλαισίας καὶ Νέας Ζηλανδίας προσαρτηθοῦν στὴν Ἱερὰ Ἐπισκοπὴ Αὐστραλίας, καὶ νὰ μὴ ὑπάγονται πλέον ἀπ' εὐθείας στὴν Ἱερὰ ἡμῶν Μητρόπολι ἐν Ἑλλάδι.

11. Διεσκέφθη ἐπὶ τοῦ τεθέντος σχεδίου Κοινοῦ Κειμένου Ἀρχῶν, τὸ ὁποῖο ἐπεξεργάζεται μετὰ τῆς Ἐπιτροπῆς Διαλόγου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ὥστε νὰ λάβῃ μία κοινῶς ἀποδεκτὴ μορφή, προκειμένου νὰ ἀποτελέσῃ τὴν βάσι γιὰ τὴν ἔναρξι ἐπισήμου Διαλόγου μεταξὺ ἀμοτέρων πρὸς ἔνωσιν.

Συνεδρίασις 2α / 21.11.2012 ἐκ.ἡμ.

ΤΗΝ Τρίτη, 21.11.2012 ἐκ.ἡμ., συνήλθε ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων στὴν δευτέρα Συνεδρίασι Αὐτῆς τῆς Συνοδικῆς Περιόδου ΣΤ', στὸ Συνοδικὸ Κέντρο Αὐτῆς, ἤτοι στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, ἀσχοληθεῖσα μὲ τὰ ἐξῆς:

1. Διεσκέφθη περὶ θεμάτων ἀφορώντων στὸν ἐπικείμενο ἐπίσημο Διάλογο μετὰ τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

2. Ἐνημερώθηκε γιὰ τὴν πρὸς Κύριον ἐκδημία προσφάτως τῆς Ὁσιωτάτης Γεροντίσσης Φιλοθέης στὴν Σουηδία, καὶ εὐχῆθηκε γιὰ τὴν ἀνάπαυσι τῆς ψυχῆς αὐτῆς.

3. Ἐνημερώθηκε γιὰ τὴν πρόσφατο ἐπιτυχῆ Κληρικολαϊκὴ Σύναξι Β' τῆς Ἱερᾶς

Μητροπόλεως Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς, ὡς καὶ γιὰ τὰ Ἐγκαίνια τῆς Ἐκθέσεως Ἀγιογραφίας καὶ τῆς Ἐκθέσεως Ἀγάπης, γιὰ τὴν ἔναρξι τῶν Διαλέξεων γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Οἰκογένεια καὶ γιὰ ἄλλες ποιμαντικὲς δραστηριότητες.

4. Ἐνημερώθηκε, βάσει σχετικῆς Ἐκθέσεως, γιὰ τὰ Πεπραγμένα τοῦ Τριμήνου Δ' (Αὐγ. - Ὀκτ. 2012) τοῦ «ΣΥνοδικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου», ὡς καὶ γιὰ τὴν ἀνάδειξι νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Συλλόγου Ἀνδρῶν «Ἅγιος Κυπριανός».

5. Διεσκέφθη ἐπὶ θεμάτων ἀφορώντων στὶς σχέσεις μετὰ τῆς Ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου Ρουμανίας.

6. Ἀπεφάσισε ὅπως κατὰ τὴν προσευ-

χητική ἔναρξι ἐκάστης Συνεδριάσεως Αὐτῆς ψάλλεται καὶ τὸ Ἀπολυτίκιο τῶν Ἁγίων Τριῶν Νέων Ἱεραρχῶν, τῶν ὀρισθέντων ὡς Προστατῶν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, καὶ ἐπίσης ἀνεφέρθη ἐπαινετικῶς στὸ ἤδη κυκλοφορηθὲν πρόσφατο κείμενο τοῦ Ἐπ. Γαρδικίου, ἐπὶ τῷ ἑορτασμῷ τῶν Ἁγίων Τριῶν Νέων Ἱεραρχῶν τὴν πρώτη Κυριακὴ τοῦ Νοεμβρίου, περὶ τῶν Ἡσυχαστικῶν Συνόδων τοῦ ΙΔ΄ αἰ. ἐπὶ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, ὡς τῆς θεωρουμένης ὡς Θ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας.

7. Ἀνεφέρθη σὲ θέματα, ἀπορρέοντα ἀπὸ τὴν πρόσφατη ἀνεπίσημη ἀλληλογραφία μετὰ τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου κ. Ἀγαθαγγέλου, Πρωθιεράρχου τῆς Ἀδελφῆς Ρωσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς (ΡΟΕΔ).

8. Διεσκέφθη προκαταρκτικῶς περὶ Κληρικοῦ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἐπιθυμοῦντος ὅπως ὑπαχθῆ στὴν Ἱερὰ Σύνοδό μας, ἀνα-

μένουσα τὴν ἐξέλιξι τοῦ θέματος.

9. Ἐνημερώθηκε γιὰ τὴν πρόσφατη ποιμαντικὴ ἐπίσκεψι τοῦ Θεοφιλ. Μεθώνης στὴν Αὐστραλία καὶ Νέα Ζηλανδία καὶ ἐνέκρινε σχετικῶς αἴτημα τῶν «Ἐλευθέρων Σέρβων», ὡς καὶ τὴν ἔκδοσιν Ἀπολυτηρίου γιὰ τὸν σέρβο Διάκονο Νεμπόισα Μίρκοβιτς, προκειμένου νὰ ὑπαχθῆ στὴν Ἱεραρχία Αὐστραλίας τῆς Ἀδελφῆς ΡΟΕΔ.

10. Ἐνημερώθηκε γιὰ τὴν ἔναρξι λειτουργίας τῆς Ἱστοσελίδος τῆς Κοινότητός μας στὴν Τσεχία (Orthodoxia Christiana), ὡς καὶ περὶ ἐτέρων ποιμαντικῶν θεμάτων, καὶ συνεζήτησε ἐκτενῶς τὸ ἀνησυχητικὸ πρόβλημα-φαινόμενο τῆς «προφητολογίας», τὸ ὁποῖο γνωρίζει μεγάλη ἔξαρσι στὶς ἡμέρες μας.

11. Ἐνέκρινε πρόγραμμα κινήσεως καὶ ποιμαντικῆς-λειτουργικῆς δραστηριοποίησης τῶν Ἀρχιερέων ἐνταῦθα ἕως τὴν ἐπομένη Συνοδικὴ Συνεδρίασι.

Κληρικολαϊκή Σύναξις Β' τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
᾽Ωρωποῦ καὶ Φυλῆς

«*Διακονία καὶ Πνευματικὴ Πατρότης*»

Ψήφισμα

Οἰκουμενισμὸς καὶ Β' Βατικανὴ Σύνοδος (1962-2012):

50 ἔτη Διαχριστιανικοῦ καὶ Διαθρησκειακοῦ Συγκρητισμοῦ

α. Δόγμα - Βίος - Συνείδησις Ἐκκλησίας

1. Οἱ εὐσεβεῖς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἐλεηθῆ νὰ εἶναι Μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἔχουν βαθεῖα ἐπίγνωσι, ὅτι ἡ εἰλικρινὴς Χριστιανικὴ Ἀγάπη εἶναι ἀχώριστος ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια καὶ τὰ Δόγματα τῆς Ἁγίας Πίστεώς μας.

2. Τὸ Πλήρωμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας ἔχει διδαχθῆ ἀπὸ τοὺς Ἁγίους καὶ Θεοφόρους Πατέρας, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παραθεωρηθῆ ἡ σωτηριολογικὴ σημασία τῆς ἀκριβείας τοῦ Δόγματος, διότι ἡ ἀκριβής, ἡ Ὁρθὴ Πίστις, ἀποτελεῖ βασικὸ καὶ ἀπαραίτητο ὄρο, μαζὶ πάντοτε μὲ τὰ ἀγαθὰ ἐν Χριστῶ ἔργα, τῆς ἀνθρωπίνης συγκαταθέσεως καὶ συνεργείας στὸ ἔργο τῆς Σωτηρίας μας.

3. Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος ἐκφράζει ἐν προκειμένῳ μὲ ἀπόλυτη σαφήνεια τὴν Ὁρθόδοξη Πατερικὴ Διδασκαλία:

«*Οὔτε γάρ, ἐὰν ἔχομεν Δόγματα μὲν ὀρθά, Βίου δὲ ἀμελῶμεν, ὄφελος ἡμῖν ἔσται τι, οὔτε ἐὰν (ὀρθὸν) Βίον ἔχοντες, τῶν ὀρθῶν Δογμάτων ἀμελῶμεν, κερδᾶναί τι χρήσιμον καὶ πρὸς σωτηρίαν ἡμετέραν δυνησόμεθα.*»

4. Ἐπίσης, ἔχομε τὴν πεποίθησι, ὅτι *Φορέας καὶ Φύλαξ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ τοῦ Ἀλαθήτου τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὸ Πλήρωμα Αὐτῆς*, δηλαδὴ οἱ ὀρθῶς πιστεύοντες Κληρικοὶ καὶ Λαϊκοί, οἱ ὅποιοι ἐκφράζουν τὴν Συνείδησι τῆς Ἐκκλησίας, ὑπερασπίζον τὴν Ὁρθὴ Πίστι, ὅταν τυχὸν προσβάλλεται καὶ κινδυνεύη, ἀλλὰ καὶ ἔχουν τὴν πραγματικὴ θεόθεν δύναμι νὰ ἐγκρίνουν καὶ ἐπικυρώνουν ἀκόμη καὶ δογματικὰς ἀποφάσεις Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

5. Ἡ προτροπὴ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου: «τὴν Παρακαταθήκην φύλαξον» (Α' Τιμοθ. ς' 20), ἰσχύει γιὰ κάθε πιστὸ ξεχωριστὰ καὶ γιὰ ὄλους μαζί, σὲ ἀναλελυμένη δὲ διατύπωσι ἔχει ὡς ἐξῆς:

Νὰ εἶσαι πάντοτε ἄγρυπνος φρουρὸς καὶ θεματοφύλακας τῆς Ἱερᾶς Παρακαταθήκης τῆς Πίστεως, δηλαδὴ τῆς Πίστεως τῆς Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τὴν Ὅποία διαφυλάσσει ἀπαραχάρακτον καὶ ἀκαινοτόμητον ἢ Ὁρθοδοξία, ἤτοι ἡ Μία καὶ Μοναδικὴ Ἐκκλησία.

6. Μὲ τὶς προϋποθέσεις αὐτές, ἐπιθυ-

μοῦμε σήμερα, ἐμεῖς οἱ Σύεδροι τῆς Δευτέρας Κληρικολαϊκῆς Συνάξεως τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων, νὰ ἐκφράσωμε τὴν βαθυτάτην λύπην μας, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔντονον διαμαρτυρίαν μας, γιὰ ὅσα συντελέσθησαν στὶς ἀρχὲς τοῦ παρελθόντος Ὀκτωβρίου στὸ Βατικανό, ἐπὶ τῇ 50ῇ ἐπετείᾳ ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου τῆς Αἰρέσεως τοῦ Παπισμοῦ, μὲ τὴν συμμετοχὴ δυστυχῶς τοῦ οἰκουμενιστοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου.

β. Αἵρεσις τοῦ Παπισμοῦ

- Β' Βατικανῆς Συνόδου

1. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες μᾶς διδάσκουν, ὅτι «δημιουργὸς τῶν αἰρέσεων εἶναι ὁ διάβολος»· δυστυχῶς, τὸ πάλαι ποτὲ πανσέβαστον Ὁρθόδοξον Πατριαρχεῖον τῆς Δύσεως, ἔχει μετεξειληθῆ σταδιακὰ ἀπὸ τοῦ Θ' αἰῶνος, σὲ αἵρεσι ἢ πολυ-αἵρεσι ἢ παναἵρεσι ἢ «Αἵρεσι τῶν Αἰρέσεων», τὸν Παπισμό.

2. Ὁ Ἅγιος Νικόδημος Ἀγιορείτης, ἐκφράζων τὴν διαχρονικὴ πίστι τῆς Ὁρθοδοξίας γιὰ τοὺς Λατίνους-Παπικούς, διακηρύττει:

«Ὅτι οἱ Λατῖνοι εἶναι αἰρετικοί, δὲν εἶναι καμμία χρεια ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ κάμωμεν ἀπόδειξιν... Ἀρκοῦσι δὲ ὅσα περὶ αὐτῶν ὁ ἅγιος Μάρκος ὁ Ἐφέσου ἐν τῇ Φλωρεντία (Συνελεύσει κε') παρρησίᾳ εἶπεν οὕτως: «ἡμεῖς δι' οὐδὲν ἄλλο ἀπεσχί-

σθημεν τῶν Λατίνων, ἀλλ' ἢ ὅτι εἰσὶν, οὐ μόνον σχισματικοί, ἀλλὰ καὶ αἰρετικοί"...».

3. Ὁ Παπισμὸς, ἰδίως μὲ τὸ αἰρετικὸ δόγμα τοῦ Πρωτείου καὶ Ἀλαθῆτου τοῦ Πάπα, τὸ ὁποῖο διεκήρυξε ἡ Α' Βατικανῆ Σύνοδος (1870), προσέβαλε καὶ διέστρεψε τὸ περὶ Ἐκκλησίας Ὁρθόδοξο Δόγμα, ὅπως παλαιότερα ὁ Ἄρειος προσέβαλε τὴν θεότητα τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ὁ δὲ Μακεδόνιος τὴν θεότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

4. Ἡ Β' Βατικανῆ Σύνοδος τοῦ πολυ-αιρετικοῦ Παπισμοῦ (1962-1965), ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐξῆρε, ἐπεξέτεινε καὶ ἐδραίωσε ἔτι περισσότερον τὸν Παπικὸ Θεσμὸ (Πρωτεῖον καὶ Ἀλάθητον), ἀφ' ἑτέρου δὲ διετήρησε ὅλες τὶς ἄλλες περὶ τὴν Πίστιν καινοτομίες καὶ πλάνες τοῦ Παπισμοῦ· περαιτέρω ὅμως, ἐγκαινίασε τὸν λεγόμενον Ρωμαϊκὸ ἢ Ρωμαιοκεντρικὸ ἢ Παποκεντρικὸ Οἰκουμενισμό, μὲ δύο σαφεῖς κατευθύνσεις: τὴν ἀνάπτυξι τόσο τῶν διαχριστιανικῶν σχέσεων, ὅσο καὶ τῶν διαθρησκευτικῶν τοιούτων.

5. Στόχος τοῦ πρωτοφανοῦς αὐτοῦ ἀνοίγματος τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου ἦταν ἡ ἐνωτικὴ προσπάθεια μὲ τοὺς ἄλλους Χριστιανούς καὶ τὶς ἄλλες Θρησκείες, ἀλλὰ μὲ κέντρον ἐνότητος τὸ πρόσωπον τοῦ Πάπα, ἐφ' ὅσον κατὰ τὸν αἰρετικὸν Πάπα Ἰωάννη ΚΓ': «ἐν μόνον ποιμνιον ὑπάρχει: ὁ κόσμος· καὶ εἷς ποιμὴν: ὁ πάπας» (1963).

γ. Αναγνώρισις τῆς Β' Βατικανῆς ὕπὸ τοῦ πατριάρχου

1. Οἱ ἐξελίξεις ἀπὸ τοῦ 1962 καὶ ἐξῆς, στὰ ὅρια τοῦ ἀντορθοδόξου *Διαχριστιανικοῦ καὶ Διαθρησκειακοῦ Οἰκουμενισμοῦ*, συνέβαλαν μοναδικὰ στὴν ἀνάδειξι τοῦ αἰρετικοῦ Πάπα ὡς *κεντρικοῦ προσώπου καὶ ἐνωτικοῦ στοιχείου* τοῦ πολυειδῶς διηρημένου κόσμου· τὸ δὲ λυπηρὸν εἶναι, ὅτι στὴν διαδικασίᾳ τῆς ἀναδείξεως αὐτῆς τοῦ Πάπα, ὡς *δηθεν ἐνοποιοῦ παράγοντος*, μετεῖχαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ συμμετέχουν, σὲ πολὺ ἐπίσημο μάλιστα ἐπίπεδο, καὶ οἱ ἐξ ὀρθοδόξων *Οἰκουμενισταί*.

2. Ἡ ἀνησυχία μας, ἡ λύπη μας, ἡ δι-αμαρτυρία μας καθίσταται ὁλονὲν μεγαλυτέρα, διότι οἱ ἐνέργειες τῶν *Οἰκουμενιστῶν* καὶ μάλιστα τῶν τοῦ Φαναρίου, αὐξάνουν τὰ ἐμπόδια γιὰ τὴν ποθητὴ εἰρήνευσι καὶ ἐπανένωσι τῶν Ὁρθοδόξων, οἱ ὅποιοι εἶναι διηρημένοι ἐξ αἰτίας τῆς ἐκκλησιολογικῆς αἰρέσεως τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924.

3. Ἐὰν γε, πῶς εἶναι δυνατὸν ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος νὰ συμπροσεύχεται, συλλειτουργοῦμενος μὲ τὸν αἰρεσιάρχη Πάπα Βενέδικτο ΙϚ' στὴν Πλατεία τοῦ Ἁγίου Πέτρου στὴν Ρώμη, εἰς ἔνδειξιν μάλιστα τιμῆς πρὸς τὴν αἰρετικὴν *Β' Βατικανὴ Σύνοδο*;

4. Ἐὰν γε, πῶς εἶναι δυνατὸν ὁ κ. Βαρθολομαῖος νὰ ἀνταλλάσῃ *ἀδελφικὸν ἀσπασμόν*, καὶ μάλιστα *λειτουργικόν*, μὲ τὸν αἰρεσιάρχη Πάπα Βενέδικτο ΙϚ';

5. Ἐὰν γε, πῶς εἶναι δυνατὸν ὁ κ. Βαρθολομαῖος νὰ ἐξυμνῇ μὲ εἰδικὴ ὁμιλία τοὺς ἀποφάσεις τῆς αἰρετικῆς *Β' Βατικανῆς Συνόδου* καὶ νὰ ἐξαίρη τὴν ἀντορθόδοξη καὶ *πραξικοπηματικὴ* *Ἄρσι τῶν Ἀναθεμάτων* μεταξὺ Δύσεως καὶ Ἀνατολῆς;

6. Ἐὰν γε, δὲν ἀμνηστεύει μὲ τὴν στάσιον τοῦ αὐτῆν ὁ κ. Βαρθολομαῖος τὸ *Πρωτεῖον καὶ Ἀλάθητον τοῦ Πάπα*; Δὲν ἀναγνωρίζει ἔτσι τὸν *Παποκεντρικὸ Οἰκουμενισμόν*; Δὲν ἐπιβραβεύει ἐπισήμως τὴν *Οἰκουμενικὴν Οὐνία*, τὴν ὁποίαν ἐθεμελίωσε ἡ *Β' Βατικανὴ* καὶ ἡ ὁποία διαβρώνει συνεχῶς ἔκτοτε τοὺς ἐξ ὀρθοδόξων *Οἰκουμενιστὰς* καὶ τοὺς μεταβάλλει σὲ Λατινόφρονες;

δ. Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Ἀποτείχισις: Δικαίωσις

1. Ἡ *Συνείδησις τῆς Ἐκκλησίας*, ὅπως αὐτὴ ἐκφράζεται ἀπὸ τὸ εὐσεβὲς Πλήρωμα τῶν Ὁρθοδόξων, μὲ τὸ πρῶτο πρακτικὸ βῆμα τῆς αἰρέσεως τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*, δηλαδὴ τὴν υἰοθέτησι τοῦ *Νέου Ἡμερολογίου* κατὰ τὸ ἔτος 1924, ὠδήγησε τὸν Λαὸ τοῦ Θεοῦ νὰ ἀποτειχισθῇ ἐκ τῶν καινοτόμων *Οἰκουμενιστῶν Νεοημερολογιτῶν* καὶ νὰ συνεχίση ἔκτοτε ἐνιστάμενος κατὰ τῆς *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*.

2. Ὁ Λαὸς τοῦ Θεοῦ ἔχει ὡς ὀδηγόν Του στὴν θεάρεστο αὐτὴ ἐνστασί του τὴν προτροπὴ τοῦ Ἁγίου Μάρκου Εὐγενικοῦ:

«Ἄπαντες οἱ τῆς Ἐκκλησίας Διδάσκαλοι, πᾶσαι αἱ Σύνοδοι, καὶ πᾶσαι αἱ θείαι Γραφαί, φεύγειν τοὺς ἑτερό-

φρονας παραινοῦσι καὶ τῆς αὐ-
τῶν κοινωνίας διΐστασθαι».

3. Τὸ Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀδιανόητον νὰ ἀναγνωρίζη στὸ πρόσωπο τοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου τὸν ἀντιπρόσωπο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ νὰ ἀναγνωρίζη εἰς αὐτὸν τὸν ὄντως καὶ ἀληθῶς Πατριάρχην Του· ἐπίσης, εἶναι ἀδύνατον νὰ κοινωνῇ μὲ αὐτὸν καὶ τοὺς ὁμόφρονάς του, ἐφ' ὅσον ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχη ὡς σταθερὸ γνώμονα τῆς οἰκουμενιστικῆς του πορείας τὴν ἐξῆς ἀπίστευτη καὶ ἀπαράδεκτη Διακήρυξί του:

«Ρωμαιοκαθολικοὶ καὶ Ὁρθόδοξοι, Προτεστάντες καὶ Ἑβραῖοι, Μουσουλμᾶνοι καὶ Ἰνδοί, Βουδισταὶ καὶ Κομφουκιανοί, ἦλθε ὁ καιρὸς ὄχι ἀπλῶς γιὰ προσέγγιση, ἀλλὰ καὶ γιὰ

μιὰ συμμαχία καὶ συλλογικὴ προσπάθεια», γιὰ «νὰ συντελέσωμε ὅλοι μας στὴν προώθηση τῶν πνευματικῶν ἀρχῶν τοῦ οἰκουμενισμοῦ, τῆς ἀδελφωσύνης καὶ τῆς εἰρήνης», ἐφ' ὅσον ὁμως «εἴμεθα ἠνωμένοι ἐν τῷ πνεύματι τοῦ ἐνὸς Θεοῦ»!...

4. Εἶθε ὁ Θεῖος τῆς Ἐκκλησίας Δομήτωρ νὰ διατηρήσῃ ἀσφαλὲς τὸ Μικρὸν Ποίμνιόν Του ἀπὸ τοὺς δυστυχεῖς αὐτοὺς *Οἰκουμενιστάς*, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἀναδειχθῆ μὲ τοὺς λόγους καὶ τὰ ἔργα τους «ψευδολίσκοποι» καὶ «ψευδοποιμένες».

Ἡ Ὑπερευλογημένη Θεοτόκος νὰ ἐνώνη ὑπὸ τὴν ὀλόφωτον Σκέπην Αὐτῆς τοὺς πραγματικὰ Ὁρθοδόξους, ἤτοι τοὺς Ἀντιοικουμενιστάς, καὶ νὰ δίδῃ μετάνοια στοὺς δεινῶς ἐκπεσόντας *Οἰκουμενιστάς*!

Ἐκ μέρους τῆς Συνάξεως

Ὁ Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος
† Ὁ Ὁρεῶν Κυπριανὸς

Ὁ Γραμματεὺς
† Ὁ Γαρδικίου Κλήμης

Ἀχαρναὶ Ἀττικῆς
τῆ 2α Νοεμβρίου 2012 ἐκ.ἡμ.
† Ἀγίων Μαρτύρων Ἀκινδύνου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ

ΚΟΙΝΗ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

τῶν Ἐπιτροπῶν Διαλόγου μεταξύ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων

Τὴν 12ην/25ην Σεπτεμβρίου 2012, εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς, ἐγένετο συνάντησις/σύσκεψις τῶν Ἐκπροσώπων τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων, προκειμένου νὰ ἀξιολογηθῇ ὁ Διάλογος μεταξύ τῶν δύο Πλευρῶν, ὁ ὁποῖος εἶχε διεξαχθῇ εἰς ἀνεπίσημον ἐπίπεδον πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, καὶ νὰ διερευνηθῇ ἡ δυνατότης τῆς ἐκ νέου διεξαγωγῆς Αὐτοῦ εἰς ἐπίσημον πλέον ἐπίπεδον.

Ἐγένετο, ἐν πνεύματι συνεργασίας, ἡ ἀποτίμησις - κατὰ τὸ ἀντικειμενικώτερον δυνατόν - τῶν θετικῶν καὶ ἀρνητικῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ Διαλόγου καὶ ἐπεχειρήθη νὰ διερευνηθοῦν τὰ αἴτια τῆς μὴ ἐπιτυχοῦς ἐκβάσεως Αὐτοῦ. Κατόπιν, συνεζητήθησαν τρόποι διὰ τὴν ἐπανέναρξιν τοῦ Διαλόγου ὑπὸ εὐνοϊκώτερας προϋποθέσεις, τούτέστιν διὰ τῆς υἰοθετήσεως μιᾶς κοινῶς συμπεφωνημένης διαδικασίας, βάσει τῆς ὁποίας θὰ συζητηθοῦν διεξοδικῶς αἱ μεταξύ τῶν δύο Πλευρῶν ὑφιστάμεναι διαφοραὶ, μὲ ἀπώτερον σκοπὸν τὴν ἐπίλυσιν αὐτῶν καὶ τὴν ἄρσιν τῆς δυσαρέστου καταστάσεως τῆς διαίρεσεως.

Κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα, τὸ ὁποῖον ἠκολούθησεν ἔκτοτε καὶ κατό-

πιν συνεχοῦς ἐπικοινωνίας καὶ ἀνταλλαγῆς ἀπόψεων, διεμορφώθη μία τοιαύτη κοινῶς συμπεφωνημένη διαδικασία, ἣτις κατεγράφη, ἐνεκρίθη ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν Πλευρῶν καὶ ἐν τέλει ὑπεγράφη εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, τὴν Δευτέραν 6ην/19ην Νοεμβρίου 2012, ὑπὸ τῶν δύο Προέδρων τῶν ὀρισθειῶν Ἐπιτροπῶν ἐπὶ τοῦ Διαλόγου.

Ἡ ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος Ἐπιτροπὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Μαραθῶνος κ. Φώτιον καὶ τοὺς Ἐλλογιμωτάτους Θεολόγους κ.κ. Ζήσῃν Τσιόττραν καὶ Κωνσταντῖνον Πάνον. Ἡ ἐκ μέρους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων Ἐπιτροπὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς Θεοφιλεστάτους Ἐπισκόπους Ωρεῶν κ. Κυπριανόν, Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιον καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμεντα, ὡς καὶ ἐκ τριῶν Ἱερέων, ἦτοι τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Γλυκερίου Ἀγιοκυπριανίτου καὶ τῶν Πρεσβυτέρων π. Ἀγγέλου Μουρλᾶ καὶ π. Γεωργίου Γιάν.

Ἡ κοινῶς συμπεφωνημένη διαδικασία ὑπὸ τὸν τίτλον: «Κοινὸν Κείμενον τῶν Ἐπιτροπῶν Διαλόγου...» (Μέρη Α' καὶ Β', §§ 26), περιλαμβάνει εἰς γενικὰς γραμμάς, ὅτι αἱ συζητήσεις θὰ διεξάγονται ἐπὶ γραπτῶν Εἰσηγήσεων, αἱ ὁποῖαι θὰ ἀναλύονται διεξοδικῶς κατὰ

τὰς Κοινὰς Συσκέψεις, καὶ θὰ ἐκδίδωνται Κοινὰ Ἀνακοινωθέντα, ὡς καὶ ἄλλας τινὰς λεπτομερείας ἐπὶ τῆς διαδικασίας.

Προσεχῶς θὰ ὀρισθῇ ἡ Πρῶτη Κοινὴ Σύσκεψις, διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ Θεματολογίου καὶ τὴν ἐπίσημον πλέον ἑναρξιν τοῦ Διαλόγου, μὲ τὴν ἐπίκλησιν τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ, διὰ πρεσβειῶν τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ὡς καὶ μὲ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν προσευχῶν τοῦ Ὁρθοδόξου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκ τῆς Γραμματείας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

ΚΟΙΝΗ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ Α'

Τὴν 29^{ην} Δεκεμβρίου 2012 / 11^{ην} Ἰανουαρίου 2013, εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, ἐπραγματοποιήθη ἡ Πρώτη Κοινὴ Σύσκεψις τῶν Ἐπιτροπῶν Διαλόγου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων.

Παρόντα ἦσαν ἅπαντα τὰ ὀρισθέντα Μέλη τῶν Ἐπιτροπῶν, πλὴν τοῦ ἀποκλεισθέντος λόγῳ δυσμενῶν καιρικῶν συνθηκῶν εἰς τὴν Ν. Ὀσσετίαν, Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου.

Ἡ Πρώτη αὕτη Κοινὴ Σύσκεψις εἶχε κυρίως τυπικὸν καὶ διαδικαστικὸν χαρα-

κτῆρα, ἐφ' ὅσον ἀντηλλάγησαν τὰ ἐπίσημα Συνοδικὰ Ἐγγραφα, διὰ τῶν ὁποίων ἐνεκρίθησαν τὰ Μέλη τῶν ἐκατέρωθεν Ἐπιτροπῶν, ἐνεκρίθη ὁ προταθεὶς Κανονισμὸς Λειτουργίας καὶ ὠρίσθησαν τὰ Μέλη τῆς Γραμματείας.

Ἐν συνεχείᾳ, κατόπιν ἐκτενοῦς συζητήσεως εἰς ἐγκάρδιον ἀδελφικὸν κλίμα, ὠρίσθη ἓν θεματολόγιον, βάσει τοῦ ὁποίου θὰ ἐργασθοῦν συστηματικὰ αἱ δύο Ἐπιτροπαί, προτασομένης τῆς συζητήσεως τῶν ἐκκλησιολογικῶν ζητημάτων. Τὸ θεματολόγιον θὰ δύναται νὰ ἀναδιαμορφώνεται κατὰ τὴν πορείαν τῶν συζητήσεων τῇ συναινέσει τῶν δύο Πλευρῶν.

Ἐκ τῆς Κοινῆς Γραμματείας τῶν Ἐπιτροπῶν Διαλόγου

Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος μας, ὁ φωτισμὸς καὶ ἡ φωτο-ποίησις μας

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα κ. Βλάσιε·
Ἅγιοι καὶ σεβαστοὶ Ἀρχιερεῖς·
Ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες·
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ μας Ρουμᾶνοι·

Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός, καὶ ἡ Κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἃς εἶναι μαζί μας, καὶ μὲ ὅλους τοὺς γνησίους ὀρθοδόξους Χριστιανούς ἀπανταχοῦ τῆς γῆς, καὶ σήμερα, καὶ πάντοτε, καὶ στοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!

Τὴν ἡμέρα αὐτή, τὴν τόσο ἐνδοξη καὶ λαμπροφόρο, τὴν ἡμέρα τῆς Ἁγίας Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ, ἔχομε τὴν ἰδιαίτερη χαρὰ νὰ Σᾶς μεταφέρωμε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα τὸν ἀσπασμὸ τῆς Ἀγάπης, τῆς Εἰρήνης, τῆς Ἐλπίδος καὶ τῆς Ἐνότητος ἐκ μέρους τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας κυρίου Κυπριανοῦ καὶ ὅλων τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ρουμανία, καὶ μάλιστα τὸ Ἅγιο αὐτὸ Μοναστήρι τῆς Σλατιοᾶρας, ἀποτελοῦσε πάντοτε γιὰ μᾶς ἓνα ὄρος νοητό, στὸ ὁποῖο εἶχαμε τὴν εὐλογία νὰ συναντήσωμε τὸν Χριστὸ μας μέσα στὸ Φῶς τῆς Μεταμορφώσεως, καὶ νὰ γίνωμε Φῶς, καὶ νὰ κηρύξωμε κατόπιν στὸν κόσμον, ὅτι «Φῶς Χριστοῦ Φαίνει Πᾶσι»!

Σύμφωνα μὲ τὴν Ὁρθόδοξη Παράδοσί μας, ὁ Θεὸς εἶναι Φῶς, καὶ οἱ εὐσεβεῖς πρέπει νὰ γίνουν Φῶς, ὥστε νὰ ζοῦν μέσα στὸ Φῶς καὶ νὰ βλέπουν τὰ πάντα ὡς Φῶς.

Αὐτὴ ἡ ἔνωσις μὲ τὸ Φῶς εἶναι μία βαθυτάτη πνευματικὴ ἐμπειρία, ἡ ὁποία μᾶς ὀδηγεῖ στὴν ἔνωσί μας μὲ τὸν Θεό, στὴν θέωσι.

Ὅ κάθε πιστὸς ἀσκεῖται συνεχῶς στὸν πνευματικὸ ἀγῶνα ἐναντίον τῆς **φιλαυτίας**, μὲ σκοπὸ νὰ καθαρῆ καὶ νὰ φωτισθῆ, νὰ τοῦ δοθῆ ὡς χάρισμα τὸ θεῖο Φῶς.

Τὸ Φῶς αὐτὸ εἶναι ὁ Πατὴρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, καὶ ὅταν τηροῦμε τὶς ἅγιες **Ἐντολές** τοῦ Κυρίου μας, γινόμεθα **Ναοὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος**, γινόμεθα **Θεοφόροι**, γινόμεθα **Φωτοφόροι**.

Ὅπως καταλαβαίνομε, τὸ Φῶς αὐτὸ τῆς θείας δωρεᾶς δὲν εἶναι ἓνα **ἠθικὸ φῶς**, οὔτε ἓνα **κτιστὸ-φυσικὸ φῶς**, ἀλλὰ εἶναι οἱ **Ἄκτιστες Ἐνέργειες** τοῦ Θεοῦ, τὶς ὁποῖες βλέπει ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔχει καθαρῶσει τὴν καρδιά του: «μακάριοι οἱ καθαροὶ τῆ καρδία, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται», ὅπως μᾶς διὰβεβαίωσε ὁ Κύριος.

Ὅσο αὐξάνεται ἡ καθαρότης τῆς καρδιάς μὲ τὴν **Ταπείνωσι**, τὴν **Ἀγάπη**, τὴν **Ἀγνότητα**, τὴν **Προσευχή** καὶ τὴν **Κοινωνία τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων**, τόσο αὐξάνεται βαθμιαίως καὶ σταδιακῶς ἡ ἐμφάνισις τοῦ θείου Φωτὸς καὶ μεταμορφώνει τὸν ἄνθρωπο καὶ θεραπεύει τὴν φύσιν του καὶ τὸν καθιστᾶ κατὰ χάριν Θεοῦ.

Στὴν πραγματικότητα, αὐτὸς ὁ **φωτισμὸς** καὶ ἡ **φωτο-ποίησις** μας εἶναι ἀποτελέσματα τῆς συμμετοχῆς μας

στὸ μεταμορφωμένο, ἀναστημένο καὶ θεωμένο Σῶμα τοῦ Χριστοῦ μας, τὸ Ὅποιο τώρα εὐρίσκεται στὸν Οὐρανὸ ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός· εἶναι ἀποτέλεσμα μιᾶς προσωπικῆς σχέσεως καὶ κοινωνίας τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν ζῶντα καὶ προσωπικὸ Θεό.

Αὐτές τὶς θαυμαστὲς Ἀλήθειες καὶ ἀναγκαῖες γιὰ τὴν σωτηρία μας, τὶς ἀπευθύνει σήμερα ἀπὸ τὸ Ὅρος Θαβώρ ὁ Σωτῆρας μας *πρὸς ὅλους*, διότι ἀφοροῦν ὅλους -ὄχι μόνο τοὺς Μοναχοὺς, τοὺς Ἠσυχαστὲς καὶ Ἀναχωρητὲς.

Καὶ οἱ Ἀδελφοί μας μέσα στὸν κόσμο καλοῦνται νὰ ἀγωνίζωνται μὲ τὴν *συνεχῆ μετάνοια* γιὰ τὴν *κάθαρσι τῆς καρδιάς* τους, προκειμένου νὰ ἰδοῦν τὸν Θεὸ, δηλαδὴ νὰ ἐνωθοῦν μὲ τὸν Θεό.

Ἡ προτροπὴ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Πέτρου: «*νήψατε, γρηγορήσατε*», ἀπευθύνεται σὲ ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς· ἡ *ἐγρηγόρσις* πρέπει νὰ εἶναι ὁ διαρκὴς ὁδηγὸς μας στὴν προσωπικὴ μας ἀνάβασι στὸ Θαβώρ, γιὰ νὰ συναντήσωμε

τὸν Χριστό μας καὶ νὰ ἐνωθοῦμε μαζί Του μέσα στὸ Φῶς.

Στὴν νῆψι, δηλαδὴ τὴν προστασία τοῦ νοῦ μας διὰ μέσου τῆς προσευχῆς, τῆς μετανοίας καὶ τῆς ἐξομολογήσεως, ὥστε νὰ μὴν σκοτισθῆ ἀπὸ τὴν ἐνέργεια τῶν παθῶν, πρέπει νὰ προσθέτουμε τὴν *ἄσκησι*: ἄσκησι στὴν Ἀγάπη, ἄσκησι στὴν Ταπείνωσι, ἄσκησι στὴν Ἐγκράτεια, ἄσκησι στὴν τήρησι τῶν Ἐντολῶν τοῦ Κυρίου μας.

Αὕτῃ ἡ νηπτικο-ασκητικὴ προσπάθεια, ἐνωμένη μὲ τὴν συντριβὴ τῆς καρδιάς καὶ τὴν μετάνοια, ἀλλὰ καὶ τὴν θεία Μετάληψι, μᾶς βοηθεῖ νὰ βιώνουμε τὴν *Ἠσυχαστικὴ Παράδοσι* τῆς Ὁρθοδοξίας μας καὶ νὰ γίνωμε *δεκτικοὶ τοῦ Φωτός* τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος μας.

Ἐἶθε οἱ φωτοφόρες πρεσβεῖες τοῦ συγχρόνου μας Ἁγίου Γλυκερίου, ὁ Ὅποιος ἔζησε *νηπτικά, ἀσκητικά, ἡσυχαστικά*, ἀλλὰ καὶ *μαρτυρικά*, νὰ μᾶς ἐνισχύουν στὴν πορεία μας πρὸς τὸ Φῶς, στὴν συνάντησι καὶ ἐνωσί μας μὲ τὸ Φῶς, ὥστε νὰ γίνωμε Φῶς καὶ τοιουτοτρόπως νὰ ὀδηγήσωμε καὶ ἄλλους Ἀδελφοὺς στὸ Ἄκτιστο Φῶς τοῦ Πατρός καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν!

6η Αὐγούστου 2012
† Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου
Σλατιοάρα Ρουμανίας

† Ὁ Ὁρεῶν Κυπριανὸς

Β'.

Μελέται

Κείμενα

Μαρτυρίαί

Εισήγησις στὴν Β' Κληρικολαϊκὴ Σύναξι
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς
Ἀχαρναὶ Ἀττικῆς, 2/15.11.2012

Ἀντι-οικουμενισμός: Βήματα Διαλόγου πρὸς Ἑνωσιν

† Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος

Α'. Ἐντὸς τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου (1937-1997)

α1. Ὅπως εἶναι γνωστόν, μεγάλο μέρος τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν στὴν Ἑλλάδα καὶ εὐρύτερα, δὲν δέχθηκε τὴν ἡμερολογιακὴ Καινοτομία τοῦ 1924, τὸ πρῶτο αὐτὸ πρακτικὸ βῆμα ἐφαρμογῆς τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Τὸ Ἀκαινόμητο Πλήρωμα τῶν Ὁρθοδόξων τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, ἀγωνίσθηκε μὲ θυσίες καὶ ἡρωϊσμό γιὰ νὰ διακρατήσῃ ἀνόθευτη τὴν Παρακαταθήκη τῆς Πίστεως. Ἀρχικὰ, ἐποιμαίνετο ἀπὸ ὀλίγους Ἱερεῖς, οἱ ὁποῖοι παρέμειναν ἐδραῖοι στὴν Ἐορτολογικὴ Παράδοσι τῶν Πατέρων. Ἐν συνεχείᾳ, συνέδραμαν Ἁγιορεῖται Πατέρες, οἱ ὁποῖοι μετέφεραν τὸ ἀσκητικὸ ἰδεῶδες στὸν κόσμον καὶ ἐκτὸς ἀπὸ Ἑνορίες καὶ Κοινότητες, ἵδρυσαν σπουδαῖες Ἱερὲς Μονές. Ἡ Μονή, στὴν ὁποίαν εὐρισκόμεθα, τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, δημιουργήθηκε θείᾳ χάριτι ἀπὸ ἓναν τέτοιο εὐλογημένο Ἁγιορεῖτη Γέροντα τὸ 1930, τὸν χαρισματικὸ Ἱερομόναχο Ἱερώνυμο Ἀγιοπαυλίτη († 1943).

Ὁ Ἀγώνας τῆς Πίστεως προώδευσε καὶ τὸ 1935, τρεῖς Ἀρχιερεῖς, οἱ Δημητρι-

άδος Γερμανός, Ζακύνθου Χρυσόστομος καὶ πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος, ἀπετειχίσθησαν ἀπὸ τὴν Καινοτόμο Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀνέλαβαν τὴν διαποίμανσι τῶν Ὁρθοδόξων τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου.

Μία ἀπὸ τὶς πρῶτες ἐνέγειές τους, ἦταν νὰ συγκροτήσουν Σύνοδο Ἀρχιερατικὴ, γιὰ τὴν ὀργάνωσι τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καὶ τὴν κάλυψι τῶν τρεχουσῶν ἀναγκῶν τοῦ ἐμπεριστάτου καὶ διωκομένου μαρτυρικοῦ Ποιμνίου τους. Ἐχειροτονήθησαν τέσσερις ἐπὶ πλέον Ἐπίσκοποι, οἱ Κυκλάδων Γερμανός, Μεγαρίδος Χριστοφόρος, Διαυλείας Πολύκαρπος καὶ ὁ ἐκ τῶν Ἁγιορειτῶν Βρεσθένης Ματθαῖος.

α2. Τὸ 1937, ἐπῆλθε διάσπασις ἐκκλησιαστικὴ, ἐφ' ὅσον οἱ Ἐπίσκοποι Βρεσθένης Ματθαῖος καὶ Κυκλάδων Γερμανός ἀπεκήρυξαν τοὺς συνεπισκόπους των πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομο καὶ Δημητριάδος Γερμανό. Αἰτία ἦταν ἡ ἐκκλησιολογικὴ Διασάφισις τοῦ πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομο, ὅτι οἱ Καινοτόμοι τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ἀποτελοῦν σχίσμα «δυνάμει» καὶ ὄχι «ἐνεργείᾳ»,

δηλαδή εἶναι ὑπόδικοι γιὰ σχίσμα, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀκόμη πλήρως καὶ ἐνεργῶς σχισματικοί, μὲ ὅλα τὰ συνακόλουθα σὲ ἐκκλησιαστικὸ καὶ μυστηριολογικὸ ἐπίπεδο, διότι μόνον μία Πανορθόδοξος Σύνοδος δύναται νὰ ἀποφασίσῃ τοῦτο.

Οἱ Βρεσθένης καὶ Κυκλάδων πρέσβευαν τὴν ἄμεσο καὶ αὐτόματο ἀποκοπὴ τῶν Νεοημερολογιτῶν ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ μόνον διὰ τῆς ἀποδοχῆς τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας, ἢ ὁποῖα, κατ' αὐτούς, εἶχε προκαταδικασθῆ ἀπὸ Πανορθόδοξους Συνόδους τὸν ΙΣΤ' αἰῶνα καὶ ἄρα δὲν ἐχρειάζετο νέα κρίσις καὶ καταδίκη ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι υἱοθέτησαν αὐτὴν μεταγενέστερα.

α3. Οἱ δύο πλευρὲς ἔκτοτε συνέχισαν τὴν κεχωρισμένη πορεία τους καὶ τὸ πλῆγμα γιὰ τὸν κοινὸ Ἀγῶνα, ὅπως καὶ ἡ τραγικὴ διαίρεσις Κλήρου καὶ Λαοῦ, ἦσαν ὀδυνηρὰ ἀπὸ κάθε ἄποψι. Σο-

Ὁ πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος μὲ Ἀρχιερεῖς καὶ Λαϊκοὺς Ὀρθοδόξους σὲ Ἐκδήλωσι στὴν Ἀθήνα περὶ τὸ ἔτος 1950.

βαρὲς προσπάθειες γιὰ ἐπούλωσι τῆς διαιρέσεως δὲν φαίνεται νὰ ἔγιναν σὲ ἐπίσημο τουλάχιστον ἐπίπεδο. Ὑπῆρχε μεγάλος φανατισμὸς, ἰδίως ἀπὸ τὴν ἀκραία πλευρὰ τοῦ περιβάλλοντος τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου.

Δύο γνωστὲς ἀπόπειρες τοῦ ἰδίου τοῦ πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομου, ὁ ὁποῖος μετέβη τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1950 στὴν Μονὴ τῆς Κερατέας καὶ τὸν Μάϊον τοῦ ἰδίου ἔτους σὲ Μετόχι τῆς Μονῆς αὐτῆς στὴν Ἀθήνα, προκειμένου νὰ συναντήσῃ τὸν γέροντα καὶ ἀσθενῆ Ματθαῖον καὶ εἰ δυνατόν νὰ ἐπέλθῃ συμφιλίωσις, δὲν ἐτελεσφόρησαν ἐξ αἰτίας τῆς ἀφιλαδέλφου ἀποτρεπτικῆς παρεμβάσεως τοῦ περιβάλλοντος τοῦ ἐτοιμοθανάτου τότε Ματθαίου¹.

α4. Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1971, δύο Ἐπίσκοποι τῆς Συνόδου τῶν πνευματικῶν ἀπογόνων τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου, [ὁ ὁποῖος πρὸ τῆς κοιμήσεώς του (1948) εἶχε συστήσει μόνος του ἀντικανονικὴ Ἱεραρχία], οἱ Κορινθίας Κάλλιστος καὶ Κιτίου (Κύπρου) Ἐπιφάνιος, μετέβησαν σὲ τὴν Ἡνωμένην Πολιτείαν τῆς Ἀμερικῆς, στὴν Σύνοδον τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς ὑπὸ τὸν Ἅγιον Μητροπολίτη Φιλάρετον († 1985), γιὰ τὴν τακτοποίησιν τῆς ἀντικανονικότητος τῶν χειροτονιῶν τους.

Σημειωτέον δέ, ὅτι οἱ Ρῶσοι ἤδη ἀπὸ τοῦ 1969 εἶχαν ἐπίσημη ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μὲ τὴν ἑτέρα πλευρὰ τῶν

1. Βλ. μαρτυρίες τοῦ αὐτόπτου Σταύρου Καραμήτσου-Γαμβρούλια, *Ἡ Ἀγωνία ἐν τῷ Κήπῳ τῆς Γεθσημανῆ*, Ἀθήναι 1961, σελ. 165-166 καὶ 178.

Ὁ Μητροπολίτης Φιλάρετος με τοὺς Μητροπολίτας Κορινθίας Κάλλιστο καὶ Κιτίου Ἐπιφάνιο στὴν Νέα Ὑόρκη τὸ ἔτος 1971.

Ἑλλήνων τοῦ Πατρίου (Γ.Ο.Χ.) ὑπὸ τὸν τότε Ἀρχιεπίσκοπο Αὐξέντιο.

Οἱ Ρῶσοι λοιπὸν προέβησαν στὴν ἀποκατάστασι τῆς ἀντικανονικότητος τῶν «Ματθαϊκῶν» Ἐπισκόπων διὰ συγχωρητικῆς εὐχῆς, κατ' οὐσίαν ὅμως διὰ χειροθεσίας, καὶ ἐδέχθησαν σὲ ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία καὶ τὴν Ἱεραρχία αὐτῶν ὑπὸ τὸν τότε Ἀρχιεπίσκοπο Ἀνδρέα, με τὴν ἐντολὴ ὅπως φροντίσουν νὰ ἐνωθοῦν στὴν Ἑλλάδα με τὴν Σύνοδο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου.

Μεταξὺ ὅμως τῶν «Ματθαϊκῶν» ὑπῆρξε διαφορὰ στὴν ἐρμηνεία καὶ ἔννοια τόσο τῆς πράξεως ἀποκατάστασεως τῆς χειροτονίας τους, ὅσον καὶ τοῦ νοήματος τῆς κοινωνίας τους με τοὺς Ρώσους. Οἱ πλέον διαλλακτικοὶ ἐξ αὐτῶν, ὅπως ὁ Κιτίου Ἐπιφάνιος, προσεπάθησαν νὰ ἐργασθοῦν ἐνωτικά, ἐρχόμενοι σὲ ἐπικοινωνία με Ἀρχιερεῖς τῆς ἐτέρας πλευρᾶς τὸν Αὐγούστο τοῦ

1972². Ἐπίσης, ὁ Μοναχὸς Βίκτωρ Ματθαίου, πρῶην «Ματθαϊκός», ὁ γνωστὸς Ἐκδότης τοῦ Μεγάλου Συναξαριστοῦ, προσεπάθησε νὰ συμβάλῃ στὴν ἔνωσι τῶν διεστώτων. Ὅμως, τὰ ἀκραῖα στοιχεῖα ὑπερίσχυσαν καὶ ἡ γεφύρωσις τοῦ χάσματος δὲν ἐπετεύχθη. Ἡ κοινωνία τῶν «Ματθαϊκῶν» με τοὺς Ρώσους διεκόπη μετ' ὀλίγον, ὁ δὲ Κορινθίας Κάλλιστος ἀναγκάσθηκε νὰ προσχωρήσῃ στὴν Σύνοδο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου (1977).

Ὁ Κιτίου Ἐπιφάνιος συνέχισε μόνος σχεδὸν ἐκ τῶν «Ματθαϊκῶν» τὴν ἐνωτικὴ του προσπάθεια, ἐρχόμενος σὲ σχετικὴ ἀλληλογραφία με τὸν Ἀττικῆς καὶ Μεγαριδος Ἀντώνιο τῆς Συνόδου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου τὸ ἔτος 1978, ὡς ἐπίσης καὶ μετὰ τοῦ Ἁγίου Μητροπολίτου Γλυκερίου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου Ρουμανίας³, διατηρῶν ταυτοχρόνως συμφιλιωτικὴ ἀλληλογραφία καὶ με τὸν Ἅγιο Μητροπολίτη Φιλάρετο τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς (1979)⁴. Ὅμως, καὶ ἡ προσπάθεια αὐτὴ δὲν εἶχε σοβαρὴ συνέχεια, ὁ δὲ Κιτίου ἀναγκάσθηκε ἐκ τῶν πραγμάτων νὰ περιορισθῇ στὴν «κλειστὴ» «Ματθαϊκὴ» γραμμῇ.

α5. Στίς ἀρχές τῆς δεκαετίας τοῦ '80, πραγματοποιήθηκε ἀπόπειρα διενεργείας Διαλόγου μεταξὺ τῶν Συνόδων τῶν Ἀρχιεπισκόπων Αὐξεντίου καὶ Ἀνδρέου, ἡ ὁποία ὅμως δὲν εὐδώθηκε.

2. Περιοδ. «Ὁρθόδοξον Πατερικὸν Σάλπισμα», ἀριθ. 64/Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2006, σελ. 542-543.

3. Περιοδ. «Ὁρθόδοξον Πατερικὸν Σάλπισμα», ἀριθ. 71/Ἰανουάριος-Φεβρουάριος 2008, σελ. 766-771.

4. Περιοδ. «Ὁρθόδοξον Πατερικὸν Σάλπισμα», ἀριθ. 72/Μάρτιος-Ἀπρίλιος 2008, σελ. 799-808.

Ἡ κατάσταση ἦταν τόσο ἐπισημάνης, ἐντὸς ἰδίως τῆς Συνόδου τοῦ Αὐξεντίου μὲ τις ἀλλεπάλληλες ἐσωτερικὲς κρίσεις καὶ προστριβές, ὥστε νὰ μὴ ἐπιτρέπη τὴν σοβαρὴ ἀνάληψι ἑνὸς τέτοιου εἴδους ἀπαιτητικοῦ ἐγχειρήματος.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1979 ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας κ. Κυπριανὸς ἐχειροτονήθη Μητροπολίτης Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς ἀπὸ τοὺς ἀναφερθέντας ἤδη Ἀρχιερεῖς Κορινθίας Κάλλιστο καὶ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Ἀντώνιο, τὸ δὲ ἔτος 1984 ἐκυκλοφόρησε τὶς «Ἐκκλησιολογικὲς Θέσεις» του, ὡς ἀνεπτυγμένη μορφή τῶν Θέσεων τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομου, ἀποτειχισθεὶς γιὰ λόγους Πίστεως καὶ Δικαιοσύνης ἀπὸ τὴν ὁμάδα τῶν τότε συνεπισκόπων του· ἀπὸ δὲ τοῦ 1985, συνέστησε μετὰ τοῦ Σαρδινίας Ἰωάννου τὴν Ἱερά Σύνοδό μας τῶν Ἐνισταμένων, διαφοροποιηθεὶς ἀπὸ τοὺς λοιποὺς τοῦ Πατρῖου (Γ.Ο.Χ.), οἱ ὅποιοι ἄν

Ὁ Μητροπολίτης Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανὸς μετὰ τῶν χειροτονησάντων αὐτὸν Ἀρχιερέων Κορινθίας Κάλλιστου καὶ Ἀττικῆς Ἀντωνίου, τὴν 7/20.2.1979.

καὶ κατὰ βάσιν διακηρύσσουν τὴν ἴδια «Ματθαϊκὴ» ἐκκλησιολογία, δὲν φαίνεται πιθανὸν νὰ μποροῦν νὰ ἐνωθοῦν.

α6. Μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1988 ἕως 1992, οἱ δύο κύριες Σύνοδοι τοῦ Πατρῖου στὴν Ἑλλάδα ὑπὸ τοὺς Ἀρχιεπισκόπους Χρυσόστομο (Κιούση), ἀντικαταστάτη τοῦ Αὐξεντίου, καὶ Ἀνδρέα («Ματθαϊκῶν»), διεξήγαγαν «Θεολογικὸ Διάλογο». Καὶ ἐνῶ συνεφώνησαν ὡς πρὸς «τὴν φύσι καὶ οὐσία τοῦ κατὰ τὸ 1924 ἡμερολογιακοῦ σχίσματος», ὅπως καὶ ὡς πρὸς «τὴν θέσι τῆς Ἐκκλησίας ἔναντι τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀπὸ τὸ 1924 ἕως τὸ 1935», ἐπὶ καθαρὰ «Ματθαϊκῆς» ὁμολογίας καὶ βάσεως, ἐν συνεχείᾳ διεφώνησαν ὡς πρὸς τὴν διάσπασι τοῦ 1937, διότι οἱ «Ματθαϊκοὶ» ἠθέλαν νὰ ἐπιβάλουν τὴν ἰδική τους θεώρησι δικαιοσύνης τοῦ Βρεσθένος Ματθαίου καὶ καταδίκης τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομου⁵.

Ὁ Διάλογος ἐκεῖνος δὲν προχώρησε στὴν συμφωνηθεῖσα ἐκ προοιμίου ἐξέτασι καὶ τῶν λοιπῶν ἱστορικῶν περιόδων τοῦ Ἀγῶνος, «πάγωσε» οὐσιαστικῶς τὸ 1992 καὶ ἔληξε καὶ τυπικῶς («αὐτοδικαίως») τὸ 1995, ἔτος κατὰ τὸ ὅποιο συνέβησαν οἱ τραγικὲς διασπάσεις ἐντὸς καὶ τῶν δύο Συνόδων· ἀκόμη καὶ αὐτὰ τὰ Μέλη τῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Διαλόγου ἐκεῖνου, εὐρέθησαν σὲ διαφορετικὲς, ἀντιμαχόμενες μεταξύ τους, παρατάξεις, οἱ ὅποιες διεμορφώθησαν ἐντὸς τῶν ἰδίων τῶν Συνόδων τους!...

5. Περιοδ. «Ὁρθόδοξον Πατερικὸν Σάλπισμα», ἀριθ. 54/Μάρτιος-Ἀπρίλιος 2005, σελ. 236-239.

α7. Τὸ 1997, ἔγινε ἀναφορὰ καὶ πάλι γιὰ Διάλογο μεταξὺ τῶν δύο «κεντρικῶν» Συνόδων, οἱ ὁποῖες ἀπέμειναν,

ἔστω καὶ βαρεῖα λαβωμένες ἀπὸ τὰ σχίσματα ἐντὸς αὐτῶν, χωρὶς ὅμως καὶ πάλι νὰ ἐπέλθῃ κάποιο συγκεκριμένο ἀποτέλεσμα.

Β'. Μεταξὺ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων καὶ τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

β1. Μετὰ τὴν διαμόρφωσίν της, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μας ὑπὸ τὸν Σεβασμ. Μητροπολίτη μας κ. Κυπριανὸ (1985 ἔ.), ἀντιμετώπισε στὴν Ἑλλάδα τὴν ἐχθρότητα τῶν λοιπῶν τοῦ Πατρίου (Γ.Ο.Χ.), ἐνῶ διετήρησε καὶ καλλιέργησε τὴν ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μὲ τὴν Ἀδελφὴ Ἐκκλησία τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου Ρουμανίας. Ἡ ἐνωτικὴ γραμμὴ καὶ προοπτικὴ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας καὶ ὁ μετριοπαθής, σοβαρὸς καὶ ἰσορροπημένος τόνος Αὐτῆς, ἡ συνεπὴς Ἀντιοικουμενιστικὴ προσπάθειά της, ὡς καὶ ἡ συνεχὴς ποιμαντικὴ δραστηριότητά της, συνέβαλαν στὴν διεύρυνσιν τῆς πα-

ρουσία της σὲ πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου ἱεραποστολικῶς καὶ ἐνισχυτικῶς, ἀλλὰ καὶ τῆς κοινωνίας της μὲ τοὺς Βουλγάρους τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου (χειροτονία Ἐπισκόπου Τριάδιτσα Φωτίου τὸ 1993), ὡς καὶ μὲ τοὺς Ρώσους τῆς Διασπορᾶς ὑπὸ τὸν διάδοχον τοῦ Ἁγίου Φιλαρέτου Μητροπολίτη Βιτάλιο (1994).

Τὸ ἔτος 1986, ἡ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ὑπὸ τὸν νέο τότε ἀρχιεπίσκοπο αὐτῆς Χρυσόστομο (Κιούση), ἐστράφη ὅλως ἀναρμοδίως καὶ ἀντικανονικῶς ἐναντίον μας καὶ πρόβη σὲ ψευδοκαθαίρεσιν τοῦ Σεβασμ. Πατρὸς ἡμῶν καὶ τῶν λοιπῶν Ἐπισκόπων μας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐφ' ὅσον δὲν δεχθήκαμε νὰ ὑπαχθοῦμε εἰς αὐτὴν καὶ εἶχαμε δῆθεν φιλο-οικουμενιστικὲς ἀπόψεις. Ἐπρόκειτο γιὰ μίαν ἐντελῶς ἀψυχολόγητη καὶ ἀφιλάδελφη ἐνέργεια, ἀπογυμνωμένη ἀπὸ κάθε ἔννοια ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου, τὴν ὁποίαν ἐξύφανα μεμονωμένα πρόσωπα καὶ τὴν ἐπέβαλαν ὡς δῆθεν συνοδικὴ πρᾶξι, χωρὶς ἐν τούτοις ὁμόφωνη ἀποδοχὴ της.

Τὶς δύο ἐπόμενες δεκαετίες, ἐκτὸς ἀπὸ κάποιες προσωπικὲς σχέσεις ἐπικοινωνίας, φιλικοῦ χαρακτῆρος, τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου μας μὲ Κλη-

Οἱ Μητροπολίται Βιτάλιος (ΡΟΕΔ), Κυπριανὸς (Ἐνισταμένων Ἑλλάδος) καὶ Βλάσιος (Ρουμανίας), οἱ Ἀρχιεπίσκοποι Λαῦρος καὶ Ἀντώνιος (ΡΟΕΔ) καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Φώτιος (Βουλγαρίας) σὲ Συλλεΐτουργο στὴν Νέα Ἰόρκη τὸν Νοέμβριο τοῦ ἔτους 1995.

ρικούς ἄλλων Συνόδων τοῦ Πατρίου, ἀκόμη καὶ Ἀρχιερέων [π.χ. τῶν Ἀρχιεπισκόπου Ἀξεντίου, Πειραιῶς Γερωντίου Α', Ἀττικῆς Ἀντωνίου, Ἀστορίας Πέτρου, Χίου Στεφάνου κ.ἄ.], δὲν εἶχαμε ἀνάληψι πρωτοβουλίας ἀπὸ κάποια πλευρά, γιὰ ἕναρξι συμφιλιωτικοῦ Διαλόγου. Τὸ κλίμα σὲ ἐπίσημο ἐπίπεδο παρέμενε «παγωμένο», ὄχι πάντως ὑπαιτιότητα ἡμῶν, ἐφ' ὅσον ἡμεῖς ἡμεθα οἱ διωχθέντες καὶ διατελοῦντες σὲ κατάσταση ἀμύνης ἔναντι τῆς ἐπιθετικότητος καὶ ἀπορριπτικότητος τῆς ἐτέρας πλευρᾶς· πάρα ταῦτα, ἡ ἀνεξικακία τοῦ Σεβασμ. Πατρὸς ἡμῶν δὲν ἀνταπέδιδε τὰ ἴσα, οὔτε γενικῶς ὠμοίαζε πρὸς τὸ ταραγμένο πνεῦμα καὶ φρόνημα τῶν διωκτῶν του.

Γράφοντες ταῦτα πάντα, δὲν ἀναξέουμε βεβαίως πληγές, πολλῶ μᾶλλον ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἐλπίδα θεραπείας τῆς ἀντικανονικῆς καὶ οὐδέποτε γενομένης ἀπὸ ἡμᾶς δεκτῆς δῆθεν καθαιρέσεως· ἀλλὰ εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ καταθέσουμε τὴν βιουμένη ἱστορικὴ μαρτυρία μας ἔναντι πρωτίστως τοῦ ἐν Χριστῶ Ποιμνίου μας, ἀλλὰ καὶ παντὸς καλοπροαιρέτου καὶ ἀπροκαταλήπτου ἀναζητητοῦ τῆς Ἀληθείας.

β2. Ἡ Ἱερά Σύνοδος μας, τὸ ἔτος 2006, σὲ σημαντικὸ Ἐγκυκλιῶδες Κείμενο Ἀυτῆς μὲ τίτλο: «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐνστασις ἔναντι τῆς ἐκκλησιολογικῆς αἰρέσεως τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ - Βασικὲς Ἐκκλησιολογικὲς καὶ

Κανονικὲς Θέσεις», ἔθιγε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸ θέμα τῆς «**διαιρέσεως τῶν Ἀντιοικουμενιστῶν**» καὶ ἐξέφραζε τὴν ἐτοιμότητά Της γιὰ συνεργασία καὶ περαιτέρω ἔνωσιν Ἀυτῆς «**μὲ ἐκείνες ἐκ τῶν Κοινοτήτων τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, οἱ ὁποῖες ὁμως πληροῦν ὅπωςδῆποτε τὰ κριτήρια τῶν ἐγκύρων ἐκκλησιαστικῶν σωμάτων**»⁶.

Πάρα ταῦτα, ἀνεγνωρίζετο ὅτι αὐτὴ ἢ προοπτικὴ δὲν ἦταν τότε ἐφικτὴ, ἐξ αἰτίας συγχύσεως **θεολογικῶν κριτηρίων** καὶ ἐπικρατήσεως τοῦ χάσματος τῆς **ἐκκλησιολογικῆς ἐτερότητας**. Μία σοβαρὰ ἐνωτικὴ προσπάθεια, θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποσαφηνίσῃ τὰ δύο καίρια ζητήματα, περὶ τῆς θέσεως τῶν Καινοτόμων Οἰκουμενιστῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ περὶ τῶν κριτηρίων πρὸς διαπίστωσιν τῶν ἐγκύρων ἐκκλησιαστικῶν σωμάτων, διότι στὸν χῶρο τοῦ Πατρίου, ἐξ αἰτίας ἀυθαιρεσίας καὶ ἀδιαφανείας, διεμορφώθη πληθὺς ἀντικανονικῶν διοικητικῶν σχημάτων, στερουμένων ἐκκλησιαστικοῦ κύρους, μετὰ τῶν ὁποίων οὐδεὶς λόγος περὶ ἐνώσεως δύναται βεβαίως νὰ γίνῃ.

Ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας, κατὰ τὴν Συνεδρίασιν Ἀυτῆς ΛΔ'/4.10.2007 ἐκ.ἡμ., προέβη, βάσει σχετικῆς Ἐκθέσεως, σὲ μίᾳ πρώτῃ ἀξιολόγησι τῶν ὑφισταμένων διοικητικῶν σχημάτων στὸν χῶρο τοῦ Πατρίου περὶ τοῦ κατὰ πόσον πληροῦν τὰ κριτήρια ἐγκύρων ἐκκλησιαστικῶν σωμάτων, γιὰ διενέργεια προσεγγίσεως καὶ

6. Περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», περίοδος Γ', ἀριθ. 1/Ἰανουάριος-Μάρτιος 2008, σελ. 9-10.

ἐγκαινιασμό Διαλόγου, ἀνέθεσε δὲ στὴν τότε διαμορφωθείσα Διαρκὴ Ἱερά Σύνοδό μας τὴν προώθησι τοῦ ζητήματος⁷.

β3. Μετὰ τὴν ἀπρόοπτη καὶ σοβαρὰ ἐξέλιξι τῆς υἰγείας τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου μας στὰ τέλη τοῦ 2007, πρὸ πέντε περιπτου ἐτῶν, ἐξεδηλώθη ἔκφρασις συμπαθείας διαφόρων παραγόντων καὶ ἀπὸ τὸν χῶρο τοῦ Πατρίου, καὶ μάλιστα ἀπὸ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, στίς ἀρχές δὲ τοῦ 2008 ὁ ἀσθενὴς Μητροπολίτης μας ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψι καὶ τοῦ ἰδίου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου αὐτῆς Χρυσοστόμου.

Οἱ ἀνταλλαγές ἐπισκέψεων ἐκατέρωθεν καὶ ἡ δημιουργία αἴφνης ἑνὸς καλοῦ καὶ φιλικοῦ κλίματος, ὠδήγησαν στὴν ἑναρξιν *Ἀνεπισήμου Διαλόγου* τῆς Ἱεράς Συνόδου μας μετὰ τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, μὲ πρώτη Συνάντησι στὴν Ἱερά Μονὴ Παναχράντου στὰ Μέ-

Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας ΓΟΧ Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἱεράς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων στὴν Ἱερά Μονὴ Ἁγίων Ἀγγέλων Ἀφιδνῶν Ἀττικῆς τὸν Ἰούλιο τοῦ ἔτους 2008, σὲ μία ἐκ τῶν Συναντήσεων τοῦ Ἀνεπισήμου Διαλόγου μετὰ τῶν (Ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴ στὴν Μονή).

γαρα τὴν 16.2.2008 ἐκ.ἡμ. Στὴν τρίωρη ἐκείνη Συνάντησι ἐπιχειρήθηκε ἀναδρομὴ στὴν κρίσιμη ἱστορικὴ περίοδο 1979-1986, πρὸς ἐξέτασι τῶν συμβάντων σύμφωνα μὲ τὴν κατανόησι τῆς κάθε πλευρᾶς⁸.

Οἱ Συναντήσεις συνεχίσθηκαν ἐντὸς τοῦ ἔτους ἐκείνου καὶ ἐξετάσθηκαν διάφορα θέματα, τόσον ἐπὶ τοῦ ἱστορικοῦ, ὅσον καὶ τοῦ ἐκκλησιολογικοῦ πεδίου, καὶ προέκυψε μία καλύτερη γνῶσι καὶ διευκρίνησι περὶ τῆς τοποθετήσεως ἐκάστης πλευρᾶς.

β4. Ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας μας, στὴν Συνεδρίασι Αὐτῆς ΛΕ'/4.10.2008 ἐκ.ἡμ., ἀσχολήθηκε ἐκτενῶς μὲ τὸ θέμα τῆς ἐνωτικῆς προσπαθείας. Εἶχαν ἤδη πραγματοποιηθῆ πέντε Συναντήσεις τῶν Ἐπιτροπῶν καὶ ἀξιολογήθηκε Κείμενο, τὸ ὁποῖο μᾶς ἐτέθη ὑπὸ τῆς ἄλλης πλευρᾶς, μὲ δέκα σημεία, τὰ ὁποῖα θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποδεχθοῦμε γιὰ νὰ προωθηθῆ τὸ θέμα τῆς ἐνώσεως. Ὅμως, ἐνῶ ἡδυνάμεθα νὰ δεχθοῦμε τὰ περισσότερα ἐξ αὐτῶν, δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ἀποδεχθοῦμε κάποια ἄλλα, ἐφ' ὅσον τοῦτο θὰ ἀποτελοῦσε ἄρνησι τῶν Ἐκκλησιολογικῶν Ἀρχῶν μας. Θεωρήθηκε δὲ ἀποδεκτό, νὰ καταβάλουμε προσπάθεια ἐνώσεως βάσει «θεμελιωδῶν θέσεων συμφωνίας», χάριν τοῦ ὑπερτάτου ἀγαθοῦ τῆς ἐνότητος, ἔστω καὶ ἄνευ ἀπολύτου ἐκκλησιολογικῆς ταυτότητος, τῶν θεμάτων ἀσυμφωνί-

7. Αὐτόθι, σελ. 14.

8. Αὐτόθι, σελ. 30.

ας παραπεμπομένων πρὸς ὀριστικὴν ἀπόφασιν καὶ ἐπίλυσιν σὲ μία Μεγάλῃ Σύνοδο τῶν Ὁρθοδόξων⁹.

Δύο ἀκόμῃ συναντήσεις τῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ *Ἀνεπισήμου Διαλόγου* ἔλαβαν χώρα ἐντὸς τοῦ 2008 καὶ τελικῶς, μετὰ τὴν κατάθεσι τῆς Συνοδικῆς ἀπαντήσεώς μας (17.12.2008 ἐκ.ἡμ.) ἐπὶ τῶν δέκα σημείων¹⁰, ἡ ἑτέρα πλευρὰ ἔκρινε ὅτι δὲν ὑφίστανται πρὸς τὸ παρὸν ὠριμες συνθήκες «διὰ τὴν πλήρη προσέγγισιν», διότι «δὲν διεπιστώθη ταυτότης ἀπόψεων ἐπὶ ἐκκλησιολογικῶν θεμάτων»¹¹.

Ἐντὸς δὲ τοῦ ἔτους 2010, ἐδόθησαν γραπτῶς καὶ ἐδημοσιεύθησαν σὲ δύο Μέρη «*Ἐκκλησιολογικές, Κανονικές καὶ Ἱστορικές Διασαφήσεις τῶν Ἐνισταμένων ἐπὶ Ἐρωτημάτων τοῦ Ἱεραρχιαστικῶς*»¹², ἐνὸς Ἱστολογίου προσκειμένου στήν ἑτέρα πλευρὰ.

β5. Στήν «*Συνοδικὴ Παραίνεσι*» (α') πρὸς τὸ Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μας Δικαιοδοσίας, μετὰ τὴν Συνεδρίασι τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 2010, περιλαμβάνετο μεταξὺ ἄλλων -καὶ μάλιστα ἐν ὄψει τόσον τῆς οικονομικῆς κρίσεως, ὅσον καὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καὶ ἡ θλιβερὰ διαπίστωσις τῆς διαιρέσεως τῶν Ἀντι-οικουμενιστῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου καὶ ὅτι οἱ δι-

ἄφορες προσπάθειες ἐνώσεως δὲν ἀπέδωσαν τοὺς ἀναμενομένους καρπούς, ἐτονίζετο δὲ ὅτι παραμένει ἐπεῖγον τὸ αἶτημα τῆς ἐπανενώσεως. Ἀπευθυνόταν μάλιστα προτροπὴ, πρὸ αὐτοῦ τοῦ ἀδιεξόδου, συνάψεως καὶ καλλιεργείας φιλικῶν σχέσεων σὲ προσωπικὸ ἢ καὶ συλλογικὸ ἐπίπεδο, πρὸς ἐπίτευξιν ἀγαθῶν ἀποτελεσμάτων¹³.

β6. Κατὰ τὴν Συνοδικὴ Συνεδρίασι τῆς Ἱεραρχίας μας τοῦ παρελθόντος ἔτους (ΛΗ'/4.10.2011 ἐκ.ἡμ.), ἐτέθη καὶ πάλι πρὸς συζήτησιν τὸ θέμα τῆς πολυδιασπάσεως στοῦ Πατρίου, ἡ ὁποία «πρέπει νὰ μᾶς ἀπασχολῇ καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ ἀντιπαρερχώμεθα αὐτὴν εὐκόλως», κατετέθησαν δὲ διάφορες σκέψεις καὶ ἀπόψεις ἐπὶ μιᾶς πιθανῆς ἐκ νέου προσεγγίσεως¹⁴.

β7. Ἀρχὰς τοῦ τρέχοντος ἔτους 2012, ἐλήφθη Ἐπιστολὴ-Ἐκκλησις ἀπὸ Ζηλωτᾶς Πατέρας τῆς Ἐρήμου τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἀπευθυνομένη σὲ ὅσους τίθενται κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἐνίστανται στήν ἀπὸ τοῦ 1924 ἡμερολογιακὴ καινοτομία, πρὸς δραστηριοποίησιν ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως. Ἐπὶ τοῦ κειμένου αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον συνεζήτησε ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος μας, ἐστάλη ἐπαινετικὴ ἀπάντησις, ψέγουσα τὴν ἐπανάπαυσι, τὸν αὐτοδικαιωτισμὸ

9. Περιοδ. «*Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία*», περίοδος Γ', ἀριθ. 3/Ἀύγουστος 2010, σελ. 10-11.

10. Αὐτόθι, σελ. 22-25.

11. Αὐτόθι, σελ. 20-21.

12. Αὐτόθι, σελ. 26-41.

13. Περιοδ. «*Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία*», περίοδος Γ', ἀριθ. 4/Δεκέμβριος 2010, σελ. 5.

14. Περιοδ. «*Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία*», περίοδος Γ', ἀριθ. 5/Δεκέμβριος 2011, σελ. 10.

καὶ τὸν ἀπομονωτισμό, καὶ προτρέπουσα σὲ ἐτοιμότητα γιὰ συνεργασία καὶ κοινὴ δρᾶσι, παρὰ τὶς πιθανὲς διαφορές, ὅπως καὶ γιὰ ἀφιέρωσι χρόνου, κόπου καὶ προσευχῆς ὑπὲρ τῆς ἐνωτικῆς προσπαθείας, μὲ πίστι καὶ ἐμπιστοσύνη ὅτι, διὰ τῆς θείας εὐλογίας, εἶναι δυνατὸν νὰ προκύψουν «ἀποτελέσματα ἀπρόοπτα καὶ θαυμαστά»¹⁵.

β8. Ὑπενθυμίζουμε, ὅτι ἡ προηγουμένη Πρώτη τακτικὴ Κληρικολαϊκὴ Σύναξις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μας τὸν παρελθόντα Ἀπρίλιο, ἐνέκρινε σχετικὴ «Ἐκκλησι Ἐνωτικὴ» μὲ τίτλο: «Ἀντι-οικουμενισμός – Πρὸς ὑπέρβασι τῆς πολυδιασπάσεως», παρὰ τὸν ἐκφρασθέντα προβληματισμὸ γιὰ κάποια ἀσαφῆ, ὅπως ἐκρίθησαν, σημεῖα αὐτῆς. Τὸ Κείμενο, τὸ ὁποῖο τελικῶς δημοσιεύθηκε, περιλαμβάνει συμπύκνωσι τῶν ἤδη ἐκτεθεισῶν ἀπόψεών μας ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς διασπάσεως, μὲ πρότασι συγκροτήσεως ἑνὸς «Κοινοῦ Συντονιστικοῦ Ὁργάνου Διαλόγου καὶ Δράσεως», πρὸς συζήτησιν τῶν διαιρετικῶν ἐκκλησιολογικῶν καὶ κανονικῶν θεμάτων¹⁶.

β9. Βεβαίως, ἡ Ἐκκλησις ἐκείνη δὲν εἶχε κάποιο ἄμεσο ἀποτέλεσμα, ἐκτὸς μιᾶς ἀνταποκρίσεως ἐκ μέρους ἀντικανονικῆς τινος ομάδος ἐξ Ἀμερικῆς, ὅμως συνέτεινε στὴν διατήρησι τοῦ ἐνωτικοῦ κλίματος καὶ κατὰ κάποιον τρόπο καὶ στὴν ἐκ νέου προσέγγισιν μετὰ τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Πρέπει δὲ

νὰ σημειωθῆ, ὅτι καὶ ὁ νέος ἀρχιεπίσκοπος αὐτῆς Καλλίνικος εἶχε ἐπισκεφθῆ -καλῆ τῇ διαθέσει- πρὸ ἔτους περίπου, μαζὶ καὶ μὲ ἄλλους ἀρχιερεῖς, τὸν ἀσθενοῦντα Σεβασμ. Μητροπολίτη μας, καὶ γενικὰ ὅτι συνεχίζει νὰ ἐπικρατῆ θετικὴ ἀτμόσφαιρα στὶς μεταξύ μας σχέσεις. Οἱ Ἐπιτροπὲς Διαλόγου μας, λοιπόν, εἶχαν μίαν φιλικὴν Συνάντησι πρὸ δύο περίπου μηνῶν στὸν Πειραιᾶ (12/25.9.2012) καὶ προέβησαν σὲ μίαν σύντομη ἀξιολόγησι τοῦ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν Ἀνεπισήμου Διαλόγου μας, ἐτέθη δὲ ἀπὸ μέρους τῆς ἄλλης πλευρᾶς πρὸς ἡμᾶς πρότασις, μὲ τὴν μεθοδολογία καὶ τὴν θεματολογία ἑνὸς Ἐπισήμου πλέον Διαλόγου μεταξύ μας πρὸς ἑνωσιν.

β10. Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας, στὴν πρὸ μηνὸς Συνεδρίασί Της (ΛΘ'/3.10.2012 ἐκ.ἡμ.), συνεζήτησε τὸ θέμα αὐτὸ ἐκτενῶς καὶ ἐν τέλει τοποθετηθεῖσα, ὡς καὶ εἰς τὸ παρελθόν, ὑπὲρ τοῦ Διαλόγου, ἀνέθεσε στὴν Διαρκῆ Σύνοδό μας τὴν προώθησι τοῦ θέματος.

Ἡ Διαρκὴς Σύνοδος μας, σὲ συνεργασία μὲ τὴν Ἐπιτροπὴ Διαλόγου τῆς ἐτέρας πλευρᾶς, εὐρίσκειται αὐτὴ τὴν στιγμὴ στὴν διαδικασίαν ἐπιτεύξεως συμφωνίας ἐπὶ ἑνὸς Κοινοῦ Κειμένου Ἀρχῶν γιὰ τὴν σύστασι τῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Διαλόγου καὶ γιὰ τὸν Κανονισμὸ Λειτουργίας τῶν Κοινῶν Συσκέψεων. Ὁ Ἐπίσημος Διάλογός μας ἐλπίζεται νὰ ἐγκαινιασθῆ καὶ ἀναμένεται νὰ ἀσχο-

15. Περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», περίοδος Γ', ἀριθ. 6/Ἰούνιος 2012, σελ. 14-16.

16. Αὐτόθι, σελ. 17-18.

ληθῆ με τήν μελέτη τῶν διαφορῶν μας ἐπὶ τοῦ ἐκκλησιολογικοῦ κυρίως θέματος.

β11. Κατόπιν ὅλης αὐτῆς τῆς ἐνημερωτικῆς καὶ πιθανόν κουραστικῆς ἀναδρομῆς, δυνάμεθα νὰ εἰποῦμε ὅτι εὐρισκόμεθα σὲ μία κρίσιμη περίοδο καί, ἐπαφιέμενοι στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἐκφράζουμε τὴν καλὴ διάθεσί μας καὶ τὴν ἐτοιμότητά μας νὰ ὑπηρετήσουμε τὸ ἅγιον Θέλημα τοῦ Κυρίου, γιὰ τὴν ἐνότητα τοῦ Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδὴ τῶν Ἀντιοικουμενιστῶν, με γνώμονα πάντοτε τὴν Ἀλήθεια καὶ τὴν Ἀγάπη τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεώς μας.

Σὲ αὐτὴ τὴν προσπάθεια, ἡ ὁποία ἀνθρωπίνως εἶναι πολὺ δύσκολη, ἐκζητοῦμε τὴν προσευχητικὴ βοήθεια ὅλων ἐκείνων ὅσοι πονοῦν γιὰ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἀπόκρουσι τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ὁ ἐπικείμενος αὐτὸς Διάλογος προβλέπει καὶ ἐπίσημα Ἀνακοινωθέντα, μετὰ τὸ πέρας ἐκάστης Συνεδριάσεως, ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων του, καὶ ἔτσι θὰ ἐπικρατῆ ἐνημερωτικὴ διαφάνεια. Ἡ γνώμη καὶ ἡ συνδρομὴ ἀπάντων στὴν κοινὴ αὐτὴ Διακονία μας, εἶναι ἐκ προοιμίου δεκτὴ καὶ εἰσακουστή.

Εἴθε ὁ Κύριός μας νὰ δώσῃ ἀγαθὰ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ!

Εὐχαριστῶ!

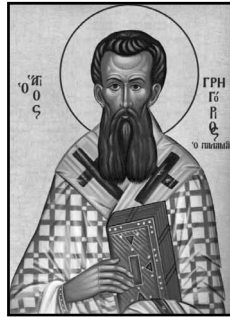
Οἱ Ἑσυχαστικὲς Σύνοδοι τοῦ ΙΔ' αἰῶνος ὡς ἡ Θ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

† Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος
Γραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

1. Εἰσαγωγικὰ

ΟΠΩΣ εἶναι γνωστόν, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μας τῶν Ἐνισταμένων κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὥρισε ἀπὸ τοῦ ἔτους 2005 ὡς Προστάτας Ἁγίους Αὐτῆς τοὺς Τρεῖς Νέους Ἱεράρχας Φώτιο τὸν Μέγα, Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ καὶ Μᾶρκο τὸν Εὐγενικὸ καὶ ἐορτάζει αὐτοὺς ἀπὸ κοινοῦ τὴν πρώτη Κυριακὴ τοῦ Νοεμβρίου ἐκάστου ἔτους.

Καὶ τοῦτο, διότι οἱ Ἅγιοι αὐτοὶ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας τοποθετοῦνται στὴν **εὐθεία γραμμὴ τῆς Παραδόσεως** ἀπέναντι στὴν ἀλλοτριωμένη καὶ διεστραμμένη Δυτικὴ Χριστιανοσύνη¹. Ὡς ὑπεύθυνοι καὶ θεοφώτιστοι Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, διατηροῦν τὴν εἰρήνη καὶ τὴν ἀγάπη τους ἔναντι τοῦ Θεοῦ, τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Συνειδήσεώς τους, στολισμένοι δὲ μετὰ ὄπλα τοῦ Πνεύματος, ἐκκόπτουν ἀποφασιστικὰ τὴν **ἀλλοτρίωσι**, ἀπὸ ὅπου καὶ ἂν προέρχεται, γιὰ νὰ παραμείνη ἡ **Πίστις ἀκαινοτόμητος**, ἡ **Ἐλπίδα ἀδιάψευστος** καὶ ἡ **Ἀγάπη ἀνόθευτος**.

Ἐπὸ τὴν ἔννοιαν αὐτὴν, εἶναι οἱ ὄντως **Εὐεργέτες** τοῦ Χριστιανισμοῦ γενικῶς καὶ τῆς Εὐρώπης ειδικῶς², διότι ἀπέκρουσαν δυναμικὰ τὶς ἐκ Δυσμῶν αἱρέσεις, οἱ ὁποῖες ἐμφανίσθηκαν ἀπειλητικὲς καὶ στὴν Ἀνατολή, καὶ ὑπέδειξαν τὴν ἀληθινὴ ὁδὸ τῆς σωτηρίας σὲ ὅλους.

Ὁ Μέγας Φώτιος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, κατήγγειλε τὴν παραχάραξι τῶν Δυτικῶν καὶ ἀντιμετώπισε αὐτὴν ρωμαλέα, ἡ ὁποία ἀφοροῦσε στὴν Θεολογία (Filioque) καὶ στὴν Ἐκκλησιολογία (Κανονικὴ Τάξις)³. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, πιστὸς στὴν Παράδοσι, **ἐπαναδιετύπωσε** τὴν Ὁμολογία τῆς Πίστεως στὴν ἀντιμετώπισι τῆς ὀρθολογιστικῆς καὶ σχολαστικῆς προκλήσεως: ἐπέμεινε στὴν **διάκρισι** Οὐσίας καὶ Ἐνεργείας στὸν Θεό, ὡς προϋπόθεσι **Θεώσεως** τοῦ ἀνθρώπου⁴. Ὁ δὲ Ἅγιος Μᾶρκος Εὐγενικός, Μητροπολίτης Ἐφέσου, **λύτρωσε** τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀπὸ τὴν **ὀννιτικὴ ὑποταγὴ** στὸ βαρὺ παπικὸ πέλημα, διακηρύσσον-

1. Πρωτ. Γεωργίου Μεταλληνοῦ, Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς Πατέρας τῆς Θ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἔκδ. Ἱερᾶς Μονῆς Μεγάλου Μετεώρου, 2009, σελ. 10.

2. Πρωτ. Γεωργίου Μεταλληνοῦ, «Τὸ Μήνυμα τῆς Διδασκαλίας τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ εἰς τὴν Ἐποχὴν μας» (Μάιος 2010), βλ. www.impantokratoros.gr/grigorios-palamas-metallinos.el.aspx

3. Αὐτόθι.

4. Πρωτ. Γεωργίου Μεταλληνοῦ, Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς..., ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 21.

τας τὴν σαθρότητα τῆς παπικῆς τυραννίας καὶ διασαλπίζοντας τὴν νίκη, τὴν ἐλευθερία καὶ τὸ ἀδούλωτον τοῦ φρονήματος, ὡς μεγέθους πνευματικοῦ καὶ ἐσωτερικοῦ, προσιτοῦ σὲ πάντα ἄνθρωπο τῆς Ἀληθείας τοῦ Θεοῦ.

2. Ἡ Ἡ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος

ΣΤΗΝ ἐόρτιο Ὁμιλία του πέρις, τὴν ἡμέρα αὐτή, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ὁρεῶν καὶ Ἀναπληρωτῆς Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας κ. Κυπριανός, ἀνεφέρθη εἰδικῶς στοὺς ἀγῶνες τοῦ Μεγάλου Φωτίου καὶ στὴν σημασία τους, ὡς καὶ στὴν ἀπόδειξι ὅτι γιὰ τὴν διαχρονικὴ Ὁρθόδοξο Συνείδησι, ἡ **Μεγάλῃ Σύνοδος τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 879**, ἡ ὁποία ὑπὸ τὴν καθοδήγησι τοῦ Μεγάλου Φωτίου ἀπέρριψε τὴν αἵρεσι τοῦ Filioque καὶ περιέστειλε τὴν παπικὴ ἐπεκτατικότητα, ἀποτελεῖ ἀσφαλῶς τὴν **Ἡ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας**. Εἶναι δὲ ἐπιτακτικὸ τὸ καθῆκον τῶν Ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τῆς ἐπιδοκίμασίας μάλιστα τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, νὰ προβοῦν καὶ στὴν ἐπίσημο διακήρυξι Αὐτῆς ὡς τοιαύτης⁵.

Καὶ ἔκανε μάλιστα εἰδικὴ μνεῖα στὴν πρωτοβουλία τινῶν ἐκ τῆς ἱεραρχίας τῆς Καινοτόμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι, ἡ ὁποία ὁμως

5. Ἐπισκόπου Ὁρεῶν Κυπριανοῦ, Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου, «*Ὁ Μέγος Φώτιος καὶ ἡ Ἡ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος – Πατερικὴ Συνοδικότης καὶ Παπισμός*», στὸ περιοδ. «*Ὁρθόδοξος Ἔνστασις καὶ Μαρτυρία*», Περ. Γ', Ἀριθ. 5/Δεκέμβριος 2011, σσ. 40-48.

συνήντησε τὴν ἄρνησι τῆς πλειοψηφίας γιὰ ἐνασχόλησι μὲ τὸ θέμα καὶ τὴν κατ' οὐσίαν παράκαμψι αὐτοῦ, προφανῶς ὡς ἐνοχλητικοῦ καὶ ἀνεπιθυμητοῦ! Ἡ Σύνοδος ὁμως τῆς Καινοτόμου ἱεραρχίας δὲν ἔπαυσε νὰ ἀσχολῆται μὲ δευτερεύοντα καὶ τετριμμένα θέματα, κάθε ἄλλο παρὰ Θεολογικά, καὶ μάλιστα κυρίως Οἰκονομικά (!), γιὰ νὰ ἀποδείξῃ πασιφανῶς τὴν βαθεῖα διάβρωσι καὶ ἐκκοσμίκευσι της...

3. Πρότασις γιὰ τὴν Θ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο

Ἡ ΣΧΕΤΙΚΗ ἀναφορὰ περιελάμβανε καὶ τὴν προσπάθεια γιὰ διακήρυξι καὶ τῶν Ἡσυχαστικῶν Συνόδων τοῦ ΙΔ' αἰῶνος, ἐπὶ Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, ὡς τῆς **Θ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας**⁵.

Ὅμως, ἂν δὲν ὑπάρχη βούλησις καὶ διὰθεσις γιὰ διακήρυξι τῆς Ἡ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐπὶ Μ. Φωτίου, πολὺ περισσότερο ἀποφεύγεται ὑπὸ τῶν Καινοτόμων, Οἰκουμενιστικῶν καὶ Λατινοφρόνων ἐκκλησιαστικῶν Διοικήσεων τῶν ἐπισήμων ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν, ἡ διακήρυξις τῆς Θ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐπὶ Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ.

Καὶ τοῦτο, διότι ὅπως γίνεται ἄμεσα ἀντιληπτό, οἱ διακηρύξεις αὐτὲς θὰ **ἀποτρέψουν δραστικὰ τὴν ἐνδοτικὴ οἰκουμενιστικὴ πορεία**, ἡ ὁποία ἀκολουθεῖται ἀπὸ ἀρκετῶν δεκαετιῶν, καὶ θὰ θέσουν τὰ πράγματα σὲ μία τελειῶς διαφορετικὴ προοπτικὴ. Τοῦτο ὁμως δὲν εἶναι ἀποδεκτὸν ἢ καὶ δυνατὸν ἀπὸ τὶς *ψυχρανθεῖσες* στὴν Πίστι Καινοτόμες ἱεραρχίες, στὶς ὁποῖες ὁ

κατὰ Θεὸν ζῆλος ἐσβέσθη πρὸ πολλοῦ, ἐπικρατεῖ δὲ ἡ συμβατικὴ κοσμικὴ διπλωματία καὶ διαπλοκὴ, γιὰ ἐξυπηρέτησι ἐγκοσμίων ἐπιδιώξεων καὶ ὠφελειῶν.

Ἐμεῖς, οἱ ἐλέφ Θεοῦ διακρατοῦντες τὴν Πίστιν ἀκαινοτόμητον καὶ ἐκπροσωποῦντες τὴν Συνείδησι τῆς Ἐκκλησίας καθαρὰ καὶ ἀλύμαντο, ἔχουμε χρέος νὰ ὑπενθυμίζουμε καὶ νὰ καλλιεργοῦμε τὸ Ὁρθόδοξο δέον γιὰ τὴν ἐπιτακτικὴ αὐτὴ ἐκκρεμότητα, πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ ἱεροῦ καθήκοντός μας ἐναντι Θεοῦ, Ἐκκλησίας καὶ Ἱστορίας, ὥστε νὰ συμβάλουμε μὲ τὶς ἀσθενεῖς δυνάμεις μας στὴν ἐπιτέλεσι τῆς ἐντελῶς ἀπαραιτήτου ἐκκλησιαστικῆς ταύτης πράξεως, ὅταν οἱ συνθηκῆς τὸ ἐπιτρέψουν.

4. Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς

ΠΡΙΝ νὰ ἀναφερθοῦμε μὲ συντομία στὶς Ἑσυχαστικὲς Συνόδους τοῦ ΙΔ' αἰ., εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπενθυμίσουμε ὀλίγα στοιχεῖα περὶ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ. Γεννήθηκε στὴν Κωνσταντινούπολι τὸ 1296 ἀπὸ εὐγενῆ οἰκογένεια εὐλαβῶν γονέων. Διαποτίσθηκε ἀπὸ τὴν εὐσέβεια ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων καὶ ἀνέπτυξε στὸ ἔπακρο τὰ φυσικὰ καὶ ἐπίκτητα χαρίσματά του. Σπούδασε φιλοσοφία καὶ ἐπρόκειτο νὰ διαπρέψη κατὰ κόσμον σὲ θέσεις ὑψηλῆς τῆς κρατικῆς ἱεραρχίας. Ὅμως, ὁ πόθος τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν κατέτρωγε, ὠδήγησε τὰ βήματά του στὴν Μοναχικὴ ἀποταγή. Ἀσκήθηκε μὲ αὐταπάρνησι καὶ βαθεῖα ἐπίγνωσι στὸ Παλίκιον ὄρος τῆς Θράκης, στὸ Ἅγιον Ὅρος κυρίως καὶ στὴν Σκήτη Βεροίας. Ἐζῆσε μὲ ὑπακοή, ταπεινῶσι,

προσευχῇ, μετάνοια, ἐγκράτεια, αὐτοκυριαρχία, μελέτη καὶ διακονία. Καθάρθηκε καὶ ἐλλάμφθηκε ἀπὸ τὸ θεῖον Φῶς, τὸν Ὅποιον ἐκζητοῦσε ἀπὸ νεότητος μὲ ἀληθινὴ δίψα πνεύματος («φώτισόν μου τὸ σκότος»!). Ἔδωσε αἷμα καὶ ἔλαβε πνεῦμα⁶.

Ἔλαβε τὸ χάρισμα τῆς Θεολογίας ἀνωθεν, ἔγινε Θεολόγος ἀπλανῆς τῆς Παραδόσεως καὶ ὡς Προφήτης τῆς Νέας Χάριτος⁷ ἠδύνατο νὰ εἶναι ὄντως **Στόμα Θεοῦ, Κῆρυξ τῆς Χάριτος καὶ Μάστιγα τῶν αἰρέσεων**.

Ἀνεδείχθη Ὁμολογητὴς τῆς Πίστεως, φυλακίσθηκε τὸ 1343, ἀφορίσθηκε ἀπὸ τοὺς φιλαρετικοὺς τὸ 1344, ἐλευθερώθηκε, δικαιώθηκε καὶ χειροτονήθηκε Ἀρχιερεὺς τὸ 1347 καὶ ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1359. Τὸ δὲ 1368 διεκηρύχθη ἡ Ἀγιότητά του μὲ ἐπίκλησι τῶν πολλῶν καὶ ἐντυπωσιακῶν Θαυμάτων του.

5. Ἑσυχασμὸς

Ο ΑΓΙΟΣ Γρηγόριος Παλαμᾶς εἶναι γνωστὸς ὡς **Ἑσυχαστὴς Θεολόγος** καὶ ὡς ὑπέρμαχος τοῦ **Ἑσυχασμοῦ**.

Ὁ Ἑσυχασμὸς δὲν ἦταν κάτι νέο στὴν

6. Περὶ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ ἐγράφησαν πολλὰ ἔργα· ἐνδεικτικῶς, βλ. *Παναγιώτου Κ. Χρήστου, Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, Ὁ Κῆρυξ τῆς Χάριτος καὶ τοῦ Φωτός*, ἐκδ. Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ Κουφαλίων Θεσσαλονίκης, 1984, σσ. 146, καὶ *Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου, Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς*, ἐκδ. β', Ἅγιον Ὅρος – Θεσσαλονίκη 1984, σσ. 290.
7. Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος, «*Οἱ Ἅγιοι Τρεῖς Νεοὶ Ἱεράρχαι ὡς νεοὶ Προφῆται τῆς Χάριτος*», στὸ περιοδ. «*Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία*», Περ. Γ', Ἀριθ. 4/Δεκέμβριος 2010, σσ. 55-58.

Ἐκκλησία, τὸ ὁποῖο νὰ διαμορφώθηκε ἐκ τῶν ὑστέρων καὶ μάλιστα μὲ ἐπίδρασι δῆθεν ἀλλοτρίων ἀρχῶν, συστημάτων καὶ πηγῶν⁸. Ὁ Ἑσυχασμὸς ἐνυπάρχει στὴν οὐσία καὶ στὸν πυρῆνα τῆς Εὐαγγελικῆς Πίστεώς μας. Εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη εὐσέβεια, ἡ ὁδὸς καὶ ἡ μέθοδος ἐσωτερικῆς καθάρσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐπανόδου τοῦ στὸν Θεό. Εἶναι ἡ ἄσκησι καὶ ὁ ἀγώνας κατὰ τῶν παθῶν μὲ μετάνοια καὶ ἀρετή. Εἶναι ἡ προσεκτικὴ καὶ ἐπίμονη ἀποδιώξις τῶν κακῶν λογισμῶν καὶ ἡ περιφρούρησις τῆς καρδιάς, γιὰ νὰ μὴ εἰσέλθουν αὐτοὶ ἐντὸς αὐτῆς. Εἶναι ἡ νῆψις, δηλαδὴ ἡ συγκέντρωσις τοῦ νοῦ στὴν καρδιά, κυρίως μὲ τὴν μονολόγιστη Εὐχὴ «*Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με*»! Εἶναι τὸ πένθος, ἡ κατάγνωσις καὶ αὐτομεμψία, ὁ πόνος, τὸ σωματικὸ ἄλγος, ἡ ἀλλαγὴ προσανατολισμοῦ γιὰ ὀρθὴ πορεία καὶ ἐπιλογὴ στὴν ζωὴ, ὥστε νὰ ἐλκυσθῇ τὸ θεῖον Ἔλεος. Εἶναι μετοχὴ στὴν χαρὰ τῆς Λατρείας, Εὐχαριστιακὴ λειτουργικὴ συμμετοχὴ καὶ ἔνωσις μὲ τὸν Θεὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἐν Ἀληθείᾳ καὶ Χάριτι. Εἶναι ὑγιὲς κοινωνικὴ ζωὴ θυσίας καὶ προσφορᾶς.

Ἀπὸ τὴν Ἀγιοπνευματικὴν πείρα τους, οἱ Ἑσυχαστὲς Ἅγιοι καὶ μάλιστα ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, γνωρίζουν ὅτι ὁ Θεός, ὅπως ὁ Ἰδιὸς ὑποσχέθηκε⁹, γίνεται προσιτὸς καὶ κατοικεῖ στὸν ἄνθρωπο καὶ

ἐνώνεται μαζί του καὶ τοῦ μεταδίδει τὴν θεία Ζωὴ Του, τὸν καθιστᾷ Θεὸ κατὰ χάριν, τὸν θεώνει.

Ὁ Θεὸς ἐνεργεῖ καὶ ἡ Ἐνέργειά Του, ἡ Ὅποία προέρχεται φυσικῶς ἐκ τῆς Οὐσίας Του, εἶναι Θεία καὶ Ἄκτιστη καὶ θεώνει τὸν ἄνθρωπο, γίνεται δὲ μεθεκτὴ ὡς Φῶς· τὸ Φῶς αὐτὸ εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ Φῶς τῆς Μεταμορφώσεως, τὸ Ὅποιο ἔλλαμψε διὰ τοῦ Χριστοῦ στὸ Ἵεροσ Βαβῶν καὶ εἶναι ἀπείρως ἀνώτερο ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη γνῶσι καὶ κατάληψι.

Ἐκ τούτου ἐξάγεται, ὅτι στὸν Θεὸ ἔχομε διάκρισι *Οὐσίας*, ἡ Ὅποία εἶναι ἐντελῶς ἀπρόσιτη καὶ ἀμέθεκτη γιὰ τὰ δημιουργήματα, καὶ *Ἐνεργείας*, ἡ Ὅποία εἶναι προσιτὴ καὶ μεθεκτὴ, θεοῦσα καὶ ἀγιάζουσα τὸν ἄνθρωπο.

6. Ἡ ἐπίθεσις τοῦ Λατινόφρονος Βαρλαᾶμ Καλαβροῦ

ΑΥΤΟΣ ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν τῆς ἐμπειρίας τῶν Ἁγίων, ὄχι μόνον ἀμφισβητήθηκε, ἀλλὰ καὶ εὐτελίσθηκε καὶ ὑβρίσθηκε ἀπὸ ἓνα «ἔλληνα οὐνίτη», τὸν Βαρλαᾶμ Καλαβρό, σχολαστικὸ θεολόγο καὶ φιλόσοφο, ὁ ὁποῖος ἦλθε νὰ διδάξῃ στὴν Ἀνατολή, χρησιμοποιοῦντας τὴν λογικὴ καὶ τὸν στοχασμὸ σὲ βάρος τῆς θεοπτίας¹⁰.

8. Μητροπολίτου Ναυπάκτου Ἱεροθέου, «*Μία κνυφορούμενη αἵρεσι στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία*», βλ. www.romfea.gr (Τετάρτη, 13 Ἰουλίου 2011). Περὶ τοῦ Ἑσυχασμοῦ, βλ. ἐνδεικτικὰ κείμενο τοῦ ἰδίου συγγραφέως: www.paterikiorthodoxia.com/2012/05/663.html

9. Βλ. Ἰωάν. ιδ' 23: «*εάν τις ἀγαπᾷ με, τὸν λόγον μου τηρήσει, καὶ ὁ πατήρ μου ἀγαπήσει αὐτόν, καὶ πρὸς αὐτόν ἐλευσόμεθα καὶ μονὴν παρ' αὐτῷ ποιήσομεν*».

10. Βλ. Ἀρχιμ. Ἱεροθέου Σ. Βλάχου, «*Τὸ "Συνοδικὸν τῆς Ὁρθοδοξίας"*», στὸ *Ἐκκλησία καὶ ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα*, ἐκδ. Ἱερᾶς Μονῆς Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου (Πελαγίας), Λεβάδεια 1990, σελ. 270.

Ἡ ἐπίθεσις του κατὰ τῶν Μοναχῶν, κατὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς διακρίσεως στὸν Θεὸ «Οὐσίας» καὶ «Ἐνεργείας», δὲν ἄργησε νὰ ἐκδηλωθῆ. Περιέπαιξε τὴν Νοερὰ Προσευχή, ἀρνήθηκε τὴν διάκρισι Οὐσίας καὶ Ἐνεργείας στὸν Θεὸ καὶ ὅτι ἡ Ἐνέργεια εἶναι Ἄκτιστη, ἀποκαλοῦσε πλανεμένους ὅσους δέχονταν τὸ θεῖον Φῶς, τὸ δὲ Θαβώριον Φῶς τὸ θεωροῦσε κατώτερο τῆς νοήσεώς μας, ἐνῶ τὰ θεωρήματα τοῦ νοῦ μας ἀσυγκρίτως καλύτερα ἐκείνου, δίδοντας ἔτσι «λυτρωτικὴ» σημασία στὴν φιλοσοφία¹¹.

Ἄν ὅμως δὲν ὑπάρχει διάκρισις Οὐσίας καὶ Ἐνεργείας στὸν Θεό, ἂν ἡ Ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ εἶναι κτιστή, ὅπως ὑποστήριζε ὁ Βαρλαάμ καὶ ὅπως ὑποστηρίζουν οἱ Παπικοί, τότε δὲν ὑπάρχει δυνατότητα σωτηρίας.

Ἄν ὁ Νοητὸς Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης ὑπάρχει μὲν, ἀλλὰ δὲν καταυγάζει μὲ τίς θεῖες Ἀκτῖνες Του τὸν κόσμον καὶ ἐμᾶς, γιὰ νὰ μᾶς ζωογονήσῃ καὶ νὰ μᾶς ἀνασύρῃ διὰ τῆς μετανοίας ἀπὸ τὰ βάθη τῶν πτώσεων μας στὸ Φῶς τῆς ἀγιότητος, τότε δὲν σχετίζεται μὲ μᾶς, δὲν μᾶς ἐπηρεάζει ἄμεσα, καὶ ἔτσι παραμένουμε ἀλύτρωτοι στὰ δεσμά μας καὶ στὸν ἀγνωστικισμό μας¹².

11. Γενικά, οἱ ἀντι-ησυχαστὲς «ἐπίστευον ὅτι μόνον ἡ φυσικὴ γνῶσις τῶν ὄντων ὁδηγεῖ εἰς τὴν γνῶσιν τοῦ Θεοῦ καὶ ὅτι αὕτη λειτουργεῖ ὡς ὄργανον ἀπαραίτητον εἰς τὴν λύτρωσιν τοῦ ἀνθρώπου» (*Χαραλάμπος Γ. Σωτηροπούλου, «Οἱ καταδικασθέντες αἰρετικοὶ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Συνόδων πολέμιοι τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ», στὸν Τόμο Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς στὴν Ἱστορία καὶ τὸ Παρόν, ἐκδ. Ἱερᾶς Μεγίστης Μονῆς Βατοπαιδίου, Ἅγιον Ὅρος 2000, σελ. 575).*

Ἡ ἔλλειψις αὐτῆς τῆς διακρίσεως, ὡδήγησε τὸν Παπισμὸ στὸ Filioque, στὸν νομικισμό, στὸν ἠθικισμό, στὴν θεώρησι τοῦ Πάπα ὡς ἐνδιαμέσου γῆς καὶ οὐρανοῦ, στὴν διπλῆ ἐξουσία του ὡς «ὑπερεπισκόπου» καὶ «βασιλέως-αὐτοκράτορος» κοσμικοῦ κράτους, στὴν ὑποτίμησι τοῦ ὑλικοῦ στοιχείου, στὴν γενικὴ-ὑποχρεωτικὴ ἀγαμία τοῦ Κλήρου, στὸν ραντισμὸ κατὰ τὴν Βάπτισι, στὴν διαφορετικὴ θεολογικὴ θεώρησι τῆς Ἐνανθρωπήσεως («ἐξιλέωσις») καὶ τοῦ Σταυροῦ («δικανικὴ ἱκανοποίησις»), στὴν ποικιλόμορφη ἐκκοσμίκευσι κλπ.¹³.

Ἡ ἐκ Δυσμῶν αὐτῆ ἐπιδρομῆ, ἀποτελοῦσε οὐσιαστικὰ ἓνα κτύπημα στὴν καρδιὰ τῆς Ἀνατολῆς, στὸν Ἡσυχασμό.

Ἄλλὰ ὁ Ἡσυχασμός, Προνοία Θεοῦ, εἶχε ὑπερασπιστὴ τὴν στιγμὴ τῆς μεγάλης ἀνάγκης τὸν πλέον ἔξοχο ἐκπρόσωπό του, τὸν Ἅγιο Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ. Ὁ Ἅγιος ἀνέλαβε τὸ βάρος τοῦ ἀγῶνος κατὰ τῆς ἐπιβουλῆς καὶ πρωταγωνίστησε στὴν διὰ ἐκκλησιαστικοῦ παραδοσιακοῦ τρόπου ἐπίλυσι τῆς διαφορᾶς. Ὁ ἀγώνας δὲν ἦταν προσωπικὸς ἢ καιρικὸς. Ἡ Πίστις ἔπρεπε νὰ ὀριοθετηθῆ καὶ νὰ διασφαλισθῆ ἀπὸ κάθε παρόμοια μελλοντικὴ ἐπίθεσι, καὶ ὁ τρόπος ἦταν ὁ γνωστὸς καὶ καθιερωμένος στὴν Ἐκκλησία: διὰ Συνόδου Ἐκκλησιαστικῆς.

12. Βλ. Πρωτ. Γεωργίου Μεταλληνοῦ, «Τὸ Μήνυμα τῆς Διδασκαλίας...», ἐνθ' ἄνωθ.

13. Αὐτόθι.

7. Ἡ ἀναγκαιότης Συνοδικῆς ἀντιμετώπισεως

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ Ἐκκλησία, θεωρεῖ ὡς ἀνώτερο κριτήριο ἐκκλησιαστικότητος τὴν Μεγάλῃ Σύνοδο καὶ μάλιστα τὴν Οἰκουμενικὴ, ἢ ὁποῖα ἀντιμετωπίζει τὰ σοβαρὰ προβλήματα Πίστεως καὶ Τάξεως στὴν Ἐκκλησία, ιδίως ὅταν ἡ σωτηρία διακυβεύεται. Ἀσχολεῖται δηλαδὴ μὲ ζωτικὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα ἀφοροῦν ἄμεσα στὴν ἐν Χριστῷ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων¹⁴.

Στὴν προκειμένη περίπτωσι, ἐφ' ὅσον μέσφ τοῦ Βαρλαάμ καὶ ἐν συνεχείᾳ τῶν ὑποστηρικτῶν καὶ συνεχιστῶν τοῦ Ἀκινδύνου καὶ Γρηγοῦ εἶχαμε σύγκρουσι Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως¹⁵, μὲ τὴν ἀπόπειρα μεταφορᾶς τῆς δυτικῆς αἰρετικῆς ἀλλοτριώσεως στὴν Ἀνατολή, τὸ καίριο τοῦτο πρόβλημα ἐχρῆζε Συνοδικῆς ἀντιμετώπισεως καὶ μάλιστα διευρυμένης.

Τὸ κύριο θέμα ἦταν δογματικὸ καὶ ἀφοροῦσε ἄμεσα στὴν σωτηρία. Ὅπως οἱ παλαιοὶ αἰρετικοὶ Ἀρειανοὶ μία χιλιετία ἐνωρίτερα ἐπρέσβευαν ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι κτίσμα, ἔτσι καὶ ὁ Βαρλαάμ ἐδίδασκε ὅτι ἡ Ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ εἶναι κτιστή¹⁶. Τὸ

14. Πρωτ. Γεωργίου Μεταλληνοῦ, *Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς...*, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 13-14· ἐπίσης, Ἀθανασίου Γιέβιτις, *«Παράδοσις καὶ Ἀνανέωσις ἐν τῷ θεσμῷ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων»*, στὸ *Χριστὸς Ἀρχὴ καὶ Τέλος*, ἐκδ. Ἰδρύματος Γουλανδρῆ-Χόρν, Ἀθήνα 1983, σσ. 149-199.

15. Πρωτ. Γεωργίου Μεταλληνοῦ, *Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς...*, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 18. Ἐπίσης, *Χρῆστος Γιανναρᾶ, Ὁρθοδοξία καὶ Δύση στὴ Νεώτερη Ἑλλάδα*, ἐκδ. Δόμος, Ἀθήνα 1996, σελ. 79.

16. Ἀρχιμ. Ἱεροθέου Σ. Βλάχου, *«Τὸ "Συνοδικὸν τῆς Ὁρθοδοξίας"»*, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 258.

θέμα αὐτὸ ἀποτελοῦσε συνέχεια τῆς περὶ Θελήσεων καὶ Ἐνεργειῶν στὸν Χριστὸ διδασκαλία τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ὅπως ἡ ἀνθρώπινη Φύσις στὸν Χριστὸ εἶχε Θελήσι καὶ Ἐνέργεια κτιστή, ἔτσι καὶ ἡ θεία Φύσις Του εἶχε Θελήσι καὶ Ἐνέργεια Ἄκτιστη.

8. Ἡ πρώτη Ἡσυχαστικὴ Σύνοδος τοῦ 1341

Η ΠΡΩΤΗ Ἡσυχαστικὴ Σύνοδος¹⁷ συνῆλθε τὴν 10ῃ Ἰουνίου τοῦ 1341 στὸν Ναὸ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας στὴν Κωνσταντινούπολι. Συνεκλήθη ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα Ἀνδρόνικο Γ' τὸν Παλαιολόγο, ὁ ὁποῖος ἔλαβε μέρος ὡς Πρόεδρος, καὶ συμμετεῖχαν ὁ Πατριάρχης Ἰωάννης Καλέκας, Ἐπίσκοποι, Ἀρχιμανδρίται, Ἡγούμενοι, Συγκλητικοὶ καὶ ἄλλοι ἀξιωματοῦχοι, ὡς καὶ πλῆθος λαοῦ. Οἱ Συνεδριάσεις ἦσαν δημόσιες καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς κοινῆς γνώμης ἐντονο.

Οἱ κατηγορίες τοῦ Βαρλαάμ κατὰ τῶν Ἡσυχαστῶν ἐστράφησαν ἐναντίον τοῦ *Θαβωρίου Φωτὸς* καὶ τῆς *Προσευχῆς τοῦ Ἰησοῦ*. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὡς Ἁγιορείτης Ἱερομόναχος καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Ἡσυχαστῶν, ὑπερασπίσθηκε τὴν ὀρθὴ δόξα ἐπὶ τῶν θεμάτων τούτων. Τὸ *Φῶς τῆς Μεταμορφώσεως* δὲν ἦταν ὑλικὸ καὶ πεπερασμένο, δὲν ἦταν ἐξωτερικὴ δόξα τοῦ σώματος, ἀλλὰ Δόξα καὶ Λαμπρότητα τῆς ὑποστατικῆς ἐνωμένης μὲ τὸ σῶμα Θεότητος. Ἐπίσης, δὲν ἦταν Οὐσία Θεοῦ, ἀλλὰ

17. Βλ. Βενιζέλος Χριστοφορίδης, *Οἱ Ἡσυχαστικὲς Ἐριδες κατὰ τὸν ΙΔ' αἰῶνα*, ἐκδ. «Παρατηρητῆς», Θεσσαλονίκη 1993, σελ. 49-56.

Ἐνέργεια καὶ Χάρις, προσιτὴ καὶ μεθεκτὴ στοὺς ἀξίους. Ἔτσι ἀναγνωρίσθηκε πανηγυρικὰ ἡ «ἀπόρρητος διάκρισις» καὶ «ὑπερφυῆς ἔνωσις» Οὐσίας καὶ Ἐνεργείας στὸν Θεὸ καὶ καταρρίφθηκε ἡ κατηγορία γιὰ δῆθεν διθεΐα τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου.

Ἡ δὲ *Προσευχὴ τοῦ Ἰησοῦ* ἔλαβε τὴν Ἁγιογραφικὴ καὶ Πατερικὴ θεμελίωσί της καὶ ἀπορρίφθηκε κάθε κατηγορία ἐναντίον της.

Ὁ Βαρλαάμ εὐρισκόμενος σὲ δυσχερεῖ ἔθει, ἐζήτησε συγγνώμην καὶ ἐπικαλέσθηκε ἄγνοια, ἀλλὰ ὅπως φάνηκε ἐν συνεχείᾳ, ἐφ' ὅσον ἐξήμεσε καὶ πάλι τὸ δηλητήριο τῆς αἰρέσεώς του καὶ κατέφυγε στὴν Ἰταλία, ὅπου ὁ Πάπας τὸν ἐχειροτόνησε ἐπίσκοπο, ἡ μεταμέλειά του ἦταν ὑποκριτικὴ καὶ ἐπίπλαστη.

Μετὰ τὴν φυγὴ τοῦ Βαρλαάμ, τὸν ἀντιησυχαστικὸ ἀγῶνα συνέχισε ὁ Γρηγόριος Ἀκίνδυνος, ὁ ὁποῖος ἀμφισβήτησε ὅτι εἶχε λυθῆ τὸ δογματικὸ ζήτημα διακρίσεως Οὐσίας καὶ Ἐνεργείας στὸν Θεό. Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, χρειάστηκε νὰ συγκληθῆ νέα Σύνοδος¹⁸, ὡς συνέχεια τῆς προηγουμένης, τὸν Αὐγούστου τοῦ 1341, στὸν Ναὸ καὶ πάλι τῆς Ἁγίας Σοφίας, μὲ τὴν προεδρία τοῦ Μεγάλου Δομεστίκου Ἰωάννου Καντακουζηνοῦ, προσωρινοῦ Ἐπιτρόπου τοῦ ἀνηλικίου Αὐτοκράτορος Ἰωάννου Ε' τοῦ Παλαιολόγου, ἐφ' ὅσον στὸ μεταξὺ ὁ Αὐτοκράτορας Ἀνδρόνικος Γ' εἶχε ἀποβιώσει αἰφνιδίως ὀλίγες ἡμέρες μετὰ τὴν προηγουμένη Σύνοδο τοῦ Ἰουνίου. Ἔλαβαν μέρος ὁ Πατριάρχης Ἰωάννης Καλέκας καὶ ὅσοι συμμετεῖχαν στὴν προηγουμένη Σύν-

οδο. Ἡ Σύνοδος καταδίκασε τὸν Ἀκίνδυνο καὶ τοὺς ὁμόφρονάς του ὡς ὁμοδόξους τοῦ αἰρετικοῦ Βαρλαάμ.

Κατόπιν αὐτοῦ, συντάχθηκε *Τόμος* τῆς κοινῆς θεωρουμένης Συνόδου τοῦ Ἰουνίου καὶ τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1341¹⁹, τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ ὁποῖου εἶναι ἀφιερωμένο στὸ δογματικὸ ζήτημα τοῦ *Θαβωρίου Φωτὸς* καὶ ἐκφράζει τὶς θέσεις τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ.

Ἐνωρίτερα, περὶ τὰ τέλη τοῦ 1340, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς γιὰ νὰ ἐνισχύσῃ τὸν ἐπικείμενο ἀγῶνα του κατὰ τοῦ Βαρλαάμ, μετέβη ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ συνέταξε τὸν περίφημο «*Ἀγιορειτικὸν Τόμον ὑπὲρ τῶν ἱερῶς ἡσυχάζοντων*», ἓνα κείμενο δογματικὸ, τὸ ὁποῖο εἶχε ἀποφασιστικὴ σημασία στὴν ἐξέλιξι τῆς διαμάχης, ὡς πρὸς τὴν ἐπικράτησι τῶν Ὁρθοδόξων ἀπόψεων. Ἐντὸς αὐτοῦ συν-

19. Βλ. Ἰωάννου Καμύρη, *Τὰ Δογματικὰ καὶ Συμβολικὰ Μνημεῖα τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας*, τ. I, ἐν Ἀθήναις 1960, σελ. 354-366.

18. Αὐτόθι, σελ. 56-60.

οφίζεται ἔξοχα ἡ Ἡσυχαστικὴ Θεολογία²⁰.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἅγιος Γρηγόριος, διεκήρυσσε ἐκ τῶν ὑστέρων, «**ὃ τε γὰρ Ἀγιορευτικὸς καὶ ὁ Συνοδικὸς Τόμος, ἡ ἡμετέρα ὁμολογία ἐστίν**»²¹.

Μετὰ δὲ τὴν Σύνοδο τοῦ 1341, ἅπαντες οἱ ἐκ τῶν προυχόντων, ἀποκαλοῦσαν τὸν θεῖο Γρηγόριο «*διδάσκαλον εὐσεβείας καὶ κανόνα δογμάτων ἱερῶν καὶ στύλον τῆς ὀρθῆς δόξης καὶ πρόμαχον τῆς Ἐκκλησίας*»²².

9. Ἡ δευτέρα Ἡσυχαστικὴ Σύνοδος τοῦ 1347

ΤΗΝ ἐπομένη περίοδο, εἶχαμε ἔκρηξι θλιβεροῦ ἐμφυλίου πολέμου στὴν Πολιτεία, μετὰ ἀνάμειξι τοῦ Πατριάρχου Ἰωάννου Καλέκα καὶ μία ἀνανέωσι τῆς λεγομένης «ἡσυχαστικῆς ἔριδος». Ὁ Πατριάρχης καὶ ὁ Ἅγιος Γρηγόριος διεφώνησαν ὡς πρὸς τὶς ἀντιμαχόμενες παρατάξεις, ὁ Ἀκίνδυνος ἐπανῆλθε στὸ προσκῆνιο καὶ ἄρχισε καὶ πάλι ἀντι-ησυχαστικὴ δρᾶσι μετὰ τὴν κάλυψι τοῦ ἐκπεσόντος πλέον πατριάρχου²³, ὁ δὲ Ἅγιος διακόψας τὴν κοινωνίαν

μετὰ τοῦ πατριάρχου, εὐρέθη στὴν φυλακὴ (1343) καὶ μάλιστα ὑπέστη δῆθεν ἀφορισμὸ

κατὰ τῶν συνεπῶν Ἀντι-οικουμενιστῶν καὶ ὑποθέτων λανθασμένως ὅτι αὐτοὶ ὑποστήριξαν τὸ ἀνιστόρητον, ὅτι ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς διέκοψε κοινωνία μετὰ τοῦ Πατριάρχου Ἰωάννου Καλέκα πρὸ τῆς Συνόδου τοῦ 1341, προσπαθεῖ νὰ ἀποδείξει ὅτι δὲν συνέβη οὕτως! Καὶ βεβαίως ὁ Ἅγιος Γρηγόριος δὲν διέκοψε τὸ μνημόσυνο τοῦ Πατριάρχου πρὸ τῆς Συνόδου, διότι τέτοιο θέμα δὲν ὑφίστατο. Ὁ Πατριάρχης ἀκόμη ἄρθοφρονουσε καὶ προέστη τῆς Συνόδου τοῦ 1341 στὶς δύο φάσεις τῆς (Ἰουνίου καὶ Αὐγούστου). Ὅμως, ἤδη στὴν Σύνοδο τοῦ Αὐγούστου ὁ Πατριάρχης ἐνεφάνισε κάποια ὑποχωρητικότητα καὶ κατάρθρωσε νὰ ἐπιβάλλῃ ὅπως ὁ Ἀκίνδυνος μὴ καταδικασθῆ ἀνοικτὰ-ὀνομαστικά, ἐπίσης δὲ συνέταξε μετὰ τοῦ Ἁγίου τὸν *Τόμο* τῆς Συνόδου, προκειμένου νὰ συμπεριλάβῃ σὲ ὀρισμένα τμήματα δικῆ του θεώρησι (βλ. τὰ σχετικὰ στὸ *Βενιζέλος Χριστοφορίδης*, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 61-63). Ὅταν ἀργότερα, μετὰ τὴν ἔναρξι τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ὁ πατριάρχης γιὰ ἐκπλήρωσι τῶν πολιτικῶν φιλοδοξιῶν του ἔλαβε ὡς σύμμαχό του τὸν Ἀκίνδυνο (βλ. αὐτό-θι, σελ. 72), τότε ὁ Ἅγιος διέκοψε τὴν κοινωνία μετ' αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον κατέστη πλέον ἀκοινωνη-τος-πεπτωκός, **χωρὶς ἀκόμη ὁ πατριάρχης νὰ ἔχη κριθῆ καὶ κατακριθῆ ἀπὸ Σύνοδο**. *Αὐτὸ εἶναι τὸ σημαντικὸ καὶ οὐσιῶδες, καὶ ὄχι τὸ ὑποστηριζόμενον λανθασμένως ὑπὸ τοῦ π.Α.Α., ὅτι δῆθεν «ἡ ἀποτείχιση τοῦ Ἁγίου δὲν ἐγίνε πρὸ συνοδικῆς κρίσεως, ἀλλὰ μετὰ βᾶσι τὶς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου»* (τοῦ 1341). Ἐφ' ὅσον ὁ πατριάρχης παλινδρόμησε, ὁ Ἅγιος ἦταν ἀπολύτως φυσικὸ καὶ ἀναμενόμενο νὰ τοῦ τὸ καταλογίσῃ, γιὰ νὰ ἀποδειχθῆ πασιφανῶς ἡ ἀσυνέπεια καὶ ἡ αὐτοκαταδίκη του. Τὸ ὅτι ὅμως ὁ Ἅγιος τονίζει τὸ γεγονὸς τοῦτο, σημαίνει ἄρα γε ὅτι ἐὰν δὲν προηγεῖτο ἡ Σύνοδος τοῦ 1341, θὰ κοινωνοῦσε ἄνευ ἐνδοιασμοῦ μετὰ τὸν πατριάρχη, ἐνῶ ἐκεῖνος θὰ «ἀκινδύνιζε», διότι δὲν θὰ ὑπῆρχε προηγουμένως Συνοδικὴ καταδίκη τοῦ ἀντι-ησυχασμοῦ; ➔

20. Βλ. *Βενιζέλος Χριστοφορίδης*, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 43· ἀνάλυσι αὐτοῦ βλ. *Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσίου*, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 152-162.

21. Βλ. *Βενιζέλος Χριστοφορίδης*, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 63 («*Ἀναίρεσις Γράμματος Καλέκα*», 45, Συγγράμμα-τα, Β', σελ. 621).

22. Βλ. *Βενιζέλος Χριστοφορίδης*, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 66 (PG 151, στλ. 600Α).

23. Σὲ πρόσφατο ἄρθρο του («*Διαστρεβλώσεις θέσεων τοῦ ἁγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως, Ἀρσενίου Καππαδόκου καὶ Γρηγορίου Παλαμᾶ ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστὰς καὶ τοὺς Ἀποτειχισμένους Ζηλωτὰς*», 19.11.2012, Ἰστολόγιο «Ἀκτίνες»), ὁ πρωτ. Ἄγγελος Ἀγγελακόπουλος ἐκ Πειραιῶς, σκιαμαχῶν

(1344) ἀπὸ τὸν ἀκινδυνιστὴ πατριάρχη, ὁ ὁποῖος εἶχε καταστῆ πλέον ἄκρως ἐπικίνδυνος καὶ πολυκίνδυνος, τὸν ὁποῖον (ἀφορισμὸν) βεβαίως ὁ Ἅγιος δὲν ἔλαβε ὑπ' ὄψιν του καὶ τὸν ἐθεώρησε, ὅπως καὶ ἦταν, ἄκυρο κατὰ πάντα.

Ὅμως, ἡ συνεχῆς ἄνοδος τοῦ γοήτρου τοῦ Ἁγίου, ὁ ὁποῖος συνέχισε τὸν ἀντιαιρετικὸ ἀγῶνα κυρίως μὲ συγγραφές, ἀλλὰ καὶ τὴν σύνταξι ἐξόχων πνευματικῶν ἔργων, οἱ λανθασμένες καὶ ἀλλοπρόσαλλες ἐνέργειες τοῦ Λατινόφρονος πατριάρχου καὶ ἡ τροπὴ τῶν πολιτικῶν

← Τότε, γιατί ἐγράφη σαφέστατα στὸν Ἁγιορειτικὸ Τόμο πρὸ πάσης Συνόδου (τέλη τοῦ 1340): *«τὸν μὴ συμφωνοῦντα τοῖς Ἁγίοις καθὼς καὶ ἡμεῖς καὶ οἱ μικρῶ πρὸ ἡμῶν Πατέρες ἡμῶν, ἡμεῖς τὴν αὐτοῦ κοινωνίαν οὐ παραδεξόμεθα»*; Ἐπρόκειτο γιὰ «ἐκβιασμό», προκειμένου ἡ μελλοντικὴ Σύνοδος νὰ ἐπικυρώσῃ τοὺς Ἡσυχαστάς, ἢ γιὰ *σαφῆ προειδοποίησι*, ὅτι ἂν ἡ Σύνοδος ἢ ὁ Πατριάρχης ἢ ὁ οἰοσδήποτε δὲν θὰ συμφωνοῦσε μὲ τοὺς Ἁγίους, ὡς πρὸς τὰ ἐπίμαχα θέματα, *θὰ ἀπεκηρύσσεται*; *Λοιπόν, δὲν τίθεται θέμα προηγουμένης Συνοδικῆς καταδίκης γιὰ διακοπὴ κοινωνίας μὲ ἐκτρεπομένους στὴν Πίστι. Γιὰ νὰ συμβῆ τοῦτο, ἀρκεῖ ἡ διακηρυγμένη καὶ μάλιστα ἐπίμονη καὶ ἀνυποχώρητη, λόγους καὶ ἔργοις, μὴ συμφωνία τῶν ἐκτρεπομένων πρὸς τοὺς Ἁγίους στὴν Πίστι.* Αὐτὴ εἶναι ἡ *«χρυσὴ μεσότητά τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας»*, καὶ ὄχι ἡ κοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς Οἰκουμενιστάς τῆς σήμερον, οἱ ὁποῖοι διαφωνοῦν μὲ τοὺς Ἁγίους στὴν Πίστι, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἔχουν ἀκόμη καταδικασθῆ Συνοδικῶς ἀντιθέτως, ὁ π.Ἀ.Α. καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἀντι-οικουμενισταὶ ἐν τοῖς λόγοις μόνον, προτιμοῦν τὴν κοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς, παρὰ τὴν δῆθεν μὴ συμφωνία τους πρὸς τὴν ἀσυμφωνία τῶν Οἰκουμενιστῶν πρὸς τοὺς Ἁγίους! Σὲ αὐτὴ τὴν *τραγικὴ ἀντιφατικότητα* τοὺς ὀδηγεῖ ἡ δῆθεν διακριτικὴ στάσις τους!...

πραγμάτων, ὠδήγησαν στὴν σύγκλησι νέας Συνόδου στὰ Ἀνάκτορα, στὴν Κωνσταντινούπολι, στὶς 2 Φεβρουαρίου τοῦ 1347²⁴. Προήδρευσε ἡ Βασίλισσα Ἄννα Παλαιολογίνα μὲ τὸν ἀνήλικο υἱό τῆς Ἰωάννη Ε' Παλαιολόγο. Ὁ ὑπόδικος πατριάρχης Ἰωάννης Καλέκας δὲν ἔλαβε μέρος, ἀλλὰ συμμετεῖχαν Ἀρχιερεῖς, Συγκλητικοί, ὁ Πρῶτος τοῦ Ἁγίου Ὅρους, Μοναχοὶ καὶ ἀνώτεροι κρατικοὶ ὑπάλληλοι. Ὁ Τόμος τοῦ 1341 ἐπικυρώθηκε, τὰ γραπτὰ τοῦ πατριάρχου Ἰωάννου Καλέκα ἐξετάσθηκαν καὶ ἀπεδείχθησαν κακόδοξα καὶ ἔτσι καταδικάσθηκε ὀριστικῶς ὁ Ἀκίνδυνος, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος εὐφημίσθηκε, ὁ δὲ κακόδοξος πατριάρχης κηρύχθηκε ἐκπτωτος καὶ καθαιρέθηκε γιὰ ἀπόκλισι ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξία *«πρὸς τὰ κακόδοξα δόγματα τῆς λατινικῆς Ἐκκλησίας, ἐν οἷς καὶ ἡ ἀναγνώρισις τοῦ πρωτείου τοῦ πάπα»*²⁵, ἐπίσης γιὰ τὴν ἄδικη καταδίκη τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου, ὡς καὶ γιὰ τὸ ὅτι χειροτόνησε κληρικὸ τὸν αἰρετικὸ Ἀκίνδυνο²⁶. Ἡ Σύνοδος εἶχε καὶ

24. Βλ. *Βενιζέλος Χριστοφορίδης*, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 75-79.

25. Κατὰ τὸν ἐπιφανῆ Καθηγητὴ Γρηγόριο Παπαμιχαήλ (βλ. *Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου*, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 229).

26. *Χαραλάμπους Γ. Σωτηροπούλου*, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 589· βλ. ἐπίσης, *Ἀριστείδη Παπαδάκη-John Meyendorff*, *Ἡ Χριστιανικὴ Ἀνατολὴ καὶ ἡ Ἄνοδος τοῦ Παπισμοῦ - Ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τὸ 1071 ὡς τὸ 1453*, Κεφ. Ζ': *«Ἡ Ἡσυχαστικὴ Ἐριδα»*, σελ. 437, ἔκδ. Μορφωτικοῦ Ἰδρύματος Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, Ἀθήνα 2003. Σημειωτέον, ὅτι ὁ πατριάρχης Ἰωάννης Καλέκας εἶχε ἀποκηρυχθῆ ἀπὸ Σύνοδο στὴν Ἀδριανούπολι τὸν Μάιο τοῦ 1346, γιὰ τὴν ἀντικανονικὴ χειροτονία τοῦ Ἀκινδύνου (*Βλασίου Φειδᾶ*, *Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία – Πανεπιστημιακαὶ Παραδόσεις*, τ. Β', Ἀθήναι 1972, σελ. 509).

ἄλλες Συνεδριάσεις καὶ ἐξέδωσε *Τόμο*²⁷, τὸν ὁποῖον ὑπέγραψαν συνολικὰ τριάντα Ἐπίσκοποι.

Πατριάρχης χειροτονήθηκε ὁ Ἑσυχαστὴς Ἰσιδῶρος Βουχερᾶς, ὁ δὲ Ἅγιος ἐκλέχθηκε Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης.

Παρὰ τὸν θρίαμβο αὐτὸ τῆς Ἀληθοῦς Πίστεως, ὑπῆρξε μεγάλη ἀντίδρασις ἀπὸ πολλοὺς ἐπισκόπους, καὶ ὡς φαίνεται κήρυξις σχίσματος. Διότι, 22 τουλάχιστον ἀντιδραστικοὶ ἀρχιερεῖς, συνεκάλεσαν ἀντισύνοδο κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1347 καὶ ἐξέδωσαν *Τόμο* κατὰ τῶν «Παλαμιτῶν», προέβησαν δὲ καὶ σὲ δῆθεν καθαιρέσεις τοῦ Πατριάρχου Ἰσιδῶρου καὶ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Θεσσαλονίκης, ὡς «ἀρχηγοῦ κακοδοξίας»²⁸!

10. Ἡ τρίτη Μεγάλη Ἑσυχαστικὴ Σύνοδος τοῦ 1351

ΜΕΤΑ τὸν θάνατο τοῦ Ἀκινδύνου καὶ τοῦ πρώην πατριάρχου Ἰωάννου Καλέκα, τὴν σκυτάλη τοῦ ἀντι-ησυχαστικοῦ ἀγῶνος παρέλαβε ὁ πολυμερὴς λόγιος Νικηφόρος Γρηγορᾶς, ὁ ὁποῖος ἤδη ἀπὸ τοῦ 1346 ἄρχισε νὰ γράφῃ ἀντιρρητικούς λόγους κατὰ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ. Μετὰ μάλιστα τὴν Κοίμησι τοῦ Ἁγίου Πατριάρχου Ἰσιδῶρου καὶ τὴν ἀνάρρησι τοῦ ἐπίσης Ἑσυχαστοῦ Ἀγιορείτου Καλλίστου (1350), ὁ ὁποῖος εἶχε προστριβῆς μὲ τοὺς Ἀκινδυνιστῆς, κρίθηκε ὅτι χάριν τῆς εἰρηνεύσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως ἀπαιτεῖτο νέα Σύνοδος, γιὰ ὀριστικὴν κατάπαυσι τῆς διαμάχης.

27. Βλ. Ἰωάννου Καρμίρη, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 366-374.

28. Βλ. Βενιζέλος Χριστοφορίδης, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 80-81.

Ἡ τρίτη Ἑσυχαστικὴ «θεία καὶ ἱερὰ Σύνοδος»²⁹ συνεκλήθη στὶς 28 Μαΐου τοῦ 1351 στὰ Ἀνάκτορα τῶν Βλαχερνῶν στὴν Κωνσταντινούπολι ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα Ἰωάννη Καντακουζηνὸ καὶ τὸν Πατριάρχη Ἅγιο Κάλλιστο. Αὐτὴ ὑπερέβαινε τὶς προηγούμενες δύο σὲ ἀριθμὸ συμμετεχόντων Ἀρχιερέων, ὡς καὶ λογίων καὶ σοφῶν ἀνδρῶν. Συμμετείχαν 32 Ἐπίσκοποι, βεβαίως καὶ ὁ Θεσσαλονίκης Γρηγόριος, ἐπιφανῆ μέλη τῆς Αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας, μέλη τῆς Συγκλήτου, Ἄρχοντες, Ἡγούμενοι, Ἀρχιμανδρίτες, Ἱερεῖς, Μοναχοὶ καὶ λαϊκοί. Ἡ ἀντίπαλη παράταξις τοῦ Νικηφόρου Γρηγορᾶ περιελάμβανε τοὺς καθαιρεθέντας ἀπὸ τὴν Σύνοδο τοῦ 1347 μητροπολίτας Ἐφέσου Ματθαῖο καὶ Γάνου Ἰωσήφ καὶ ἄλλους κληρικούς, στοὺς ὁποίους προσετέθη καὶ ὁ μητροπολίτης Τύρου Ἀρσένιος, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ πατριάρχου Ἀντιοχείας.

29. Βλ. Βενιζέλος Χριστοφορίδης, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 85-99.

Οἱ ἀντι-ησυχαστὲς ἀρχικῶς ἐξέφρασαν τὴν ἀντίδρασί τους γιὰ τὴν προσθήκη ἡσυχαστικῶν ἐκφράσεων στὴν ὁμολογία Πίστεως τῶν νεοχειροτονουμένων Ἀρχιερέων καὶ γιὰ ὠρισμένες ἐκφράσεις στὰ Ἀντιρρητικὰ ἔργα τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, ἀλλὰ ἀντιμετωπίστησαν καταλλήλως. Στὴν δευτέρη Συνεδρίασι, ὁ Ἅγιος ἐπὶ κατηγοριῶν ἐναντίον του κατέθεσε Ἑὐμολογία Πίστεως τῆς ἀκριβοῦς δογματικῆς τοποθετήσεώς του, ἡ ὁποία ἐπιδοκιμᾶσθηκε. Στὶς ἐπόμενες ἐπίσης δύο Συνεδριάσεις, ἡ Ἀλήθεια διέλαμψε, οἱ Τόμοι τῶν Συνόδων τοῦ 1341 καὶ 1347 ἀπέδειξαν τὴν κακοδοξία καὶ καταδίκη τῶν ἀντιησυχαστῶν καὶ σὲ μία τελευταία πέμπτη Συνεδρίασι συνεζητήθησαν καὶ ἀπαντήθησαν ἐπιγραμματικῶς καὶ ὀρθοδόξως σὲ ἕξι δογματικὰ «Κεφάλαια» τὰ ἐρωτήματα τῶν ἀντιπάλων, τὰ ὁποία συνοψίζονται ὡς ἑξῆς:

«1. Ὑπάρχει διάκρισις μεταξὺ θείας οὐσίας καὶ θείας ἐνεργείας. Διαφέρουν μεταξύ τους σ' αὐτό, ὅτι ἡ μὲν θεία ἐνέργεια μετέχεται καὶ διαμερίζεται ἀμερίστως καὶ ὀνομάζεται καὶ κάπως κατανοεῖται ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματά της, ἂν καὶ ἀμυδρῶς, ἐνῶ ἡ θεία οὐσία εἶναι ἀμέθεκτος καὶ ἀμέριστος καὶ ἀνόνημος, δηλαδὴ ἐντελῶς ὑπερώννημος καὶ ἀκατάληπτος.

2. Ἡ θεία ἐνέργεια εἶναι ἄκτιστος.

3. Αὐτὸ δὲν προκαλεῖ στὸν Θεὸ καμμία σύνθεσι.

4. Ἡ θεία καὶ ἄκτιστος ἐνέργεια ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς ἁγίους Θεότης.

5. Γνωρίζομε ὅτι ἡ θεία οὐσία καὶ ἡ θεία φυσικὴ ἐνέργεια εἶναι ἀχώριστες. Διότι δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχη ἐνέργεια χωριστὰ ἀπὸ τὴν οὐσία στὴν ὁποία ἀνήκει.

6. Τὸ φῶς τῆς μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου εἶναι ἄκτιστο»³⁰.

Ἡ Σύνοδος ἐπεκύρωσε τοὺς Τόμους τῶν Συνόδων τοῦ 1341 καὶ 1347, ἀναθεμάτισε τοὺς Βαρλαᾶμ καὶ Ἀκίνδυνο καὶ ἀπέκοψε τῆς Ἐκκλησίας τοὺς ὁμόφρονάς των, ἐπιβάλλουσα στοὺς κοινωνοῦντας ἐν γνώσει μὲ τοὺς αἰρετικούς ἐπίσης τὸ ἀνάθεμα καὶ θεωροῦσα τοὺς κληρικούς ἐξ αὐτῶν ἐστερημένους παντελῶς «πάσης ἱερατικῆς λειτουργίας». Τοὺς Κληρικούς ὁμως ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μετενόησαν καὶ ἐδήλωσαν ὅτι εἶχαν παρασυρθῆ ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς, τοὺς δέχθηκε στὴν ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία χωρὶς νὰ θίξη τὴν ἱερωσύνη τους³¹.

Μετὰ τὸ πέρασ τῆς Συνόδου, συντάχθηκε Τόμος, ὁ ὁποῖος ὑπογράφηκε ἐν τέλει ἀπὸ τρεῖς Αὐτοκράτορες, τρεῖς Πατριάρχες, καὶ ἀπὸ 50 καὶ πλέον Ἀρχιερεῖς³².

Ἡ δὲ Ἡσυχαστικὴ διδασκαλία περιελήφθη στὸ *Συνοδικὸν τῆς Ὁρθοδοξίας*, τὸ ὁποῖο ἀναγινώσκειται τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκάστου ἔτους. Οἱ κύριες δογματικὲς θέσεις, οἱ ὁποῖες περιέχονται στὸν *Συνοδικὸν τῆς Ὁρθοδοξίας* καὶ ἐκφράζουν τὴν Πατερικὴ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

«α. Τὸ φῶς ποὺ ἔλαμψε κατὰ τὴ μεταμόρφωση τοῦ Κυρίου δὲν εἶναι οὔτε κτίσμα οὔτε οὐσία τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἄκτιστη καὶ φυσικὴ χάρις καὶ ἔλλαμψη καὶ ἐνέργεια “ἐξ αὐτῆς τῆς θεί-

30. Παν. Χρήστου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 126-127.

31. Βενιζέλος Χριστοφορίδης, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 98-99· Ναυπάκτου Ἱεροθέου, «Μία κνοφορούμενη αἵρεσι...», ἐνθ' ἄνωτ.

32. Βενιζέλος Χριστοφορίδης, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 100· τὸν Τόμο, βλ. Ἰωάννου Καρμύρη, ἐνθ' ἄνωτ., σσ. 374-410.

ας οὐσίας ἀχωρίστως ἀεὶ προϊούσα” (πρῶτος ἀναθεματισμός).

β. “Ὅπως ὑπάρχει στὸ Θεὸ ἀσύγγυτη ἔνωση οὐσίας καὶ ἐνεργείας, ἔτσι ὑπάρχει καὶ ἀδιάστατη διαφορὰ, ἡ ὁποία συνίσταται κυρίως στὸ ὅτι ἡ οὐσία εἶναι ἀμέθεκτη, ἐνῶ ἡ ἐνέργεια εἶναι μεθεκτὴ (δεύτερος ἀναθεματισμός).

γ. Οἱ φυσικὲς ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ εἶναι ἄκτιστες, διότι ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι κάθε φυσικὴ ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ εἶναι κτιστή, ὀδηγεῖ στὸ ἀναγκαστικὸ συμπέρασμα ὅτι καὶ ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ εἶναι κτιστή (τρίτος ἀναθεματισμός).

δ. Ἡ θεοπρεπὴς διάκριση οὐσίας καὶ ἐνεργείας δὲν εἰσάγει καμιά ἐννοια σύνθεσης στὸ Θεὸ καὶ δὲν καταστρέφει τὴ θεία ἀπλότητα, διότι ἡ ἐνέργεια εἶναι προϊόν τῆς φύσεως (τέταρτος ἀναθεματισμός).

ε. Ὁ ὅρος “θεότης” ἀποδίδεται ὄχι μόνο στὴ θεία φύση, ἀλλὰ καὶ στὴ θεία ἐνέργεια, χωρὶς μ’ αὐτὸ νὰ καταστρέφεται ἡ μία θεότητα τῆς Ἁγίας Τριάδος (πέμπτος ἀναθεματισμός).

στ. Οἱ ἰσχυριζόμενοι ὅτι ἡ θεία οὐσία εἶναι μεθεκτὴ, περιπίπτουν στὴν αἵρεση τοῦ Μασσαλιανισμοῦ. Κατὰ τὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀμέθεκτη, ἐνῶ ἡ ἐνέργεια εἶναι μεθεκτὴ (ἕκτος ἀναθεματισμός).

Σὲ κάθε μία ἀπὸ τὶς παραπάνω θέσεις τὸνίζεται ὅτι αὐτὴ ἡ διδασκαλία εἶναι σύμφωνη μὲ τὴ θεόπνευστη θεολογία τῶν ἁγίων καὶ τὸ φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας³³.

11. Ἡ Σύνοδος τοῦ 1351 εἶναι Σύνοδος Οἰκουμενικὴ

ΣΕ σχετικὰ πρόσφατο κείμενό του, μητροπολίτης τῆς Καινοτόμου Ἐκκλησίας

33. Βενιζέλος Χριστοφορίδης, ἐνθ’ ἄνωτ., σελ. 101.

τῆς Ἑλλάδος ἀντιμετωπίζων τὸ ἐπώδυνο φαινόμενο «κυφορομένης αἰρέσεως» στὴν [Καινοτόμο] Ἐκκλησία, τίθεται ὑπὲρ τῆς θεωρήσεως τῆς Συνόδου τοῦ 1351 ὡς Θ’ Οἰκουμενικῆς³⁴, διότι

– **συμπεριελήφθησαν** σὲ Αὐτὴν καὶ οἱ Τόμοι τῶν προηγουμένων Ἑσυχαστικῶν Συνόδων τοῦ 1341 καὶ 1347 καὶ ἔτσι δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ἀπὸ κοινοῦ ὡς μία Σύνοδος, καταδικάσασα τοὺς αἰρετικοὺς Βαρλαάμ, Ἀκίνδυνο καὶ Γρηγορᾶ, καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς·

– **θεωροῦσε** ἑαυτὴν συνέχεια τῶν προηγουμένων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ μάλιστα τῆς ΣΤ’ Οἰκουμενικῆς·

– **κατέγραψε** τὶς ἀπόψεις τῶν ἀνωτέρω αἰρετικῶν, οἱ ὁποῖες ἀναφέρονται στὴν ἄκτιστη Ἐνέργεια καὶ τὴν μέθεξι Αὐτῆς ἀπὸ τοὺς Ἁγίους καὶ ἀπέδειξε τὸν αἰρετικὸ χαρακτῆρα τους, ἀνακηρύσσουσα τὸν Ἑσυχασμὸ ὡς προϋπόθεσι μεθεξέως τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ὡς καὶ γνήσιας λειτουργικῆς θείας ἐμπειρίας·

– **τεκμηρίωσε** τὴν Ἑσυχαστικὴ Θεολογία στὰ κείμενα τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τέλος

– **ἐπικύρωσε** τὰ δίκαια ἀναθέματα κατὰ τῶν αἰρετικῶν, ἐφ’ ὅσον δὲν μετενόησαν, τοὺς δὲ ὁμόφρονάς τους θεώρησε ὡς «ἀποκηρύκτους τε καὶ ἀποβλήτους τῆς καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας».

Ἔχει δὲ ἐκφρασθῆ καὶ ἄλλοτε ἡ σοβαρὰ ἄποψις, ὅτι ἡ Σύνοδος τοῦ 1351

«ἀξίζει νὰ συναριθμῆται εἰς τὰς Οἰκου-

34. Ναυπάκτου Ἱεροθέου, «Μία κυφορομένη αἵρεση...», ἐνθ’ ἄνωτ.

μενικὰς Συνόδους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τῶν ὁποίων δὲν ὑστερεῖ εἰς τίποτε ὡς πρὸς τὴν σωτηριολογικὴν σημασίαν τῆς θεολογίας τῆς. Ἡ Σύνοδος αὕτη ἀποτελεῖ τὴν ἀπόδειξιν τῆς συνεχείας τῆς συνοδικότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς ζώσης ἐμπειρίας καὶ θεολογίας περὶ τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας»³⁵.

Ἡ ὑποστήριξις περὶ τῆς Θ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐξεφράσθη ἤδη ἀπὸ τοῦ ΙΔ'-ΙΕ' αἰῶνος ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Ρόδου Νείλου (εἰδικῶς περὶ τῆς Συνόδου τοῦ 1341)³⁶, στὰ δὲ νεώτερα χρόνια ὑποστήριξαν καὶ ὑποστηρίζουν τὴν ἄποψιν αὐτὴ μεγάλοι Θεολόγοι, ὅπως ὁ μακαρίτης Καθηγητῆς

Δογματικῆς π. Ἰωάννης Ρωμανίδης καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες τὴν σκέψιν τοῦ π. Γεώργιος Μεταλληνὸς καὶ π. Ἱεροθεὸς Βλάχος (νῦν μητροπολίτης Ναυπάκτου), ὁ π. Ἀθανάσιος Γιεβτιτς (νῦν ἐπίσκοπος) κ.ἄ.

Ἐφ' ὅσον οἱ Σύνοδοι αὐτὲς συνεκλήθησαν μὲ διαταγὴ, παρουσία καὶ συμμετοχὴ Ἀυτοκρατόρων, ἀσχολήθηκαν μὲ θέματα δογματικὰ καὶ ὄχι κανονιστικά, ἀφορῶντα ἄμεσα στὴν σωτηρία καὶ ὄχι θεωρητικά, προσετέθησαν μάλιστα τὰ συμπεράσματά τους στὸ *Συνοδικὸν τῆς Ὁρθοδοξίας* καὶ διεκήρυξαν κατὰ τρόπον δεσμευτικὸ τὶς ἀποφάσεις τους γιὰ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖο ἐπιδοκίμασε αὐτὲς, **ἐμπεριέχουν σαφέστατα τὸν χαρακτῆρα τῆς οἰκουμενικότητος**³⁷.

35. Ἀθανάσιος Γιεβτιτς, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 195.

36. Βλ. Γ. Ράλλη-Μ. Ποτλῆ, *Σύνταγμα τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων...*, τ. Α', Ἀθήνησιν 1852, σελ. 394-395· ἐπίσης, Ἰωάννου Καρμίρη, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 351, καὶ Παναγιώτου Ν. Τρεμπέλα, *Δογματικὴ τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας*, τ. Α', ἔκδ. γ', «Ὁ Σωτήρ», Ἀθήνησι 1997, σελ. 136.

37. Ἀρχιμ. Ἱεροθέου Σ. Βλάχου, «Τὸ “Συνοδικὸν τῆς Ὁρθοδοξίας”», ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 259. • Εἶναι σημαντικὰ καὶ τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικὰ περὶ τῆς Θ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου: «Οἰκουμενικὸ χαρακτῆρα ἔχουν καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἡσυχαστικῆς Συνόδου, ποὺ συνήλθε κι αὐτὴ στὴν Κωνσταντινούπολη (1351 μ.Χ.). Σ' αὐτὴ τῇ Σύνοδο ὑπεράσπισαν τὴ θεϊκὴ διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας περὶ τοῦ ἀκτίστου Θεωρίου Φωτός· αὐτὸ σημαίνει περὶ τῶν αἰδίων Θεῶν Ἐνεργειῶν, μὲ τὶς ὁποῖες ὁ Τριαδικὸς Θεὸς πραγματικὰ εἶναι Παρὼν στὴν ἱστορία τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Προφυλάσσοντας τὴν ὀρθὴ πίστιν ἀπὸ τοὺς αἰρετικὸς Βαρλααμίτες καὶ μαρτυροῦντες τὴν ἀλήθειαν τῆς διαφορᾶς μεταξὺ θεῖας Οὐσίας καὶ θεῖας Ἐνέργειας, οἱ Πατέρες αὐτῆς τῆς Συνόδου, μὲ ἀρχηγὸ τὸν Ἅγιον Γρηγόριον Παλαμᾶ, ὑπερασπίστηκαν ὅλη τὴν Ἀποκάλυψιν καὶ τὸν αἰώνιον θησαυρὸν ἐμπειρίας τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως

καὶ τὴ δυνατότητα τῆς πραγματικῆς κοινωνίας μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου. Μ' αὐτὰ ὑπερασπίστηκαν τὴν μόνην ἐλπίδα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν δυνατότητα τῆς δικῆς του ἀσύνορης ἀνάπτυξης μὲ τὴν αἰώνιον καὶ ἄκτιστη Χάρη τοῦ Θεοῦ. Οἱ Ἀποφάσεις αὐτῆς τῆς Συνόδου εἶναι σὰν ἡ κορυφὴ καὶ τὸ κλείσιμο ὅλων τῶν Κανόνων, ὅλων τῶν μέχρι τότε Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων. Αὐτὲς οἱ Σύνοδοι φανερὰ ἀποκαλύπτουν τὰ αἰώνια θεμέλια στὸν ὅλο κόσμον καὶ στὸν ἄνθρωπον, τὴν ἄκτιστη ὠραιότητα στὴν Ἐκκλησίαν, σὰν Θεανθρώπινον καὶ Πνευματοφόρον Ἔργαστήριον Σωτηρίας, Θεώσεως καὶ Θαβωρικῆς Μεταμορφώσεως» (*Μητροπολίτου Μαυροβουνίου Ἀμφιλοχίου-Ἐπισκόπου Βουδαπέστης [Βουδιμίου] Δανιήλ, Ὁρθόδοξη Παιδαγωγία*, μτφρ.-ἐπιμ. Ἀλεξίου Παναγοπούλου, ἔκδ. Διψῶ, Πάτρα 1995, σελ. 86-87). • Πραγματικὰ, ἐὰν δὲν κατωχυρώνετο τὸ Δόγμα περὶ τῶν Ἀκτίστων Ἐνεργειῶν, ἡ μὲν σωτηριολογικὴ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας θὰ ἐσχετικοποιεῖτο, «ὁ δὲ ἄνθρωπος, ὡς πλάσμα Θεοῦ, θὰ ἐχάνετο εἰς τὸ κενόν, ἐφ' ὅσον ὁ συνδετικὸς ἵστος Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, αἱ θεῖαι ἐνέργειαι, δὲν θὰ ὑπῆρχον» (*Χαραλάμπος Γ. Σωτηροπούλου*, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 591).

12. Ἡ ἀνάγκη διακηρύξεως τῆς Θ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου

Ο ΑΙΩΝΑΣ πού παρήλθε, ἦταν ὁ αἰώνας τῆς *οἰκουμενιστικῆς αἰχμαλωσίας* τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας. Τὰ οἰκουμενιστικὰ δεσμά, τὰ ὁποῖα ἐχαλκεύθησαν μετὰ μάλιστα τὴν Β' Βατικανὴ Σύνοδο πρὸ 50ετίας καὶ τὸν ἔκδηλο φιλοπαπισμὸ τῶν ἡγητόρων τῆς ὀρθόδοξου ἐκκλησίας, ἐγίναν ἰδιαιτέρως συνθλιπτικά. Ὁ λόγος γιὰ διακήρυξι τῆς Η' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐπὶ Μεγάλου Φωτίου καὶ τῆς Θ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐπὶ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ εἶναι ἄκρως ἐπίκαιρος, εἶναι σαφῶς *Θέλημα Θεοῦ*, μόνον ὅμως γιὰ ὅσους ποθοῦν τὴν λύτρωσι ἀπὸ τὰ συνθλιπτικά αὐτὰ δεσμά. Ἡ καταδίκη τῶν «λατινιζόντων» ἀντι-ησυχαστῶν τοῦ ΙΔ' αἰ. στρέφεται ἐν γένει κατὰ τῶν Λατινοφρόνων καὶ κατὰ τῆς «Λατινικῆς Ἐκκλησίας»³⁸, ἡ ὁποία διακρατεῖ μέχρι σήμερα τὶς Βαρλααμιτικὲς καὶ λοιπὲς ἀντι-ησυχαστικὲς διδασκαλίαι, ὡς καὶ ὅλες τὶς πλάνες καὶ αἱρέσεις πού σχετίζονται ἄμεσα ἢ ἔμμεσα πρὸς αὐτές.

Ἡ νίκη κατὰ τοῦ Βαρλαάμ ἦταν νίκη κατὰ τῆς Δύσεως, τὴν ὁποῖαν ἐκπροσωποῦσε ἐκεῖνος, καὶ κατὰ τοῦ Λατινισμοῦ, ἡ δὲ καταδίκη τοῦ Βαρλαάμ ἦταν καταδίκη «κατ' αὐτῆς τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας», ἡ ὁποία ἀναθεματίζεται καὶ ἀπὸ τὸ *Συνοδικὸν τῆς Ὁρθοδοξίας*³⁹.

Ὅμως, ἐδῶ ἐγκεῖται ἡ τραγικότητα τῆς σήμερον:

38. Ἰωάννου Καρμίρη, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 348.

39. Κατὰ τὸν ἐπιφανῆ Καθηγητὴ Γρηγόριο Παπαμιχαήλ (βλ. Ἰωάννου Καρμίρη, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 353).

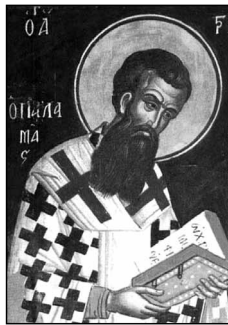
Οἱ Οἰκουμενισταὶ καὶ Λατινόφρονες πατριάρχαι, ἀρχιερεῖς, κληρικοὶ καὶ ὄλοι οἱ ἀκόλουθοι αὐτῶν, προσπαθοῦν διὰ συνόδου, τῆς ἀπὸ 50ετίας προετοιμαζομένης καὶ ὡς «Ἀγίας» καὶ «Μεγάλης» ὑπ' αὐτῶν χαρακτηριζομένης, νὰ ἐπιβάλουν καὶ ἐπευλογήσουν/καθιερώσουν τὰ θανατηφόρα ἐκκλησιολογικῶς οἰκουμενιστικὰ ἀνοίγματα καὶ «ἐπιτεύγματά» τους· καὶ ὄχι μόνον δὲν διανοοῦνται νὰ καταδικάσουν τὶς «Ἀδελφὲς Ἐκκλησίες» τους τῆς αἰρετικῆς Δύσεως, ἀλλ' ὅλως ἀντιθέτως ἐπιθυμοῦν τὴν ἐπίσημη ἀναγνώρισι καὶ ἀμνήστευσί τους, καὶ τὴν παραδοχὴ καὶ ἀποδοχὴ γενικὰ τοῦ ἀλλοτριωμένου καὶ αἰρετικοῦ χριστιανισμοῦ ὡς αὐθεντικοῦ!

Ἐκ τούτου, εἶναι σαφὲς ὅτι ἀπωλέσθησαν ἀπὸ τοὺς φύσει καὶ θέσει ὑπευθύνους διαχειριστὰς καὶ οἰκονόμους τῶν πραγμάτων καὶ θεμάτων τῆς Ἐκκλησίας, τὰ *αὐθεντικὰ κριτήρια τῆς Ἀληθείας*, δηλαδὴ τὰ *Ἡσυχαστικά*, καὶ ἔτσι συναπωλέσθηκε ἡ αἴσθησις ἀναγνωρίσεως τῆς ἀληθινῆς ἀγιότητος καὶ σωτηρίας, δηλαδὴ τῆς γνησίας Χάριτος, ἀπὸ τὴν νόθα τοιαύτη, τὴν πλανερὴ καὶ σφαλερὴ! Εἶναι βέβαιον ὅτι γιὰ τὸν σκοτασμὸ αὐτὸ τῶν ψυχῶν τῶν συγχρόνων «πατέρων», εὐθύνεται ἡ *ἔλλειψις ταυτότητος βιώματος* πρὸς τοὺς Ἁγίους Πατέρας τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐπηρεασμὸς ἀπὸ τὸν συγχρωτισμὸ μὲ τοὺς πολυποικίλους αἰρετικούς, ὡς καὶ ὁ σύγχρονος ἐκκοσμικευμένος τρόπος ζωῆς, ὁ ὁποῖος εἶναι ἄκρως ἀντι-ησυχαστικός. Ὅποτε, οἱ σύγχρονοι ποιμένες τῆς ὀρθοδοξίας ἀντὶ νὰ ἀντλήσουν ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου καὶ νὰ διέλθουν τὴν καθαρτικὴ ὁδὸ τῆς ἀσκήσεως καὶ τῆς ὑπακοῆς, ὡς ἀπα-

ραιτήτων προϋποθέσεων γιὰ ὄντως εὐχαριστιακὴ μετοχὴ καὶ ἐμπειρία, ὥστε νὰ λάβουν Φῶς ἐκ Φωτός, καὶ νὰ μεταδώσουν αὐτὸ στοὺς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ καθημένους, ἐτράπησαν ἀλλοῦ γιὰ *ψευδο-φωτισμό*· ἐκεῖ, ὅπου δὲν ἐκπέμπεται τὸ θεῖον καὶ ἰλαρὸν Φῶς τῆς Ἀληθείας, ἀλλὰ τὸ σκότος τῆς αἵρέσεως καὶ τῆς πλάνης τῆς αὐταρεσκείας, τῆς λογικοκρατίας καὶ τοῦ ἰδίου θελήματος, δηλαδὴ τοῦ Βαρλααμισμού, τοῦ κυρίου αὐτοῦ *ιδιώματος* τοῦ Λατινισμού καὶ ὄλων τῶν ἐξ αὐτοῦ πλανῶν, ὧν τὸ ὄνομα «λεγεῶν»...

Ἐνώπιον αὐτῆς τῆς θλιβερᾶς διαπιστώσεως, ἔχει ὀρθῶς ἐπισημανθῆ, ὅτι ὅποιαδήποτε Σύνοδος ἢ ὁποία θὰ ἤθελε νὰ χαρακτηρίζεται καὶ νὰ εἶναι ὄντως Πανορθόδοξος, δὲν διακηρύξει πρωτίστως τὴν Ἡ' καὶ Θ' Οἰκουμενικὴς Συνόδους, θὰ εἶναι καὶ θὰ χαρακτηρίζεται κατὰ τοῦτο ὡς **Ψευδοσύνοδος**⁴⁰! Διότι, οἱ Σύνοδοι αὐτὲς ἀποτρέπουν τὸν σχετικισμό, τὴν πλάνη, τὴν ἐκκοσμίκευσι καὶ τὸν Οἰκουμενισμό, προτείνουν δὲ καὶ διδάσκουν τὴν Ἀληθινὴ Ἐνότητα, Κοινωνία καὶ Σωτηρία στὸ ἓνα καὶ μοναδικὸ Σῶμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Ἐνὸς καὶ Μοναδικοῦ Σωτῆρος τοῦ κόσμου Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐπάρχει σήμερα μεγάλη σύγχυσις καὶ ἐκτροπὴ στὴς διαχριστιανικὲς καὶ διαθρησκευτικὰς σχέσεις τοῦ πανθομολογουμένως συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμού. Ὁ παλαιετικὸς Παπισμὸς, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν

οἰκτρὰ ἀμετανόητο Πάπα, διεκδικεῖ νὰ ἀποτελεῖ τὸ ἐνοποιητικὸ κέντρο μιᾶς παγκοσμιοποιημένης θρησκείας ἐνὸς παγκοσμιοποιουμένου κόσμου.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ἐν προκειμένῳ, ἐμπνέει διάθεσι *ὁμολογίας*, ἀλλὰ καὶ *μαρτυρίου*. Καλεῖ σὲ μετάνοια, ὄχι σὲ ἐπα-

νάπαυσι. Βεβαίως καὶ δὲν μᾶς προτείνει ἓνα αὐτάρεσκο-ναρκισσιστικὸ κλείσιμο στὸ ἐγὼ μας, προσωπικῶς καὶ ἐκκλησιαστικῶς. Ἀλλά, μᾶς παραδίδει τὴν μέθοδο γιὰ τὴν ἀπόθεσι τῶν παθῶν καὶ τὴν ἀνακάλυψι τῆς κρυμμένης Χάριτος ἐντὸς ἡμῶν, πρὸς ἐπίτευξιν ἀληθοῦς κοινωνίας, ἐκκλησιαστικῶς δὲ μᾶς προτρέπει σὲ παραδοσιακὴ καὶ δημιουργικὴ *ἐπανέκφρασι* τῆς Πίστεως, ἀναλόγως τῶν προκλήσεων καὶ τῶν ἀναγκῶν τοῦ σήμερα, **ὄχι ὁμῶς σὲ ἐπανερμηνεῖα ἢ νοθεῖα Αὐτῆς**. Τὸ μόνο βέβαιο πάντως εἶναι, ὅτι **μὴ μετανοοῦντες καὶ μὴ κεκαθαρμένοι ἄνθρωποι, δὲν εἶναι δυνατόν -δὲν ἔχουν εὐλογία, νὰ ἐπιφέρουν καλὰ καὶ ἀγαθὰ στὴν Ἐκκλησίαν!**

Ἐπίσης, ὁ Ἅγιος μᾶς ὑποδεικνύει τὴν *Συνοδικὴ ὁδὸ*, ὡς τὴν μόνη ἀρμοδίαν πρὸς τελεσίδικον ἐπίλυσιν τῶν ἀντιλεγόμενων ζητημάτων καὶ μάλιστα τῶν ἑτεροδιδασκαλιῶν στὴν Ἐκκλησίαν. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου μαρτυρεῖται καὶ ὁμολογεῖται ἡ Ἀλήθεια, βάσει τοῦ κριτηρίου τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως, καὶ καλοῦνται οἱ ἐκτρεπόμενοι σὲ μετάνοια, ἢ ἐκκόπτονται ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε νὰ καταπαύσῃ ὁ σάλος καὶ νὰ εἰρηνεύσῃ τὸ ἐκκλησιαστικὸ πλήρωμα, ἢ δὲ Πίστις νὰ

40. Βλ. Πρωτ. Γεωργίου Μεταλληνοῦ, Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς..., ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 29· Τοῦ αὐτοῦ, Ἐνθ' ἄνωτ. «Τὸ Μήνυμα τῆς Διδασκαλίας...», ἐνθ' ἄνωτ.

ὀριοθετηθῆ καὶ ἡ Ἀγάπη τῆς Ἀληθείας νὰ διαλάμψη καὶ νὰ θριαμβεύση.

Εἴθε τὰ ὑγιῆ ἡσυχαστικὰ κριτήρια νὰ μὴ ἀπωλεσθοῦν ἀπὸ ὅσους τουλάχιστον ἐκπροσωποῦν τὴν Συνείδησι τῆς Ἐκκλησίας στὴν μεγάλη σύγχρονη ἀποστασία, ἀλλὰ νὰ ἀποτελέσουν τὴν βάσι γιὰ τὶς ἀναμενόμενες διακηρύξεις τῶν Η' καὶ Θ' Οἰκουμενικῶν Συνόδων, γιὰ τὴν μαρτυρία τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Ἐλπίδος καὶ τὴν καταδίκη κάθε ἑτεροδιδασκαλίας. Ἀμήν!

Ἐρὰ Μονὴ Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης

Φυλὴ Ἀττικῆς

Νοέμβριος 2012

Γ'.

Χρονικά

**Ἱερὰ Σύνοδος
τῶν Ἐνισταμένων**

Χρονικά

Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων

Προσκύνημα στὴν Ρουμανία

ΓΙΑ τὴν συμμετοχὴ στὴν Ἑορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος στὴν Μητροπολιτικὴ Ἔδρα τῶν Ρουμάνων Ἀδελφῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου στὴν Σλατιοάρα τῆς Μολδαβίας, τὸ πρωτὶ τῆς Τετάρτης, 2/15.8.2012, ἀνεχώρησαν ἀεροπορικῶς, γιὰ τὸ Βουκουρέστι τῆς Ρουμανίας καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ὀδικῶς γιὰ τὸ Φελτισέني τῆς Μολδαβίας, δεκατρεῖς προσκυνηταὶ ἐξ Ἑλλάδος: οἱ Θεοφιλ. Ἐπίσκοποι Ὠρεῶν κ. Κυπριανός, Ἀναπληρωτῆς Πρόεδρος, Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος καὶ ὁ Γαρδικίου κ. Κλήμης, ἕνας Μοναχὸς-Υποδιάκονος, δύο Μοναχὲς ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίων Ἀγγέλων Ἀφιδνῶν Ἀττικῆς καὶ ἑπτὰ λαϊκοὶ Ἀδελφοὶ (τρεῖς ἄνδρες, τέσσερις γυναῖκες). Στὴν ὁμάδα τῶν προσκυνητῶν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα προσετέθη στὸ Βουκουρέστι καὶ ὁ ἀφιχθεὶς ἀπὸ τὴν Νότιο Ὀσσετῖα Ἱερέας μας Αἰδεσιμ. π. Ἰάκωβος Χεταγκούρωβ.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πενθημέρου

παραμονῆς στὴν Ρουμανία, ἐγίναν ἐπισκέψεις πρωτίστως σὲ Μονὲς καὶ Ναοὺς τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου σὲ κλίμα θερμῆς ἀγάπης καὶ πλουσίας φιλοξενίας. Ἐπίσης, πραγματοποιήθησαν προσκυνήματα καὶ σὲ ἱστορικοὺς Ναοὺς καὶ Μονὲς, ποὺ ἀνήκουν στὸ πατριαρχεῖο Ρουμανίας: Ἀγίας Παρασκευῆς Νέας-Ἐπιβατινῆς Ἱασίου, ὅπου καὶ τὸ ἄφθαρτο ἱερὸ Λείψανο τῆς θαυματουργοῦ Ὁσίας, Μονὲς Μπουκοβίνας μὲ τὶς περίφημες ἐξωτερικὲς τοιχογραφίες τους κ.ἄ.

Τὸ σημαντικὸ θέμα τῆς Ἐνότητος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας μετὰ τῶν Ρουμάνων Ἀδελφῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, ἡ ὁποία ἀντιμετώπισε ἐσχάτως κάποια κρίσι, ἀντιμετωπίσθηκε σὲ εἰδικὴ Διασυνοδικὴ Σύσκεψι, στὴν Ἱερὰ Μονὴ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος στὴν Σλατιοάρα, τὴν Παρασκευή, 4/17 Αὐγούστου, στὴν ὁποίαν συμμετεῖχαν ἅπασα ἢ ὑπὸ τὸν Σεβασμ. Μητροπολίτη κ. Βλάσιο Ἱεραρχία τῶν Ρουμάνων τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου καὶ οἱ τρεῖς

ἐξ Ἑλλάδος Ἐπίσκοποι, μὲ αἴσιο ἀποτελέσ-
μα. Ὁ δὲ συνεορτασμὸς τῆς Μεταμορφώ-
σεως στὴν Σλατιοάρα τὸ ἐπόμενο διήμερο,
ἀπετέλεσε τὸ ἐπιστέγασμα τῆς κατὰ Θεὸν
ἀγάπης καὶ κοινωνίας μας. Τὸ ἀπόγευμα
τοῦ Σαββάτου, 5/18 Αὐγούστου, τῆ συμμε-
τοχῆ καὶ τοῦ ἀφιχθέντος Σεβασμ. Ἐπισκό-
που Τριάδιτσα κ. Φωτίου ἀπὸ τὴν Σόφια
τῆς Βουλγαρίας, ὡς καὶ τοῦ Καθηγουμέ-
νου Πανοσιολ. Ἀρχιμ. π. Ἀκακίου ἀπὸ
τὴν Ἔτνα τῆς Καλιφορνίας τῶν Η.Π.Α.,
τελέσθησαν πανηγυρικῶς στὸν αὐλαιο
χῶρο τῆς Μονῆς ὁ Μέγας Ἐσπερινὸς καὶ
ἐν συνεχείᾳ ὁ Ὅρθρος τῆς μεγάλης Δεσπο-
τικῆς Ἑορτῆς ἕως ἀργὰ τὸ βράδυ. Τὸ πρωῖ
τῆς Κυριακῆς, 6/19 Αὐγούστου, τελέσθηκε
ὑπαιθρίως ἡ πανηγυρικὴ πολυαρχιερατικὴ
Θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Σε-
βασμ. Μητροπολίτου κ. Βλασίου, ἐν μέσῳ
ἀναριθμήτου πλήθους πιστῶν.

Τὸ ὁδοιπορικὸ μας στὰ βήματα τοῦ

Συνεορτασμὸς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στὴν Σόφια τῆς Βουλγαρίας

ΤΗΝ Τρίτη, 15/28.8.2012, τῆς Κοιμήσε-
ως τῆς Θεοτόκου, ἐπανηγύρισε ὁ Ἱερὸς
Καθεδρικὸς Ναὸς τῆς Κοιμήσεως τῆς
Θεοτόκου τῆς Ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τοῦ
Πατρίου Ἡμερολογίου Βουλγαρίας στὴν
Σόφια, ὑπὸ τὸν Σεβασμ. Ἐπίσκοπο Τριά-
διτσα κ. Φώτιο. Γιὰ τὴν Ἑορτῆ, μετέβη ὡς
ἀντιπρόσωπος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου ὁ
Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης,
μὲ συνοδὸ τὸν ὑποδιακονοῦντα Κυπριανὸ
Κουτσολιᾶκο, οἱ ὁποῖοι ἀφίχθησαν στὴν
Σόφια τὸ βράδυ τῆς Κυριακῆς, 13/26 Αὐγ.,
καὶ ἐφιλοξενήθησαν στὸ Ἐπισκοπεῖο. Τὸ

Ἁγίου Γλυκερίου περιελάμβανε ἐπίσκεψι
στὴν Μονὴ τῆς μετανοίας του Τσετάτσοῦια
πλησίον τοῦ Ἱασίου, στὴν ἱστορικὴ Μονὴ
Νεάμτς, ὡς καὶ τὴν Ἱερὰ Σκήτη Ποκρόβ,
ἧτοι Ἁγίας Σκέπης τῆς Θεοτόκου, ὀλίγα
χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν Μονὴ σὲ ἐρημιτικὴ το-
ποθεσία, ὅπου ὁ Ἅγιος Γλυκερίος εἶχε διω-
ρισθῆ Δικαῖος τὸ ἔτος 1922 καὶ παρέμεινε
ἕως τὰ τέλη τοῦ 1925, ὅταν πλέον χάριν
τῆς προσηλωσεῶς του στὴν Ἑορτολογικὴ
Παράδοσι τῆς Ὁρθοδοξίας μας ἀναγκάσθη-
κε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Σκήτη καὶ νὰ κα-
ταφύγῃ στὰ βουνὰ καὶ στὰ δάση τῆς Μολ-
δαβίας. Τέλος, ἐγίνε ἐπίσκεψις στὴν νεόδ-
μητο Ἱερὰ Γυναικεῖα Μονὴ πρὸς τιμὴν τοῦ
Ἁγίου Ἱεράρχου Γλυκερίου, σὲ δάσος τῆς
περιοχῆς τῆς Ρίσκας, σὲ ἀπόστασι ἡμισείας
περίπου ὥρας μὲ αὐτοκίνητο ἀπὸ τὴν Μονὴ
τῆς Σλατιοάρας, ὅπου ὁ Ἅγιος παρέμεινε
ἐν κρυπτῷ ἐπὶ πενταετίαν (1941-1945), ζῶν
βίον ὀσιακὸν καὶ μαρτυρικόν.

πρωῖ τῆς Δευτέρας, 14/27 Αὐγ., ὁ Θεοφιλ. κ.
Κλήμης μετέβη στὴν Ἱερὰ Γυναικεῖα Μονὴ
τῆς Ἁγίας Σκέπης τῆς Θεοτόκου στὸ Κνιά-
ζεβο, πλησίον τῆς Σόφιας, ὅπου ἐγκαταβι-
ώνουν περὶ τὶς 50 Μοναχές. Τὸ ἀπόγευμα,
τελέσθησαν οἱ Ἀκολουθίες τοῦ Ἐσπερινοῦ
καὶ τοῦ Ὅρθρου, κατὰ τὸ σλαβονικὸ τυπι-
κό, στὸν ἐορτάζοντα Καθεδρικὸ Ναὸ τῆς
Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στὴν Σόφια. Προ-
εξῆρχε ὁ Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Τριάδιτσα κ.
Φώτιος, τῆ συμμετοχῆ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπι-
σκόπου Γαρδικίου κ. Κλήμεντος, ὡς καὶ
Κληρικῶν, Διακόνων, Ὑποδιακόνων καὶ

μεγάλου πλήθους πιστῶν. Ἐκ μέρους δὲ τῆς Ἀδελφῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὑπὸ τὸν Μητροπολίτη κ. Ἀγαθάγγελο, συμμετείχε ὁ Αἰδεσιμ. π. Ρωμανὸς Κράβets, ἀπὸ τὸ Βορονεζ τῆς Ρωσίας. Τὸ πρωὶ τῆς Τρίτης, τελέσθη ἡ ἐόρτιος Θεία Λειτουργία. Ἐκοινώνησαν ἀναρίθμητοι πιστοὶ ἀπὸ τρία ἅγια Ποτήρια ἐπὶ ἡμίωρον. Μετὰ τὸ πέρας τῆς κατανυκτικῆς καὶ συ-

νάμα μεγαλοπρεποῦς ἱερᾶς Μυσταγωγίας, τελέσθη Παρακλήσις καὶ ἱερὰ Λιτανεία περὶ τοῦ Ναοῦ. Ἐντὸς καὶ πάλι τοῦ Ναοῦ, μετὰ τὸν Πολυχρονισμό τῶν Ἀρχιερέων, ὁ Θεοφιλ. Γαρδικίου κ. Κλήμης, κατὰ παράκλησιν τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου Σεβασμ. Τριάδιτσα κ. Φωτίου, ἐξεφώνησε σύντομη ἐόρτια Ὁμιλία.

Ἡ Ἐτήσιος Πανήγυρις τῆς Ἱερᾶς Μητροπολιτικῆς Μονῆς τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης

ΤΗΝ Δευτέρα, 2/15.10.2012, ἐπανηγύρισε λαμπρῶς, θεία χάριτι, ἡ Ἱερὰ Μητροπολιτικὴ Μονὴ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς. Ἡ Πανήγυρις συνεκέντρωσε Κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα καὶ ἀπὸ διάφορες περιοχὲς τῆς Πατρίδος μας, ὡς καὶ ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς παραμονῆς ἐτελέσθη ὁ Μέγας Ἑσπερινός, στὸν ὁποῖον ἐχοροστάτησε ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ὁρεῶν κ. Κυπριανός, Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος, μετὰ τῶν Σεβασμιωτάτων καὶ Θεοφιλεστάτων Ἐπισκόπων Τριάδιτσα κ. Φωτίου ἐκ Βουλ-

γαρίας, Βορονεζ κ. Κυρίλλου ἐκ Ρωσίας, Πλοεστίου κ. Ἀντωνίου καὶ Γαλαζίου κ. Διονυσίου ἐκ Ρουμανίας, Νόρα κ. Μιχαὴλ ἐκ Σαρδινίας, Λούνης κ. Σιλουανοῦ ἐξ Ἰταλίας, Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσοστόμου, Φωτικῆς κ. Αὐξεντίου ἀπὸ τὴν Ἴετνα τῆς Καλιφορνίας τῶν Η.Π.Α., Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμεντος. Οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας Ἴετνα κ. Χρυσόστομος (Η.Π.Α.) καὶ Μακαριουπόλεως κ. Ἰωάννης (Σουηδία) δὲν εἶχαν προσέλθει γιὰ λόγους ὑγείας.

Τὸ πρωὶ τῆς Δευτέρας, σὴν πανηγυρικὴ Θεία Λειτουργία, προΐστατο ὁ ἄγων

τὰ ὀνομαστήριά του Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ὠρεῶν κ. Κυπριανός, Ἀναπληρωτῆς τοῦ ἐπίσης ἄγοντος τὰ ὀνομαστήρια αὐτοῦ ἀσθενοῦντος Σεβασμ. Μητροπολίτου μας κ. Κυπριανοῦ, ἐλειτούργησαν ἐπίσης οἱ προαναφερθέντες δέκα Ἀρχιερεῖς, ἔλαβαν δὲ μέρος δεκάδες Ἱερεῖς, τρεῖς Ἱεροδιάκονοι καὶ πολλοὶ Ὑποδιάκονοι. Μεταξὺ τῶν ἀναριθμῆτων πιστῶν, συμπεριλαμβάνοντο ἀντιπροσωπεῖες ἀπὸ τὶς Ἱερές Μονές, Ἐνορίες καὶ Κοινότητές μας Ἑλλάδος καὶ ἐξωτερικοῦ. Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Κοινωνικοῦ, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης ἐξεφώνησε ἐόρτια Ὁμιλία.

Μετὰ τὴν Ἀπόλυσι τῆς πανηγυρικῆς πολυ-αρχιερατικῆς Θείας Λειτουργίας, στὴν ὁποῖαν ἔψαλε ὁ Χορὸς τῶν Ἁγιοκυπριανιτῶν, ὁ Θεοφιλ. Ἀναπληρωτῆς Πρόεδρος κ. Κυπριανὸς ἀπηύθυνε σύντομο ἐόρτιο

Χαιρετισμό, ὁ Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Τριάδισα κ. Φώτιος ἀνέγνωσε ἐπίσης ἐόρτιο Χαιρετισμὸ ἐλληνιστί, ὁ δὲ Θεοφιλ. Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσόστομος εὐχαρίστησε ὀνομαστικῶς τοὺς παρόντας ἐπισήμους. Ἐν συνεχείᾳ, πραγματοποιήθηκε ἡ καθιερωμένη Λιτανεῖα τῆς Ἱεῤῥας Εἰκόνας καὶ τῶν Ἱερῶν Λειψάνων τῶν ἐορταζομένων Ἁγίων, σὲ ἀτμόσφαιρα κατανύξεως καὶ πνευματικῆς εὐφροσύνης, πρὸ δὲ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἐτελέσθη Ἀρτοκλασία.

Δόξα καὶ εὐχαριστία ἀναπέμπεται στὸν Ἅγιο Τριαδικὸ Θεό, γιὰ τὴν μεγάλη δωρεὰ τῆς εὐλογημένης Πανηγύρεως τῶν Θαυματουργῶν Ἁγίων μας Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης, ἡ ὁποῖα ἀποτελεῖ γεγονός πνευματικῆς καὶ διορθοδόξου σημασίας, ἀλλὰ καὶ Ἀντι-οικουμενιστικῆς Μαρτυρίας.

Ἡ δευτέρα τακτικὴ Κληρικολαϊκὴ Σύναξις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς

ΤΗΝ Πέμπτη, 2/15.11.2012, συνεκλήθη, χάριτι Θεοῦ, ἡ δευτέρα τακτικὴ Κληρικολαϊκὴ Σύναξις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς με γενικὸ θέμα: «*Διακονία καὶ Πνευματικὴ Πατρότης*», στὴν ἱστορικὴ Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς. Μετὰ τὴν τέλεσι τῆς Θ. Λειτουργίας, στὴν μεγάλη Αἴθουσα-Ἀρχονταρίκι τῆς Μονῆς ἄρχισαν οἱ ἐργασίες τῆς Συνάξεως. Χορὸς Μοναζουσῶν ἔψαλε ἐπίκαιρους εἰσαγωγικοὺς ὕμνους. Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ὁρεῶν κ. Κυπριανός, Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος καὶ κύριος Συντονιστὴς τῆς Συνάξεως, ἔθεσε τὴν προσευχητικὴ ἔναρξι καὶ στὸ προεδρεῖο συνεκάθησε ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης. Συμμετείχαν εἴκοσι περίπου Κληρικοί, ἐπίσης Μοναχοὶ καὶ Μοναχές καὶ μερικὲς δεκάδες λαϊκῶν Ἀντιπροσώπων τῶν ἐκκλησιαστικῶν Καθιδρυμάτων μας τῆς Ἑλλάδος. Μετὰ τὰ διαδικαστικὰ καὶ τὴν ἀνάγνωσι Χαιρετιστηρίων Μηνυμάτων, ὁ Θεοφιλ. Γαρδικίου κ. Κλήμης ἀνέγνωσε τὴν «*Εἰσαγωγικὴ Ὁμιλία*» τῆς

Συνάξεως. Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ὁρεῶν κ. Κυπριανὸς ἀνέγνωσε τὴν Εἰσήγησί του με θέμα: «*Πνευματικὸς Πατέρας καὶ Πνευματικὸ Τέκνο: Ἀγάπη καὶ Ἐλευθερία ἢ Ἐξουσία καὶ Ἐξάρτησις;*» καὶ προεκλήθη γόνιμος συζήτησις. Κατόπιν, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης ἀνέγνωσε τὴν δευτέρα Εἰσήγησι τῆς Συνάξεως με τίτλο: «*Ἀντι-οικουμενισμός: Βήματα Διαλόγου πρὸς Ἐνωσιν*», σχετικὰ με τὶς διασπάσεις ἐντὸς τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου καὶ τὶς προσπάθειες, παλαιὰ καὶ στὶς ἡμέρες μας, ὑπερβάσεως αὐτῶν (βλ. αὐτὴν στὶς σελ. 33-42 τοῦ παρόντος τεύχους). Στὸ δεύτερο μέρος τῆς Κληρικολαϊκῆς Συνάξεως ἀνεγνώσθη Ἐκθεσις Πεπραγμένων τοῦ πρώτου ἔτους λειτουργίας τοῦ «ΣΥνοδικοῦ Φιλοπτώχου ΤΑμείου» ἀπὸ τὸν Ταμία Αὐτοῦ κ. Χρῖστο Κατσούδα, τέλος δὲ ἀνεγνώσθη καὶ ἐνεκρίθη τὸ «Ψήφισμα» τῆς Συνάξεως με τίτλο: «*Οἰκουμενισμὸς καὶ Β' Βατικανὴ Σύνοδος (1962-2012): 50 ἔτη Διαχριστιανικοῦ καὶ Διαθρησκειακοῦ Συγκρητισμοῦ*» (βλ. αὐτὸ στὶς σελ. 21-24 τοῦ παρόντος τεύχους).

• Ἐπρόκειτο καὶ πάλι γιὰ Σύναξι ἐπίπονη μὲν, ἀλλὰ ἐξαιρετικὰ σημαντικὴ ἀπὸ πλευρᾶς θεματολογίας, ἐνδιαφέροντος, συμμετοχῆς καὶ πορισμάτων. Ἐλπίζεται δὲ οἱ ἐπιπτώσεις, προσωπικὰ καὶ συλλογικά, νὰ εἶναι θετικὲς καὶ ἀποδοτικὲς στὸν κοινὸ ἀγῶνα καὶ στὴν κοινὴ ἐν Χριστῷ ἐκκλησιαστικὴ πορεία μας, πρὸς δόξαν τῆς Ἁγίας Τριάδος.

«ORTHODOX RESISTANCE AND WITNESS»

THE OFFICIAL PERIODICAL
OF THE HOLY SYNOD IN RESISTANCE

PUBLISHER

The Standing Holy Synod in Resistance

WITH THE BLESSING OF

His Grace Bishop Cyprian of Oreoi
Acting President of the Holy Synod in Resistance

MANAGING EDITOR

His Grace Bishop Clement of Gardikion

TELEFACSIMILE NUMBER (Telefax)

+ 30 210 2411080

ELECTRONIC MAIL ADDRESS (e-mail)

HolySynod@synodinresistance.org

OFFICIAL WEBSITE

<http://www.synodinresistance.org>

POSTAL ADDRESS

Holy Monastery of St. Cyprian
P.B. 112 - 133 51 FILI - GREECE

Printed in Greece

